

Bé Cưng Của Học Trường

Contents

Bé Cưng Của Học Trường	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2: Chương 1	2
3. Chương 3: Chương 2	9
4. Chương 4: Chương 3	15
5. Chương 5: Chương 4	22
6. Chương 6: Chương 5	28
7. Chương 7: Chương 6	35
8. Chương 8: Chương 7	41
9. Chương 9: Chương 8	48
10. Chương 10: Chương 9	55
11. Chương 11: Chương 10	62
12. Chương 12: Hồi Kết	67

Bé Cưng Của Học Trường

Giới thiệu

Thành thị T là một khu nhà có lịch sử trăm năm, nổi danh lâu đời, sân trường chiếm diện tích rộng lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-cung-cua-hoc-truong>

1. Chương 1: Mở Đầu

Thành thị T là một khu nhà có lịch sử trăm năm, nổi danh lâu đời, sân trường chiếm diện tích rộng lớn, cơ sở vật chất hoàn thiện, đầy đủ về mọi mặt, cho đến nay, lúc nào trường cũng dựa vào năng lực của học sinh để nhận vào học, môi trường học tập thoải mái, thành tích luôn đứng đầu kể từ khi mở trường, tiêu chí là luôn lấy những giáo viên đứng vị trí số một giảng dạy.

Hội học sinh trong trường càng bị mọi người bàn tán sôi nổi, không chỉ vậy, hội trưởng hội học sinh hoàn toàn do học sinh bỏ phiếu lựa chọn, hơn nữa, các hội trưởng hội học sinh trước kia, sau khi tốt nghiệp, khi đi vào trong xã hội, luôn đứng đầu trong lĩnh vực họ làm.

Càng ngày càng nhiều các bậc phụ huynh tranh nhau muốn con mình thi vào trường T, học sinh thi đỗ vào trường T luôn lấy làm vinh dự, rất nhiều công ty tuyển chọn những thành viên không phải hội học sinh, nên trước tình hình thực tế đó, cũng nhiều người đưa con chuyển sang trường T.

Ở đây, dưới tác dụng tuần hoàn không ngừng, tư cách học sinh không ngừng được đề cao, trong trường, hội học sinh cạnh tranh nhau ngày càng quyết liệt, có thể ở trong trường đánh bại các người tài giỏi khác, để có tài năng đứng đầu hội học sinh, dĩ nhiên năng lực cũng không tầm thường, sau này muốn không thành danh cũng khó....!

Vì để cho những học sinh khóa sau có môi trường “Làm việc” thoải mái hơn, không gian phát triển “Tự do” hơn, thành viên khóa trước của hội học sinh đã kết hợp với nhau, thành lập một “đại bản doanh” Hội Học Sinh T, khiến cho các thành viên hội học sinh gắn kết với nhau, hàng năm tụ hội lại, cũng cùng nhà trường ký hiệp nghị, mảnh đất này chỉ dành cho thành viên hội học sinh sử dụng, nhà trường cũng bắt buộc dĩ phải đồng ý, nhưng trên danh nghĩa là tự ý chuyển cho bọn họ sử dụng.

Tục ngữ nói không sai, “cây to đón gió lớn”, người may “Gọi gái”, oh ~ thật là sai lầm. Đúng là trêu chọc - thật đổ kị mà! Mặc dù phần lớn thành viên hội học sinh đều được học sinh sùng bái như thần tượng, nhưng vẫn có một số khác không phục, khiêu khích, trả thù thành viên hội học sinh.

Bởi vì đã từng xảy ra cuộc đấu thất bại của học viên, khi họ tập kích bất ngờ thành viên hội học sinh, hơn nữa còn có ý muốn làm nổ “đại bản doanh” của hội học sinh. Nhà trường cấp tốc đàn áp các thế lực đó, mang “đại bản doanh” của hội học sinh liệt vào khu cấm, cho dù thầy trò, chỉ cần không phải là thành viên hội học sinh, đều không được tùy tiện đến gần. Cũng “khai thác” được một số tiền khổng lồ của hội học sinh, khi họ lắp đặt hệ thống an ninh trong và ngoài để bảo vệ những tinh anh trong trường an toàn. Dĩ nhiên rồi, tất cả chi phí không phải đều do thành viên khóa trước của hội học sinh cũng nhau gánh chịu sao.

2. Chương 2: Chương 1

“Ah? Cậu nhìn xem - - có người đang đi tới nơi này. Chẳng lẽ, cô ấy không biết, hội học sinh là khu cấm sao?” Lục Minh nhìn vào màn hình máy theo dõi, nói với Cảnh Hạo Thiên đang ngồi bên cạnh chơi máy tính.

“Hôm nay là ngày khai giảng, luôn có mấy người không có mắt như vậy. Cậu không phải âm ỉ với tôi, tôi sắp làm xong rồi!” Đôi mắt Cảnh Hạo Thiên thủy chung không có rời khỏi màn hình máy tính, không kiên nhẫn trả lời, “Cậu hãy quan sát kỹ cô gái đó, nếu đi đến gần chỗ này, thì cậu hãy mau chóng đuổi đi. Như thế cũng không biết! Không biết cái đầu trọc như heo kia của cậu, thì dùng được vào việc gì chứ!”

“CMN, Cảnh Hạo Thiên, cậu muốn ăn đòn phải không!” Lục Minh nổi giận, nhấc chân lên đá. “Bộp ~”! Sản phẩm công nghệ cao không chịu nổi một cú đá “thần tốc” như vậy, nên phải đi làm bạn với “thổ địa công công”.

“Chà? Chuẩn như vậy sao? ? Tôi, không phải tôi cố ý đâu! !” Thảm! Tại sao lại chuẩn như vậy chứ? ? Đột nhiên, phía sau lưng Lục Minh có cảm giác run lên, mí mắt cũng nhảy liên tục.

“Cậu. CMN! Khốn nạn! Tôi bận bịu hơn ba giờ đồng hồ, lập tức sẽ phá giải được nó! Cậu. Tôi muốn giết chết cậu - -!” Cảnh Hạo Thiên nhìn “thị thể” máy vi tính nằm dưới đất, bỗng chốc sắc mặt trở nên khó coi, đôi mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào kẻ đầu sỏ gây ra chuyện, muốn mang hẳn ra chặt làm tám khúc.

“Ôi! Cứu mạng! Giết người! Tôi chỉ vô tình thôi mà - -” Lục Minh vội tránh né đầu dao gọt hoa quả đang phi tới, oa oa la hét!

“Hôm nay, tôi không thể không làm “thịt” cậu, cậu - cái người này.”

“Hai cậu. Chơi đã chứ!” Trong lúc bất chợt, một thanh âm lạnh lẽo không chút nhiệt độ nào chen vào, một người đàn ông chậm rãi đứng dậy từ trên sô pha màu đen, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy theo dõi, ánh mắt thâm thúy phức tạp, người khác không thể nhìn ra.

Thôi xong rồi! Bọn họ thậm chí đã quên chuyện ngoài kia rồi ! Lục Minh nhìn theo ánh mắt của người đàn ông, “Tôi. Tôi sẽ lập tức đuổi cô gái đó đi!”

“Không cần! Tôi ra ngoài xem một chút!” Thanh âm của người đàn ông lạnh đến mức khiến người khác run lên, chỉ là, hiện tại, hình như lộ ra một chút hưng phấn.

“Ah? ? Chuyện đuổi người, mà hần cũng gấp rút như vậy sao?” Lông mày Cảnh Hạo Thiên khẽ nhướng lên, nhìn Lục Minh một cái, hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười mờ ám, vội vàng chạy đến trước màn hình máy theo dõi, bộ mặt chờ xem kịch vui, sớm quên “thâm thù đại hận” vừa rồi.

Bên cạnh ghế sa lon màu đen bằng da thật, một pho tượng có vẻ đẹp âm nhu tuần mỹ. Khuôn mặt xinh đẹp của “Pho tượng” chậm rãi hiện lên vẻ tà ác, có chút thích thú nhìn theo bóng lưng người đàn ông vừa rời khỏi.

Tất cả đều do đám người kia làm hại, nói vẫn còn sớm, nghi thức khai giảng không cử hành sớm như vậy, bảo cô hãy đi dạo quanh sân trường một chút, để thích ứng với hoàn cảnh. Tương lai, cô cũng muốn vậy nha! Chính là, trong lúc nhất thời, cô quên mất mình là dân mù đường chính hiệu, ngu ngốc đi dạo, để biến thành bộ dáng như thế này - -

Quanh đây, một bóng người cũng không có, đừng nói là trường học đã tổ chức nghi lễ khai giảng rồi, bây giờ ngay cả cổng trường ở đâu cô cũng không biết, đường về nhà lại càng không biết....! Lăng Bảo Nhi nhin không được, trong lòng thầm mắng mấy người bảo cô đi dạo quanh trường kia, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn như đóa đám.

“Tiểu quý, chỗ này không phải là chỗ cô có thể đến!”

Ah? Có người đang nói chuyện sao? Lăng Bảo Nhi xoay người về phía phát ra thanh âm, “bộp” - -! Cứ như vậy, dán lên bức tường - -

Nói như vậy, cũng đúng nhé! Lăng Bảo Nhi cao 158 cm, lùn như trái bí đao, mà người trước mắt ít nhất 185 cm, người khổng lồ như vậy so với bức tường cũng không kém!

Lăng Bảo Nhi ngẩng cái mặt nhỏ lên. Trời ạ! Thật là cao! Rất đẹp trai! Cùng với anh trai, em trai hợp lại cũng không bằng! Cầm cương nghị, môi mỏng hấp dẫn mê người, sống mũi cao thẳng, còn đôi mắt thâm thúy như biển, mắt lam lạnh băng, nhưng cũng rất đẹp, dường như sẽ chìm đắm, nếu nhìn vào đôi mắt đó.

“Tiểu quý, cô nhìn đủ chưa?” Lông mày của chủ nhân đôi mắt màu lam khẽ nhíu lại, đôi tay nhân tiện vòng qua thân thể mềm mại của Lăng Bảo Nhi.

“Hả? Đủ rồi, đủ rồi!” Bảo Nhi ngu ngốc! Tại sao mày có thể ngây ngốc ra nhìn một người đàn ông chứ? Trong sách có nói, đàn ông không có cái gì tốt! Người đàn ông lớn lên đẹp trai như vậy, không phải là người có tiền đồ! Huống hồ, đáng người hần lại cao như vậy, rắp tâm làm hồng bầu không khí trong lãnh này. Hừ!

Thấy vẻ mặt của Lăng Bảo Nhi, thái độ ban đầu là sợ hãi, chuyển sang chán ghét, mặc dù rất khó tin, nhưng, hần chính xác thấy được tận sâu trên mặt cô là sự chán ghét. Lông mày của chủ nhân đôi mắt lam nhíu lại càng chặt hơn, đôi tay dùng lực nắm chặt eo nhỏ của cô. Mà ở một bên, tự khinh bỉ chính mình “tiểu nha đầu ngu ngốc này”, còn hồn nhiên nữa hay không.

Một lúc sau, lần nữa, Lăng Bảo Nhi ngẩng đầu lên, “Anh. Ừ. Anh có biết hội trường ở chỗ nào không? Nếu không thì, cổng trường học ở đâu cũng được!” A! Thiếu chút nữa cô đã quên hỏi hần đường, mặc dù không muốn nhờ hần, nhưng ở nơi này ngoại trừ cô và hần ra không có ai khác có thể hỏi, nên đành phải hỏi hần vậy.

“Cô lạc đường? Ở trong sân trường?” Hiển nhiên, chủ nhân đôi mắt màu lam có chút ngạc nhiên, ngay sau đó, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhanh đến mức không nhận ra ý cười.

“Không được sao?” Nghe thấy giọng nói của hấn, nghĩ đến việc mình âm ỨC chịu ba giờ đồng hồ ở đây rồi, cứ như vậy, nước mắt vòng quanh hốc mắt. Lạc đường chính là lạc đường, chẳng lẽ có người quy định ở trong sân trường không thể lạc đường sao? Chính là, cô không phân biệt được Đông-Tây-Nam-Bắc không được sao? !

“Nếu cô dám khóc lên, tôi sẽ bỏ đi, để mặc một mình cô ở chỗ này!” Đôi mắt lạnh nhử lại, nhìn nước mắt trên mặt Lăng Bảo Nhi trực rơi, chuyện này làm hấn cảm thấy gai mắt! Trong ngực, không khỏi dâng lên một cỗ cảm xúc khác thường, cảm giác này. Rất không thoải mái!

Lăng Bảo Nhi bị dọa sợ, vội vàng thu hồi nước mắt lại, “Đừng! Tôi không muốn ở lại chỗ này nữa!” Hiện tại, bốn bề vắng lặng, hấn là hy vọng duy nhất của cô. Cô nắm chặt vạt áo sơ mi của hấn không buông, chỉ sợ hấn thật sự bỏ lại cô.

“Cô tên gì?”

“Ách? Ồ! Tôi tên là Lăng Bảo Nhi!” Hấn đột nhiên hỏi, khiến cô không kịp phản ứng.

Chủ nhân đôi mắt lam chậm rãi cúi đầu xuống, gương mặt phóng to trước mắt cô, “Nhớ, tôi tên là. Kỷ Ngạn, Hiên!” Thật là lam! Thật sự là màu lam! Lăng Bảo Nhi không nghe hấn nói cái gì, chỉ nhìn đôi mắt lam xinh đẹp ở khoảng cách gần.

Chợt, hấn dùng lực kéo cô lại gần, một tay nắm lấy gáy cô, ngang tang bạo ngược mà hôn cô, đầu lưỡi xâm nhập vào trong, cùng lưỡi cô quấn quýt dây dưa, thăm dò mọi ngóc ngách trong miệng cô.

Lăng Bảo Nhi kinh ngạc đến mức hai mắt tròn tròn, hấn. Hấn. Hấn đang làm gì vậy? Không thể nào? Cô. Cô gặp mặt một người xa lạ như hấn chưa được mấy phút, đã bị mất nụ hôn đầu? ? Sau đó, chỉ nghe thấy “Bốp” một tiếng, vang vọng khắp sân trường.

“Oa oa oa ~ cô ta, cô ta. cứ như thế mà đánh!” Cảnh Hạo Thiên và Lục Minh ghen hòng, nhìn trần trời hình ảnh trên máy theo dõi, theo phản xạ đưa tay lên sờ vào má trái của mình, giống như cái tát kia là tát lên trên mặt họ vậy.

Kỷ Ngạn Hiên vẫn chưa thỏa mãn, khẽ liếm môi mỏng, hai mắt nhìn chăm chăm bóng dáng bỏ chạy của cô, bất giác khóe miệng nhếch lên, oh ~ cô xuống tay, CMN nặng thật!

Khai giảng được vài ngày, vừa vào ngôi trường mới, nhiều học sinh chưa dò hỏi được tính tình giáo viên, nên họ không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Trên bục, giáo sư Cố đang thao thao bất tuyệt nói, bên dưới học sinh cũng giống như chăm chú nghe, chỉ sợ sơ ý một tí thì để lại ấn tượng xấu cho giáo sư, về sau sẽ khó sống. Nhưng lại có người cố tình cả gan, giống như - -

Lăng Bảo Nhi đặt cằm lên gối ôm “Tiểu Hùng”, bày ra bộ dạng trông rất đáng yêu, cái đầu nhỏ núp sau sách giáo khoa, sau khi liệt kê xong “POSE”, cứ thế đi đánh cờ với Chu Công. Không để vị giáo sư trên bục vào mắt, lại càng không cảm thấy, sau lưng có một ánh mắt nóng rực luôn nhìn chăm chăm vào người cô.

“Leng keng ~” Tiếng chuông êm tai vang lên, giáo sư ôm quyển sách vừa dày vừa nặng rời đi, nhưng trong phòng, học sinh lại không có dấu hiệu gì như muốn rời đi.

“Oa ~ các bạn nhìn. Là hội trưởng hội học sinh, Trời ạ! Động tác anh ấy dựa vào tường, vẽ mặt kia, thật là mê hoặc lòng người!”

“Mắt lam của anh ấy thật là xinh đẹp, nếu tôi là bức tường kia thì tốt bao nhiêu ~!”

“Anh ấy đến đây để gặp tôi! Oa ~ Tôi hạnh phúc quá đi mất!”

“Sao có thể chứ? Hiên, rõ ràng anh ấy đến gặp tôi đấy! Oh ~”

Đôi tay Kỷ Ngạn Hiên đút trong túi quần, chân sau cong lên, chống vào tường, đối với giọng nói oanh yến bên cạnh, không có ý đáp lại, chỉ là, lông mày hấn nhử chặt lại, tỏ ý lúc này hấn đang không vui.

“Lăng, Bảo, Nhi, rời giường đi! Bạn ngủ thêm lúc nữa là hết chiều đó!” An Kỳ hét lên bên tai Bảo Nhi, muốn cướp lại người từ chỗ Chu Công.

Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lên, lóng ngóng mà lầu bầu: “Đừng quấy rối, tôi ngủ một lúc nữa thôi, một lúc, một lúc ~”

An Kỳ thấy đau huyết thái dương, khẽ ray ray. Gì chứ! Từ lúc xế chiều nhận lớp, cô ấy chưa tỉnh lại lần nào, cầm quyển sách trong tay, căn bản không biết lớp học đã được nghỉ rồi. Trời mới biết, chiều này cô luôn nơm nớp lo sợ, chỉ sợ cô ấy bị giáo sư bắt quả tang tại trận. Thật là hoàng đế còn chưa vội, thái giám đã vội. Sai lầm, thật sự là sai lầm rồi, cô mới không muốn làm thái giám! ? Ghê tởm chết mất!

Ah? Thời gian cứ như vậy trôi qua từng chút một, thấy Bảo Nhi giống như bị Chu côn đồ bắt đi, An Kỳ rút gối mềm Tiểu Hùng ra, “bịch - -!” Cầm Bảo Nhi cứ thế bị đập xuống bàn.

“Oh ~ thật là đau! An Kỳ. Bạn là người đàn bà ác độc! Ta hối hận về chuyện vào ngày khai giảng, hỏi bạn đường đó.” Bảo Nhi vuốt cái cằm sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm nhúm lại, mắt lim dim buồn ngủ liếc về phía hung thủ.

“Hi ~ tớ chỉ muốn nói cho bạn biết đã tan học rồi, có thể về - -” Ah? Tại sao đột nhiên sau lưng có chút mát mẻ, An Kỳ khẽ nghiêng người qua nhìn, Oa! Chấn động nha! Hội trưởng hội học sinh giống như cũng đang trừng mắt nhìn cô? Không, không phải vậy, cô chắc chắn, ánh mắt như sắp phun ra lửa của hội trưởng hội học sinh đang trừng cô.

Cô trêu chọc hần sao? Không thể nào? Trừ phi. Quay người lại, nhìn chỗ Bảo Nhi vừa nãy còn đang khẽ nguyên rửa, bây giờ lại nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ như vậy nhìn tới nhìn lui, cái cổ như sắp đứt ra phía trước. Ra vậy, cô lộ ra nụ cười quỷ quyệt, hắc hắc ~, có chuyện hay để xem rồi.

“Bảo Nhi - -”

“Bạn làm gì thế, làm cho tớ thấy tớ ác tâm như vậy, hử? Tớ nổi hết da gà lên rồi nè!”

Không để ý tới Bảo Nhi, oa oa kêu lên, An Kỳ tiếp tục dùng thanh âm mềm mọng như nước nói: “Bạn có biết người ngoài cửa sổ là ai hay không?”

Cô nhìn theo hướng ngón tay An Kỳ chỉ. “A! Là hần? ! Cái tên đại sắc lang.” Bỗng dưng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bảo Nhi đỏ lên, hàm răng cũng quang quác kêu.

Đáy mắt Kỷ Ngạn Hiên thoáng phát sáng lên, nhưng không dễ dàng nhận ra, Bảo Nhi thấy hần, không qua chào hỏi, hình như cũng không nói được, cũng đứng thôi suốt buổi chiều cô không trở mình đứng lên, còn bị “con tinh tinh” trong vườn thú bình phẩm từ đầu đến chân.

Khóe miệng Kỷ Ngạn Hiên khẽ nâng lên nụ cười tà, bước đến trước mặt họ, chăm chú nhìn hai gò má tức giận phồng lên giống như con cá nóc của Bảo Nhi, vươn tay ra, nhẹ nhàng nâng cái cằm sưng đỏ của cô, đôi mắt mát lạnh băng nhìn người bên cạnh.

“Ha ha - -” An Kỳ cười gượng hai tiếng, nhanh chóng cầm quyển sách lên, cũng không quay đầu lại, bỏ rơi Bảo Nhi, chạy mất. Nói đùa! Xem chuyện vui sao mà bằng mạng nhỏ được, giữ được núi xanh còn sợ không có củi đốt, ngày mai cô nhất định sẽ khiến cho Bảo Nhi thành thật khai báo mọi chuyện.

“Oa ~” Tốc độ của An Kỳ thật nhanh, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu. Bảo Nhi thất thần nhìn cửa.

Bàn tay Kỷ Ngạn Hiên nắm lấy eo nhỏ Bảo Nhi kéo lại gần mình, tay kia nhẹ nhàng xoa cằm sưng đỏ của Bảo Nhi, cứ thế mang cô ra khỏi phòng học.

“Oa! Sắc lang! Anh buông tay ra!” Đợi đến khi Bảo Nhi phục hồi tinh thần, đã ở bên trong phòng hội học sinh rồi. Cô né tránh bàn tay đang ôm ngang hông của hần, lùi ra xa một khoảng cách mà cô cảm thấy an toàn, đôi mắt đẹp cảnh giác nhìn chằm chằm hần, trên mặt tức giận nồng đậm.

Nhìn động tác gấp rút né tránh của cô, mắt lam khẽ nhú lại, giọng điệu Kỷ Ngạn Hiên êm ái giống như mê hoặc người khác. “Tới đây!”

“Không!” Bây giờ, hần nghĩ cô ngu ngốc nghe theo nữa sao? Cô mới không cần đưa đến tận cửa, để bị đôi mắt lam xinh đẹp của sắc lang trêu ghẹo!

“Qua. đây.” Thanh âm hần nhẹ hơn mềm hơn, chỉ là, thay đổi thoáng qua, hơn nữa, mấy sợi gân xanh trên trán cũng như ẩn như hiện.

Cổ Bảo Nhi rút lại, cẩn thận từng li từng tí lùi về phía sau, cho đến khi bàn hội nghị ngăn cách hai người. “Nói rồi, không là không - -” Trên sách có dạy: không nên khuất phục trước quyền lực!

“Không nên chọc giận tôi. Tôi, nói, qua, đây,” Hần đề thấp giọng, lời nói tràn đầy tức giận, trên người hần mơ hồ tỏa ra một hơi thở lạnh băng, khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Không cần sợ, không cần sợ! Trong lòng Bảo Nhi không ngừng trấn an chính mình, chẳng qua, hai chân không khống chế được khẽ run lên. “Tôi không. A ~” Còn chưa nói xong, bỗng chốc Kỷ Ngạn Hiên nhảy qua bàn hội nghị, lúc cô chưa kịp phản ứng, kéo cô vào trong lòng ngực mình.

“Tôi là sắc lang? Nói rồi, không là không? Hử?” Hần chậm rãi nhắc lại lời cô, đồng tử trong mắt bắn ra tia sáng có thể giết người.

“Anh. Tôi. Cái này.” Bảo Nhi nhìn mắt lam xinh đẹp của hần lóe lên tia sáng đến từ địa ngục, giống như muốn đem cô một hơi cắn nuốt, cảm giác tê dại từ sau lưng dâng lên, thanh âm cũng run rẩy hơn.

“Lưỡi bị mèo ngậm trong mồm, tha mất rồi sao? Nói chuyện - -” Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, cúi đầu ở bên môi cô mềm mọng dụ dỗ, hơi thở đặc biệt của phái nam phun lên mặt cô, trên người hần truyền tới nhiệt độ nóng rực, thiêu cháy suy nghĩ của cô.

Trời ạ! Hần lại gần thế làm gì? Quá. Quá gần đi! Nhìn môi mình cách môi mọng không đến một cm, Bảo Nhi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, đừng nói là nói chuyện!

“Rắc, rắc!” Đột nhiên, cửa chính bị đẩy ra - -

“Oa, một ngày mệt mỏi muốn chết!”

“Đúng vậy, Đúng vậy, tôi cũng mau bị bại liệt!”

“Ủa? Lão đại. ?” Người vừa đến, cũng không rõ tình hình trước mắt, chỉ thấy “viên đạn nhỏ” tranh nhau bắn xuyên qua hai người. Làm sao có thể thoát nhanh như vậy? Gặp quỷ sao? Ah ~ vừa rồi, người kia nhìn rất quen? Gặp qua ở đâu nhỉ?

“Lục, Minh - Cảnh, Hạo, Thiên - -”

Oa! Thật là đáng sợ, bọn họ đã làm gì sao? Tại sao lão đại lại có bộ dạng giống như muốn ăn thịt người? Bị nhắc đến tên, đáy lòng hai người không nhịn được khẽ rung mình.

Nghiêm Hạo nâng gương mặt âm nhu lên, ngẩng nhìn gương mặt giận không kiềm lại được của người đàn ông, khóe miệng giương lên một nụ cười quỷ quyệt, cười tà. “Dục vọng đàn ông chưa được thỏa mãn thật là rất đáng sợ, các cậu để cho hần phát tiết một chút!” Nói xong, lách người đi, cũng không quay đầu lại.

Hai người quay đầu nhìn theo bóng dáng đã rời đi, lại nhìn một chút nét mặt hung ác – nham hiểm của Kỷ Ngạn Hiên, giống như quỷ Satan từ trong địa ngục bước ra, ô ô - - Tại sao lại là bọn họ? ?

Sau khi chào tạm biệt bố, Lăng Bảo Nhi vui vẻ bước vào sân trường.

“Bảo - - Nhi - - bạn đợi tớ với - -” Phía sau vang lên tiếng bước chân bình bịch đến gần, Lăng Bảo Nhi vừa tới cũng phải quay đầu lại nhìn, “bình - -!”

“Tớ gọi tên bạn nửa ngày trời, mà bạn không nghe thấy sao? Vì sao không đợi tớ với? ?” Cơ thể An Kỳ mang theo sát khí xông đến, nên va vào người Khả Nhi làm cô lão đảo như sắp ngã, thở hổn hển hết lên.

“Bảo Nhi, bạn và hội trưởng hội học sinh quen biết như thế nào? Hai người có quan hệ gì? Nhanh chóng khai ra!” Cô tò mò muốn chết, mặc dù vậy, khi nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng ngày hôm qua, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

“Hội trưởng hội học sinh?” Đó là cái quái gì? ?

“Bảo Nhi ngốc, chính là Kỷ Ngạn Hiên đó! Người mà ngày hôm qua, bạn nói hắn là đại sắc lang!” Nhìn thấy vẻ mặt mù mịt của Lăng Bảo Nhi, An Kỳ quyết định nói rõ ràng một chút, tránh làm ình tức chết, thật không đáng!

“Ngày hôm qua? Sắc lang. ?” Bảo Nhi sững sờ, lặp lại nặng nề lời của cô ấy.

“Đúng , đúng, đúng, sắc lang, chính là sắc lang, nói mau, nói mau - -!” An Kỳ cười đến vui vẻ, cặp mắt nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi không buông. Đột nhiên, Lăng Bảo Nhi quay đầu, hung dữ nhìn cô. “Bạn còn dám nhắc lại chuyện ngày hôm qua? Bạn là người không có nghĩa khí, gặp chuyện không may thì bỏ chạy còn nhanh hơn thỏ, bạn.”

“Cái gì? ?” Sao lại biến thành bộ dạng này! ?

Đôi mắt linh hoạt của An Kỳ đảo nhanh, cười gượng hai tiếng, nói: “Bạn biết không? Kỷ hội trưởng đó, hắn làm vị trí lão đại tới nay đã là bốn năm trong hội học sinh đó, năng lực hơn người, hơn nữa đáng người hắn lại hoàn mỹ, diện mạo không thể bắt bẻ, đặc biệt là đôi mắt lam cũng thật là. Ách. Ngay cả đôi mắt có chút băng lãnh nhé!

Nhưng không thể ngăn cản hắn trở thành thần tượng của phái nữ toàn trường, người mà mọi người ước mơ số 1! Ngay cả cánh tay trái - cánh tay phải là Cảnh Hạo Thiên - Lục Minh của hắn cũng có diện mạo xuất chúng, mỗi người đều có nét đặc biệt riêng. Tóm lại, bên trong trường T có hội học sinh đều là tinh anh trong những tinh anh, cực phẩm trong những cực phẩm.

Chỉ là, có một ngoại lệ, đó là phó hội trưởng Nghiêm Hạo không giống vậy, âm hiểm,狡 hoạt, ác độc, hẹp hòi, không có đạo đức, người hai mặt. Hừ! Không nói người thối nát đó nữa! Thiếu chút nữa đã quên nói cho bạn biết, Kỷ hội trưởng,. Hắn còn là con trai độc nhất của minh chủ Kinh Thiên Minh, tương lai, hắn sẽ làm lão đại Hắc bang chứ không phải ai khác!”

“Lão đại Hắc bang hội trưởng hội học sinh? Tinh anh? Cực phẩm?” Những từ này có thể đồng thời nói đến một người sao? ? Bảo Nhi khổ sở cúi đầu suy nghĩ, mắt đẹp tính toán.

Đó! Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Sớm biết Bảo Nhi sẽ như vậy mà, không uống công cô một hơi nói hết mọi chuyện, An Kỳ len lén nhìn cô, nuốt nước miếng, “Cái gì? Bảo Nhi, không phải là.”

Đó. Ô! Không kịp kêu, Bảo Nhi đã “tự động” chui vào trong ngực người ta.

Cảm giác mình va vào người khác, theo phản xạ, Lăng Bảo Nhi ngẩng đầu lên, “Thật xin lỗi, A? Đại sắc lang mất lam! ?” Thấy mất lam hân lạnh lùng híp lại, trực giác mách bảo cô có nguy hiểm, muốn lập tức bỏ chạy, nhưng. Eo nhỏ của cô bị hân nắm lại! Làm thế nào bây giờ?

“Này! Anh không được động tay động chân lần nữa, cẩn thận tôi kiện đó, tôi có chứng cứ, An Kỳ - -” Tôm tép? Người đâu rồi? Bảo Nhi vùng vẫy xoay người lại, tiếc rằng bốn phía trống trơn, đừng nói là người, ngay cả bóng dáng Quỷ cũng không có.

“Tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.” Gương mặt tuần mỹ hân nở nụ cười ta mị, ôm cơ thể mềm mại của Bảo Nhi đến bãi đỗ xe.

“Ô ô - - tôi không muốn!” Cô bé quàng khăn đỏ cố gắng giãy giụa trước khi chết, nhưng đại sắc lang sẽ bỏ qua con mồi dâng đến tận miệng sao?

Lăng Bảo Nhi co người lại gần cửa xe, cặp mắt sợ hãi nhìn người đàn ông trước mắt, tên đại sắc lang này có biết hay không, hân không nói một câu như người của trái đất, ánh mắt nhìn chăm chăm cô thật đáng sợ.

Ô ô! Hân muốn làm gì? Không phải là muốn. muốn. mang cô đi “Tiền Dâm Hậu Sát”, giết xong rồi hiếp, hiếp xong rồi giết, tái giết lại dâm. Ôi! Mẹ ơi, cô rất sợ!

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lăng Bảo Nhi khổ sở nghĩ hết mọi cách có thể xảy ra một lượt luôn, thì cuối cùng hân mở miệng, nói: “Tại sao mỗi lần nhìn thấy tôi đều chạy?”

“Cái gì?”

“Làm bạn gái của tôi!”

“Hả?”

“Nói xong rồi!” Thanh âm trầm thấp mềm mỏng dụ dỗ.

“Ừ?” Hần thỉnh linh hù dọa, trong lúc nhất thời Bảo Nhi hoàn toàn không phản ứng kịp, chỉ có thể há hốc miệng, kinh ngạc nhìn hần.

Ha ha! Bảo Nhi của hần thật đáng yêu, thật muốn một ngụm nuốt cô vào bụng, “Nói xong rồi!” Gương mặt tuần tú từ từ đến gần cô, ép thân thể cô dựa vào ghế. “Không. Không cần!”

Đáng tiếc, cái miệng nhỏ nhắn lại không đáng yêu chút nào, “Tại sao vậy?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ.

Bên trong xe, cảnh giác được không khí trong nháy mắt cũng bị rút hết, hơi thở nóng rực của hần phun lên mặt cô, “Bởi vì. Bởi vì sẽ bị thương! Bị tình yêu làm thương sẽ rất đau, rất đau, đến lúc đó. . . . Đến lúc đó tôi sẽ không còn là tôi nữa! Tôi không quen như vậy!” Trong tiểu thuyết đều viết như vậy! Người đàn ông đều như nhau thấy một yêu một, sau đó người phụ nữ thì rất đáng thương, rất đáng thương!

“Tôi sẽ không làm tổn thương em! Càng không để người khác làm em bị thương!” Hần nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, trong mắt có tia không vui, có bá đạo, hơn nữa là lời thề không đổi. Thì ra Bảo Nhi của hần cũng giống như một con đà điểu!

Nhìn vẻ mặt hần, đột nhiên tim cô chấn động, đôi tay chống lên lồng ngực cường tráng của hần, muốn đẩy hần cách xa một chút. Thật là! Nói chuyện thì cứ nói, tại sao người này cứ thích động tay động chân? ! Lang sói dắt đến Bắc Kinh vẫn là lang sói!

“Nếu như có một ngày, anh gặp người tốt hơn, anh có thể bảo đảm rằng sẽ không thay đổi sao?” Đến lúc đó cô thương tâm, mất hồn, còn có thể giống như bây giờ không buồn không lo, vui vẻ sống sao?

“Không có tốt hơn! Chỉ có em, tôi chỉ biết, tôi muốn em! Em chính là người độc nhất vô nhị trong lòng tôi!” Gương mặt tuần mỹ tỏa ra sức hấp dẫn mê người, mắt lam lóe sáng nhưng người khác không nắm bắt được, cố ý làm cho đầu óc cô bé quàng khăn đỏ rối tinh rối mù.

“Em còn lo nghĩ, tôi sẽ giải thích, tôi cam đoan bây giờ, tôi không có bất kỳ quan hệ với người phụ nữ nào, thời gian sau này sẽ chứng minh, hiện tại em có thể tin tưởng tôi! Không được sao?” Bởi vì hần tuyệt đối sẽ không thả cô đi!

“Tôi. Tôi không biết, anh.Anh cho tôi một chút thời gian suy nghĩ được không?!” Hiện tại, đầu óc cô rất lộn xộn, suy nghĩ cực kỳ rối loạn.

“Bao lâu?” Đại sắc lang không từ bỏ tiếp tục hỏi dồn.

“Ách. Một tháng?” Có quá ngắn không? Phải nói một năm chứ!

“Không được!” Hần không chút nghĩ ngợi phản bác, hoàn toàn không cho thương lượng.

“Vây.”

“Một ngày! Ngày mai, em phải cho tôi một đáp án vừa ý!”

“Kia. Có phải quá nhanh không?” Lăng Bảo Nhi phòng nhìn hần chăm chăm, sao lại có người như vậy chứ?

Mắt lam lần nữa lạnh lùng nheo lại, hần khẽ vuốt ve tỉ mỉ khuôn mặt trẻ con của cô, “Quá nhanh? Một phút thì sao?”

“Hả? Không cần! Anh đã nói là phải giữ lời, một ngày là một ngày!” Hừ! Đáng ghét! Đại sắc lang bá đạo!

“Em đang mắng tôi sao?” Môi đại sắc lang cong lên, lộ ra nụ cười ác ma.

“Không có. Umh. Umh.” Lời nói của cô còn mắc kẹt trong cổ họng chưa có nói ra, đột nhiên đại sắc lang đến gần, một tay giữ chặt gáy cô, môi lưỡi thần tốc tiến vào khi cô chưa có phòng

bị, lưỡi nóng linh hoạt khuấy động trong miệng cô, một lúc sau, trêu chọc thần kinh tê liệt của cô, nhiệt độ trên người hần truyền tới không ngừng thiêu cháy cô.

Trời ạ! Cảm giác tim cô đang đập rộn lên, hô hấp rối loạn, không phản ứng được nữa, tất cả những âm thanh trong miện biến thành tiếng than nhẹ và thở gấp. . . .

3. Chương 3: Chương 2

Sáng sớm, gió nhẹ thổi qua, cành cây đung đưa, ánh nắng ảm áp chiếu xuống sân trường, bọn học sinh chia thành tốp hai tốp ba, hoặc là ba hoa khoác lác, hoặc là trêu đùa ha hả, hoặc là ba chân bốn cẳng chạy lên lớp, liên tục như thoi đưa - -

Két - -! Cùng với tiếng thảng xe chói tai, là tiếng cửa xe bị đẩy ra, từ trong chiếc xe thể thao màu trắng bạc một đôi chân dài bước xuống, một người đàn ông cao lớn – anh tuấn từ trong xe bước ra, đường nét ngũ quan thâm thúy, trên sống mũi có gọng kính màu vàng, lóe lên tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, một thân tây trang màu xám bạc phẳng phiu, lại càng làm nổi bật vẻ anh phi phạm.

Hần ưu nhả đi vòng qua bên kia xe, từ trong xe ôm ra một người ngủ như heo chết “Bé cưng gấu trúc”, khom người xuống để cho hai chân cô chạm đất, đứng thẳng lên dựa vào người hần, đưa tay lên vỗ nhẹ lên gương mặt tỉnh tề của cô, “Bảo Nhi - -, đến rồi! Bảo Nhi ngoan - -, mau tỉnh lại - -”

“Này! Mở mắt ra nhanh nên một chút nữa - -! Hôm nay giáo sư rất hung dữ! Hần cực kỳ ghét những ai đến muộn!” Hai mắt Lăng Bảo Nhi vẫn nhắm chặt, chỉ có cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lầu bầu.

“Bảo Nhi, mau mở mắt ra, nếu không tỉnh lại sẽ đến muộn, giáo sư sẽ độc ác đem em ném vào tiệm cầm đồ đó!”

“Ô ô - - nghìn vạn lần, xin đừng mà!” Long mi vừa dài vừa cong chậm rãi mở ra hai mắt, hồn nhiên ngáp một cái, xoa xoa hai mắt lim dim buồn ngủ, giống như tỉnh lại nhưng không nhìn về bốn phía, “Ah? Đến nhanh vậy sao? !”

“Ừm, bái bai - -” Cô lắc lắc đầu nhỏ, muốn mang sâu ngủ rũ rơi xuống, nhắc chân trái lên, loạng choạng đi vào trong sân trường.

Người đàn ông nhìn hành động ngây thơ của Lăng Bảo Nhi, nhếch môi cười, từ từ khom người xuống, giang hai tay ra, bàn tay dài duỗi giữa khoảng không, “Bảo Nhi ngoan, hôm nay, em quên chuyện gì?”

“À? Có sao? Không có mà?” Hai mắt cô mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghi ngờ.

“Thật không có sao? Hử?”

Cô ngây ngốc xoay người, nhìn tư thế của hần thật lâu, “Oh - -! Quên cái này!” Lăng Bảo Nhi vội vội vàng vàng chạy đến gần hần, nhảy vào trong ngực hần, hung hăng hôn lên gò má mà hần “Chụt, chụt” hai cái, “Được rồi! Bái bai - -!” Nói xong, xoay người bạch, bạch,. chạy đi.

Người đàn ông đứng lên, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa, khẽ lắc đầu, nụ cười đắm chìm trên môi, mở cửa xe màu trắng bạc ra, phóng đi.

Không ai nhìn thấy, cách đó không xa, một đôi mắt làm nhìn chăm chăm bọn họ không rời, đáy mắt như có ngọn lửa, bốn phía tỏa ra hơi thở lạnh run người, giống như ẩn chứa cuồng phong chạm vào là nổ.

Nguy hiểm thật - -! An toàn là thượng sách! Lăng Bảo Nhi vừa nghe tiếng chuông vào lớp, nhìn vẻ mặt hài lòng trên bực của giáo sư, khuôn mặt nhỏ nhắn cười hả hê. Ha ha! Thật tuyệt, sáng nay cố sống cố chết nhờ anh trai đưa đi, nếu không để bố đưa đi với cái tốc độ an toàn kia, thì có lẽ cô đã bị vào tiệm cầm đồ rồi!

Hừ! Đều do đại sắc lang kia làm hại, hại cô cả buổi tối đều nghĩ đến nụ hôn của hần. Chuyện gì cũng không làm được, vừa nhắm mắt lại thì trời đã sáng rồi. Ô ô - -, nghĩ đến sáng nay sẽ bị người nhà cười nhạo, cô muốn hung hăng đánh hần một trận!

“Bảo Nhi, bố biết con hiểu thuận nhất rồi, nhưng cũng không cần biến mình thành gấu trúc chọc bố cười!”

“Ồ kìa! Bảo bối ngoan, con lấy ở đâu ra mặt nạ như vậy? Mẹ cũng rất muốn thử một chút đó!”

“Bảo Nhi! Nói cho anh trai biết, mùi vị của cây trúc thể nào? Ăn ngon không? Có phải đặc biệt ngon miệng không? !” Ha ha ha.

Có thể thấy được trên mặt cô, quầng mắt thâm nghiêm trọng đến cỡ nào! Mà tất cả đều này đều do tên đại sắc lang đó ban tặng!

Lăng Bảo Nhi vừa nghĩ đến thì thấy tức giận, vừa cắn răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên, “A? Nhắc đến Tào Tháo, tào tháo đến?”

Nhìn nét mặt hung ác – nham hiểm của “Tào Tháo”, ánh mắt lạnh lẽo, trong mắt không che giấu chút lửa giận nào, như muốn thiêu cháy những người xung quanh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Càng lúc Lăng Bảo Nhi càng cảm thấy ngọn lửa này như cháy lên thân thể mềm mại của cô, xèo xèo - - khói mù bay ra, bởi vì. Bởi vì hắn đang tức giận, trợn trừng mắt lên nhìn cô, từng bước từng bước tiến gần cô!

“Đi theo tôi!” Bàn tay ngang ngược dùng sức nắm lấy cổ tay trắng ngần của cô, kéo cô ra khỏi ghế.

“Ôi! Thật là đau - -!” Trời ạ! Đau quá! Xương giống như sắp gãy! Một cánh tay khác của cô đưa lên, cố sức đẩy tay hắn ra. “Anh buông tay ra đi! Rất đau đó!”

Dường như chủ nhân bàn tay không có tính kiên nhẫn, trực tiếp vác cô lên vai, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Đầu óc Lăng Bảo Nhi cảm thấy choáng váng, trong lòng có linh cảm xấu, “Giáo sư - -, cứu mạng! Cứu người nữa - -!”

Giáo sư nhìn sự việc vừa mới xảy ra, đến bây giờ, vẫn chưa lấy lại tinh thần, bị cô gọi như vậy, “Ách. học sinh Kỷ, chuyện này.” Trời ơi! Ánh mắt kia lạnh quá, giống như muốn giết người vậy! Hắn lớn tuổi như vậy, sắp phải về hưu để ôm cháu rồi, hắn không muốn mỗi buổi sáng sớm bị sai khiến!

Kỷ Ngạn Hiên hướng giáo sư khẽ gật đầu, coi như chào hỏi, tiếp theo lấy giọng điệu không cho phép phản kháng, nói: “Trong hội học sinh có chút việc, cần bạn Lăng lập tức đi giải quyết, hy vọng giáo sư Lâm có thể cho phép!”

Không sai, bây giờ, Hội trưởng hội học sinh rất muốn giết người, mà Lăng Bảo Nhi là người chuẩn bị nhận lấy cái chết!

Giáo sư Lâm lau lau mồ hôi lạnh trên trán, “Không có việc gì, không có việc gì, em mau chóng mang bạn ấy đi đi, tôi sẽ không coi là bạn ấy về sớm đâu!”

“Oa, giáo sư, người thấy chết mà không cứu! Không cho phép đến muộn, nhưng lại có thể về sớm! Cứu mạng! Thả tôi ra!” Tiếng kêu thê thảm càng lúc càng xa, cứ như vậy, Lăng Bảo Nhi giống như bao tải bị người ta khiêng đi.

Giáo sư Lâm đưa tay giữ vững hai chân không ngừng run rẩy, ho nhẹ hai tiếng, “Ách, học sinh Lăng chỉ. Chỉ là đi hỗ trợ mà thôi, không có chuyện gì đâu!” Học sinh Lăng, thật xin lỗi, về sau em có ngủ gà ngủ gật, tôi tuyệt đối sẽ coi như không thấy! “Các em học sinh, bây giờ, chúng ta bắt đầu học.”

Dọc đường đi, Bảo Nhi chỉ có thể vùng vẫy vô ích, Kỷ Ngạn Hiên xoay người khóa cửa chính lại, sau đó mạnh mẽ quăng cô lên ghế sofa đen, tiếp đó đôi tay chặt chẽ nắm lấy hai vai cô, dùng đôi tay cứng như thép vẩy cô giữa ghế sofa và lồng ngực cường tráng của hắn.

“Nói! Hắn và em có quan hệ như thế nào?” Mắt lam nheo lại, gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ hung ác.

“Hắn? Hắn là ai?” Trời ơi! Bây giờ, nét mặt hắn thật đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người vậy!

“Đừng giả ngu!” Hắn tức giận gào lên, lực tay cũng tăng thêm.

“Thật là đau, anh mau buông tay ra!” Bả vai cô thật là đau, đau quá, như vỡ vụn thật nhanh để rơi xuống!

“Muốn tôi buông em ra, đừng mơ tưởng! Em không muốn chịu đau thì mau nói!” Cảm xúc khó hiểu từ trong lồng ngực dâng lên, làm hắn thoáng buông lỏng tay, nhưng vẫn cố ý phải lấy cho được đáp án.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì nữa!” Cô liều mạng lắc đầu, khóe mắt rơm rớm nước mắt.

“Không cần thách thức tính nhẫn nại của tôi.” Hấn hung hăng nâng cằm cô lên, muốn cô nhìn vào đôi mắt lam giận dữ của hấn.

“Tôi thật sự không biết anh nói cái gì? Anh nói rõ ràng chút đi!”

“Buổi sáng, người mặc tây trang màu xám bạc!” Trần hấn nổi gân xanh.

“Buổi sáng? A! Anh nói là anh ấy à.” Lăng Bảo Nhi nhìn người đàn ông trước mắt, đôi mắt tinh ranh, cầu nhàu nói nhiều, nhìn quanh một vòng, lộ ra nụ cười ngọt ngào, hì hì! Hấn đang ghen sao?

Giờ phút này, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, hấn bực bội như muốn giết người. “Em tin hay không, tôi lập tức sẽ làm cho em cười cũng không cười nổi nữa hả ? Hả?”

“Tại sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt hơn! Không biết tại sao khi nhìn bộ dạng đồ kị - ghen như người chồng của hấn, lòng cô cảm thấy ngọt như mật.

“Bởi vì bây giờ, tôi sẽ cho người đi đập chết hấn ta!” Gương mặt tuần tú nở nụ cười tà mị, nhưng lời nói lại khiến người khác rét run.

“À?” Trong lúc nhất thời, Lăng Bảo Nhi chưa kịp phản ứng, “A! Không được! Anh không được làm anh ấy bị thương!”

“Em nói thử xem? Tôi sẽ khiến hấn ta chết rất nhục nhã!” Thanh âm hấn ép tới âm u, vật nhỏ đáng chết, hấn muốn “làm thịt” hấn ta cô kích động gì chứ.

Lăng Bảo Nhi thấy tình hình không ổn, nói liền một mạch: “Không được, không được! Nghìn vạn lần anh không được làm anh ấy bị thương! Anh ấy là anh trai tôi! Anh đừng giết anh ấy nhé!” Có thể vui đùa một chút ..., nhưng mạng mạng sống của anh trai ra đùa chết, thì làm sao có người thương cô như vậy nữa!

“Anh. trai? Em nói hấn ta là anh trai em?”

Thảm, tại sao sắc mặt hấn so với vừa rồi lại càng khó coi hơn? ! Lăng Bảo Nhi len lén muốn chui từ dưới cánh tay cứng như thép của hấn chui ra.

Bịch! Cánh tay cứng như thép giơ lên, cô lại bị vây trên sô pha, lần này không có một khe hở, bởi vì cả người hấn dán sát lên người cô! Ô ô - -! Phạt tổ phù hộ a! Cô còn chưa chán sống mà! Cô biết đáng người Diêm Vương Gia rất, rất tuần tú, nhưng mà cô không có hứng thú với hấn nhé!

“Em dám chơi tôi? Lá gan cũng lớn thật!” Kỷ Ngạn Hiên cố ý dồn sức nặng toàn thân đè lên người cô, cười tà ác hơn, “Em nói tôi nên trừng phạt em như thế nào? Hử? Em muốn mình chết như thế nào chưa?” Nói xong, thổi hơi mãnh liệt lên mặt cô.

“Ừ. Ừm, đúng. Thật xin lỗi, lần sau không dám.” Cô không có nghĩ kỹ á..., bởi vì, cô không muốn chết mà!

“Lần sau? Em còn có lần sau nữa?” Hấn nổi giận gầm nhẹ bên tai cô.

“Không có. Không có lần sau á!” Oa - -! Lỡ tai cũng mau nghễnh ngãng, hấn là sư tử đầu thai sao? Nói chuyện mà sao giống to như vậy chứ? ! Bảo Nhi ngẩng đầu lên, muốn mặc kệ cảm giác ông ổng bên tai.

Bỗng dưng, con người cô trợn to, bỗng chốc thân thể bị buộc chặt đứng lên, đôi mắt nhìn chăm chăm bóng đen di chuyển trên trần nhà, bóng đen đáp xuống với tư thế tao nhã, rơi lên trên bàn hội nghị cách đó không xa, “A - -!”

Cùng với tiếng hét chói tai - đỉnh tai nhức óc, hai tay cô ôm chặt cổ Kỷ Ngạn Hiên, hai chân nhảy lên, kẹp ngang hông hấn, nước mắt như cuồng phong.

Bất thành linh bị cô nhảy lên hù dọa, nhìn lại thấy cô giống như Gấu koala ôm Iuga dường như lợi dụng cành cây bám víu lên người hấn, trời ạ! Cô cho hấn là người chết! Cứ thế ôm hấn!

“Oa ô oa ô - -!” Nhìn cô khóc đến mức lách ca lách cách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã đầy nước mắt, mà nước mắt còn tiếp tục được tiết ra, chợt tim hấn như bị bóp nghẹt - đau đớn, đôi tay không tự chủ khê vuốt sống lưng cô, “Đừng khóc, đừng khóc, làm sao vậy? Hả?”

“Ô ô ô - - có. Có. Có cái đó!” Thân thể nhỏ nhỏ lay động giống như gió.

“Có cái gì?” Kỷ Ngạn Hiên nắm cái cằm tinh xảo của cô lên, dung ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, nhưng không có gì ngăn lại, nước mắt tiếp tục giống như cuồng phong chảy ra.

“Kia. Có. Có. Con gián! Ô ô ô - -” Ngón tay út chỉ về phía bàn hội nghị sau lưng hắn, sau đó tiếp tục hung hăng khóc, giống như khóc lên con gián sẽ bị dọa bỏ chạy vậy.

Con gián cũng có chút bị dọa sợ á..., chỉ là không phải do cô khóc, mà bởi vì bị Kỷ Ngạn Hiên dùng ánh mắt lạnh lùng - hung tợn chém nó, chém vào hai cái râu đang dựng lên của nó, rung lên rung xuống.

Đáng chết, nó dám dọa Bảo Nhi của hắn thành bộ dáng như thế này? ! Hắn hung ác trừng con gián, quay lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa hoảng sợ của Bảo Nhi, mắt lam nhanh chóng thoáng qua một tia sáng ý vị sâu xa, giống như hải hươc, hoặc như hưng phấn, còn có chút tà ác.

Hắn ôm lấy “Gấu koala”, từ từ bước đến gần bàn hội nghị, “Bảo Nhi, sự kiện ngày hôm qua đã suy nghĩ thế nào?”

“Cái gì? Còn. Còn chưa nghĩ ra!” Tại sao hắn đột nhiên nhắc đến chuyện này?

“Vậy, bây giờ nghĩ đi! Làm bạn gái của tôi được không? !” Hắn mềm mỏng dụ dỗ, khẽ nghiêng người sang, khiến Bảo Nhi gần sát bàn hội nghị.

“Tôi. Còn muốn, muốn nghĩ!”

“Em thật sự muốn suy nghĩ nữa sao?” Dứt lời, thân thể bất chợt cúi thấp, khiến Bảo Nhi gần nó hơn một chút.

Dường như ý thức được chuyện gì, Bảo Nhi nghiêng đầu, “Oa - -! Anh. Anh muốn làm gì? Chúng ta. Chúng ta cách xa nó một chút đi!”

“Tôi muốn em làm bạn gái của tôi!” Hắn uốn cong thân thể xuống thấp hơn.

“Oa - -!” Động tác của Lăng Bảo Nhi làm bám víu cao lên một chút.

“Nó cũng bò lên đây được! Em mau nói đi?” Tuấn mỹ gương mặt của lần nữa nâng lên tà ác cười.

“Oa - -! Được rồi! Được rồi! Tôi làm bạn gái của anh!”

“Em là tự nguyện sao? Nếu như quá miễn cưỡng thì thôi đi!” Nhưng mà hắn thương lượng rất giỏi, chẳng qua là, thân thể lại khom xuống thấp hơn chút nữa, khiến quần áo Bảo Nhi bị con gián kia dọa cho dần dần.

“Tự nguyện! Tôi tự nguyện mà! Bây giờ, chúng ta mau rời khỏi đây đi!” Oa a - -! Cô giống như sắp chạm vào nó vậy!

“Vậy thì có vấn đề gì! Bạn gái yêu quý, nói cái đó là con đó sao.” Lấy được câu trả lời hài lòng - chắc chắn, Kỷ Ngạn Hiên ôm lấy Bảo Nhi, không nói hai lời bước về phía ghế sofa đen, đặt cô ngồi trên đùi, ôm thật chặt.

“Nó. Nó ở chỗ này!” Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng trong lòng Lăng Bảo Nhi vẫn còn sợ hãi.

“Em khẳng định mình không muốn thấy nó!” Nói xong, cầm quyển tạp chí bên cạnh lên, ném thẳng lên trên bàn hội nghị, bụp! Con gián đáng thương bị người vong ân bội nghĩa dùng tạp chí ném bẹp.

Thấy con gián nằm dưới tạp chí, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo lại, nhưng kết quả buông lỏng chính là - - cái miệng nhỏ nhắn cong lên, tiếp tục oa oa khóc lớn!

“Trời! Không phải vừa ngừng rồi sao? Tại sao lại khóc?” Kỷ Ngạn Hiên nhìn bộ dạng cô khóc giống như sắp thổ không được, lại thấy đau lòng!

“Anh rõ ràng biết em sợ. Lại còn cầm nó tới dọa em!” Cô thút tha thút thít lên án hắn tàn bạo, một đôi mắt hồng hồng đáng thương nhìn hắn. “Anh xấu xa!”

“Được! Anh xấu xa, anh hư, em là ngoan nhất! Không khóc nữa đó!” Tim hẫng như bị nhéo lại thành một cục.

“Ồ oa —— anh mới vừa rồi. Mới vừa rồi thật hung dữ, thật hung dữ, còn nắm tay và bả vai em bóp thật là đau, thật sự rất đau!” Cô nâng ánh khoé loi chứng cứ ra, tiếp đó hít hít mũi, lên án, “Ngày hôm qua, anh còn nói sẽ không làm thương tổn em! Bây giờ còn chưa đến một ngày, anh liền.”

“Là lỗi của anh, anh đảm bảo, không có lần sau! Xuyết - -! Em đừng khóc nữa!” Ngón tay hẫng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, nhìn cổ tay mảnh khảnh của cô đã ứ máu, thật hận không thể cấu véo tay mình. “Còn đau không?”

“Đau! Thật đau, thật sự rất đau!” Vừa rồi không để ý hẫng tự trách, đầu nhỏ dùng sức gật mạnh! “Anh hèn hạ, anh uy hiếp em! Anh không có phẩm chất, anh. Anh không có bi bô!” Mắng còn chưa đủ, cô dùng quả đấm nhỏ không chút lưu tình đấm vào lồng ngực của hẫng.

“Được, được, được! Anh hèn hạ, anh không có phẩm chất, anh ách. Không bi bô! Em không cần khóc nữa!” Thực sự mà nói, hẫng không cảm thấy đau, chỉ coi đó như đấm bóp cho hẫng, nhưng khi nhìn thấy tay trắng nõn của cô vừa đỏ vừa sưng, hẫng vội vã nắm lấy tay nhỏ bé cô và tay kia giam lại, “Đừng đánh, tay của em đều đỏ hết rồi!”

“Oa - -!” Lăng Bảo Nhi thấy hai tay cũng bị “bắt làm tù binh”, khuôn mặt nhỏ nhăn nhịu lại, dùng hết sức ép nó khóc. Hi hi! Cô còn chưa mắng đủ đâu đấy!

“Đừng khóc, đừng khóc! Khóc nữa là anh sẽ hôn em đó!” Hẫng đau lòng hôn lên nước mắt trên gương mặt cô.

Trời ạ! Khóc lâu như vậy rồi cô cũng không muốn khóc nữa đó! Nhưng mà bây giờ dừng lại không được! ~ ~Còn những lời cô vừa nói sao! Hi hi! Ở đây cũng chỉ có hai bọn họ, đến lúc đó đánh chết cô, cô cũng không thừa nhận là đã đồng ý làm bạn gái hẫng! Nụ cười ranh ma hiện lên trên mặt cô.

Kỷ Ngạn Hiền cứng chiều nhìn gương mặt khóc đến sưng đỏ của cô, lúc ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, ý nghĩ sâu xa nở nụ cười tà.

Đạo ột thước, ma ột trường ~ ~!

“Này! Bảo Nhi, tan học rồi, cái người này giống như khủng long mới sống dậy sao? !” Mặt mày An Kỳ hơi đảo hờ chạy từ ngoài tới, người chưa đến mà thanh âm đã đến trước. “Tại sao hôm nay bạn không đi cùng Hội Trưởng Đại Nhân ăn cơm trưa à?”

Nhìn thấy Lăng Bảo Nhi không chút phản ứng gì, vẫn nằm yên không nhúc nhích, con người An Kỳ hơi đảo một cái, khoé miệng giương lên nụ cười ngọt ngào, “Được rồi! Tổ sẽ làm bạn gái của cậu! Tổ là tự nguyện! Ô ô - -, bạn rõ ràng biết người ta sợ gián. Còn cầm nó đến dọa tổ, bạn.Bạn thật là hung dữ đó.Bạn dùng tay bóp tay và bả vai thật đau, thật sự rất đau.”

Tại sao thanh âm An Kỳ lạ như vậy? Hơn nữa, những lời nói này lại quen tai như vậy? Bỗng chốc, “Gấu nằm bẹp dí” ngẩng đầu lên, trừng to mắt, “Tại sao bạn biết?”

An Kỳ nhếch miệng, cười giống như “chỉ mèo trộm thịt”, “Hi hi! Tôi thấy một đoạn băng ghi hình tỏ tình, diễn viên chính là bạn và hội trưởng đại nhân đó.!” Vừa xuất sắc nói ra một đoạn lời thoại.

“Tên đại sắc lang hèn hạ!” Khuôn mặt nhỏ nhăn đỏ mặt, “Bạn nhìn thấy ở chỗ nào?”

“Ách, Nghiêm Đại Ác Ma cho xem!” Về mặt An Kỳ không được tự nhiên, nhớ lại tối qua vì nhìn cuốn băng ghi hình đó, thiếu chút nữa cô đã bị Nghiêm Hạo “ăn sạch sành sanh”, trên mặt cô đỏ ửng đầy khả nghi, còn đỏ đến tận mang tai.

“A? Bảo Nhi, giọng người làm gì mà không có hơi sức vậy?” Bây giờ cô mới chú ý đến, “Còn nữa, sắc mặt bạn cũng có chút tái nhợt, bạn có phải bị ngã bệnh rồi không?”

“Đến kỳ á!” Tại sao phụ nữ phải chịu loại hành hạ như thế? Tại sao đàn ông mỗi tháng đều không như vậy chứ! Ông trời thật không công bằng!

“À! Này, vậy tớ có thể giúp bạn làm cái gì?” Từ nhỏ An Kỳ đã khỏe mạnh, ngay cả khi đến kỳ cũng như hổ báo, chưa phải chịu đựng loại đau đớn đến chết đi sống lại như thế này!

“Không, không cần!” Cô chỉ muốn nằm im, cố gắng nhịn một lúc, nên cũng đỡ chút chút.

“Nhưng mà. Oa! Tớ nhìn thấy Hội Trưởng Đại Nhân đang đến nhé! Gương mặt đó, giống như người khác nợ hần năm trăm vạn vậy!” Không giúp được gì, An Kỳ không làm gì khác là giúp cô quan sát xung quanh.

“Cái gì?” Bảo Nhi vẫn nằm đó, khẽ ngẩng đầu lên dè tay lên gối tiểu Hùng, ngoảnh nhìn cửa đối diện, thấy Kỷ Ngạn Hiên từ từ bước đến gần, bước chân tao nhã, nhưng mắt lại như có ngọn lửa đang cháy hừng hực.

“Bảo Nhi! Tại sao hôm nay em không đến phòng hội học sinh tìm anh?” Quý tộc tao nhã bỗng chốc biến thành Sư tử rống lên giận dữ.

Còn có người khác? Hần quay đầu nghiêng ngẫm nhìn người bên cạnh cô là An Kỳ? ! Cô ta chính là người khiến A Hạo lấy một bộ hoa sen để đổi lấy cuộn băng ghi hình! ? Rất nhanh, ánh mắt hần lại chuyển đến trên người Bảo Nhi yêu dấu, “Bảo Nhi! Em làm sao mà cuộn thành một đồng nằm đó như thế?”

“À! Bởi vì bạn ấy.” An Kỳ đang muốn nói gì đó, nhưng khóe mắt lại liếc thấy Nghiêm Hạo cử chỉ lười biếng, từ nơi xa nham hiểm đi đến chỗ họ, khóe miệng cô ấy nở nụ cười ác ma, cô vội vàng lẩn trốn như mèo con, chạy trốn về phía cửa sau - -

“Tại sao em lại không nói lời nào?” Hần không vui cúi đầu, nhìn mồ hôi rịn ra trên trán cô chảy xuống, cơ thể cô run rẩy không ngừng, “Bảo Nhi, em làm sao vậy?”

Oh! Thật là đau! Đau chết mất! Bảo Nhi cắn chặt môi dưới, đôi tay nắm chặt gối tiểu Hùng dè lên bụng dưới, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn.

Nhìn bộ dáng khổ sở của cô, chân mày hần nhíu lại, “Bảo Nhi, bụng em bị đau hả? Anh đưa em đến bệnh viện!” Dứt lời, khom người xuống bế cô lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“A - -! Thật là đau, anh thả em xuống!” Tên ngu ngốc này, hần khiến cô đau hơn rồi!

“Không được! Anh lập tức đưa em đến bệnh viện!” Hoàn toàn không cho thương lượng.

“Không thể đi! Đó là cái đó đến rồi!” Đầu heo! Đôi môi trắng bệch lại nặn ra mấy chữ.

“Cái đó? Là cái nào. ?” Trong lúc bất chợt, như ý thức được điều gì đó, bỗng chốc hần đặt cô xuống chỗ cũ, gương mặt tuần tú hơi ửng hồng. “Ách. Sẽ đau như thế này sao?”

Nếu không phải hiện tại đau đến sắp ngủ, cô nhất định sẽ cười to một trận!

“Anh. Ách, anh nên làm thế nào để khiến em dễ chịu hơn?” Nhìn Bảo Nhi một mình chịu đựng khổ sở, hần ở cạnh mà cái gì cũng không làm được, hần không thích cảm giác này.

Cảm thấy được hần đang tự trách, cô nhìn hần khẽ lắc đầu, nhàn nhạt cười, “Không cần, để cho em nằm là được rồi!” Tay không tự giác giữ chặt gối mềm hơn, dường như muốn đem nó nhét vào trong cơ thể.

Hần chú ý đến động tác đó, từ từ đặt bàn tay lên trên, cẩn thận từng li từng tí xoa nhẹ, “Như vậy sẽ đỡ hơn một chút sao?”

“Ừ!” Nhiệt độ không ngừng truyền đến từ bàn tay hần, cảm giác như không còn đau đớn như vậy nữa.

Nghiêng người ngồi xuống cạnh cô, hần nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, bàn tay vẫn tiếp tục xoa nhẹ.

Người đàn ông thâm tình ôm người phụ nữ, người phụ nữ dựa sát vào người đàn ông, giữa trưa, ánh mặt trời chiếu xuống, đẹp như một bức tranh.

Bỗng dưng, người phụ nữ được vẽ trong ngực người đàn ông đứng bật dậy, lục lọi trong túi mình, hình như đang tìm cái gì - -

Bài kiểm tra, chìa khóa, ví tiền, gương, manga, tiểu thuyết, đồ ăn vặt, không có. Cái gì cũng có, nhưng đúng là không có.

Người phụ nữ kêu đến thê thảm: “Xong rồi..., dùng hết rồi ư!”

Người đàn ông không hiểu gì, cúi người xuống, vụng trộm ngửi mùi hương trên mặt cô, “Cái gì dung hết rồi?”

“Kỵ sỹ tài giỏi - -!” Xoay người lại nhìn hấn, bộ dáng giống như trực khóc.

“Đừng nóng vội! Có chuyện gì vậy?”

“Ồ ô ——! Bểng vệ sinh em dùng hết rồi! Anh giúp em đi mua có được không?”

“Cái gì? ! Đây.” Nhất thời một bầy quạ đen bay qua đỉnh đầu người đàn ông quạc quạc quạc ~~, trong lòng người đàn ông giãy giụa một lúc, sau đó chấp nhận đứng lên.

“Kỵ sỹ tài giỏi, phải mua loại ”tốt - an tâm” là nhãn hiệu “Miên Miên” đó!” Về mặt người phụ nữ vô tội nhìn người đàn ông, “Ách. nhãn hiệu đó em hay dùng!”

Xuýt - -! Tiểu Quạ Đen tiểu lên người hấn! Bước chân người đàn ông dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

“Kỵ sỹ tài giỏi, nhớ mua loại ban đêm đó - -!” Người phụ nữ không yên tâm dặn dò lần nữa.

Bịch - -! Tiểu Quạ Đen lại ị lên người hấn! Khuôn mặt người đàn ông cũng xanh như tàu lá chuối.

4. Chương 4: Chương 3

“Hạo Thiên, cậu dẫn người ở trong bang đi hỏi thăm tin tức, đặc biệt phải chú ý mấy “con chuột cống.”

“A Minh, cậu dẫn người đến những nơi cô ấy thường hay đến, tìm thử xem.”

“A Hạo, cậu giúp tôi thăm dò tin tức từ người nhà cho đến bạn bè của cô ấy.”

Người đàn ông bình tĩnh điều động thủ hạ, về mặt thủy chung không đổi, khiến người khác không nhìn ra chút manh mối, nhưng hai nắm tay vo lại hình quả dấm đang run rẩy để lộ tất cả, đợi người của hấn nhận lệnh rời đi, hấn một mình ngã xuống ghế.

Bảo Nhi, em đang ở đâu? Trong nhà điện thoại không ai nghe, điện thoại di động cũng không có người nhận, hôm nay không đến trường đi học, rốt cuộc em đã chạy đi đâu?

Nghe ngàn vạn lần, em không được xảy ra chuyện không may, nếu người nào dám cả gan làm em bị thương, tôi nhất định sẽ khiến hấn ta hối hận vì đã sinh ra trên đời này! Mắt lam nổi lên tơ máu đỏ, giống như con sư tử điên cuồng vỗ bắt con mồi, sau đó cắn chết con mồi tha đi.

Không biết bao lâu sau, cánh cửa dày bị đẩy ra - -

“Lão đại, các bang phái cũng nghe ngóng, không có động tĩnh gì, tôi đã để cho bọn họ tiếp tục giám sát, có tin tức gì sẽ lập tức báo lại.”

“Tôi ở bên kia cũng thế, tất cả những nơi cô ấy thường đi, các huynh đệ cũng hỏi qua, không có manh mối gì.”

“Tôi điều tra được, bố và anh trai cô ấy đều ở công ty làm thêm giờ, mẹ thì sang nhà hàng xóm đánh bài, hình như không có gì bất thường.”

“Ách. Ngạn Hiên, có thể cậu khẩn trương thái quá rồi không, điện thoại nhà cô ấy và điện thoại di động vẫn không có ai nghe sao?”

Người đàn ông thất vọng gật đầu, từ đầu đến bây giờ điện thoại vẫn gọi không ngừng lại, “Đi thôi, đến nhà cô ấy nhìn một chút, chung quy lại là Bỉ Kiềm ngồi ở đây chờ tin tức là được.”

Đinh đinh - -, tiếng chuông cửa inh tai không ngừng vang lên, nhưng bên trong nhà vẫn không có chút động tĩnh, người đàn ông một lần nữa cầm điện thoại di động lên, tiếp tục ấn mã số điện thoại quen thuộc, nhưng máy vẫn thông mà không có ai nghe, Bảo Nhi, rốt cuộc em ở đâu?

“Ngạn Hiên, cậu vừa gọi số di động sao?” Khóe mắt Nghiêm Hạo thoáng qua tia sáng khác thường.

“Thì thế nào?” Đường như ý thức được điều gì, ngay sau đó Kỷ Ngạn Hiên đem lỗ tai ghé vào van cửa, tay không dấu vết gẩy chốt cửa lên, bên tai mơ hồ vang lên tiếng chuông quen thuộc.

Hắn xoay người lại, cùng Nghiêm Hạo liếc mắt nhìn nhau, hơi gật đầu, bàn tay phát nhẹ, chỉ thấy sau đó mười mấy bóng đen với tốc độ nhanh như chớp tiến vào trong nhà.

Tiếp đó, cửa chính từ bên trong bị mở ra, quả nhiên, điện thoại đẹp đẽ đang nằm trên ghế sofa reo.

“Thiếu chủ, chúng tôi đã khám xét, tất cả các phòng đều không có người, chỉ trừ một phòng đang khóa cửa, có muốn.”

“Đi lên xem một chút!” Kỷ Ngạn Hiên bước nhanh lên lầu, “Chính là chỗ này sao?” Thân thể thoáng lùi về phía sau ra hiệu, một bóng đen chui lên trước, ngồi xổm xuống, gẩy cửa mấy cái, rắc rắc! Cửa mở ra.

Bức tường màu vàng nhạt có chút lộn xộn, con dấu nhỏ màu lam nhạt, trên trần nhà điểm xuyết rất nhiều đèn nhỏ màu lam đậm, búp bê len đáng yêu nằm rải rác khắp nơi, còn có không ít manga, tiểu thuyết chồng chất bên giường, trên giường là một người đang nằm, chăn bọc kín đến mức gió không thổi vào được, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, đang đắm chìm trong mộng đẹp, không ý thức được mình đã gây ra bao nhiêu rắc rối.

Bộ mặt bất đắc dĩ của hắn đi đến bên giường, khẽ vuốt ve khuôn mặt đáng yêu say ngủ, trong đầu nghĩ vị khó nói, Haiz! Cái vật nhỏ đầy dọa người này.

Đang ngủ say, hình như nhận thấy được điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhíu lại, thân thể cũng không an phận ngọa nguỵ, ngón cái vẫn nhét trong miệng, không tự chủ được mút.

Kỷ Ngạn Hiên không ngừng xuống cái chăn, bỗng chốc con người trọn tròn - -

Cô, cô không phải là. Quay đầu lại nhìn đám người đang xem hăng hái chờ xem trò vui, nói: “Tất cả rút hết ra ngoài cho tôi, đóng cửa!”

Cho đến cửa phòng đóng lại trước mắt, hắn mới từ từ quay đầu lại, chậm rãi nhấc cái chăn lên, thân thể không có gì che đậy lộ ra trước mắt, da thịt trắng nõn - mềm mại, bộ dạng ấy thật mê hoặc lòng người.

Trong nháy mắt, mắt lam trở nên thâm trầm, cảm thấy cổ họng khô khốc, ngực buồn bực khó chịu, một đốm lửa hừng hực thiêu đốt cơ thể hắn, lửa càng lúc càng lớn, thiêu cháy rụi lý trí của hắn, dục vọng rục rịch ngóc đầu dậy, không cách nào kiềm chế.

Bỗng nhiên, khóe mắt hắn liếc thấy trong ngực Bảo Nhi ôm một con gấu nhỏ, oh ~ ~ hắn ghen tỵ với con gấu Tiểu Hùng màu vàng kia, hắn cũng rất muốn được Bảo Nhi ôm chặt như vậy, cảm giác tiếp xúc với da thịt mềm nhẵn tinh tế. Trời ạ! Rất nhanh hắn sẽ biến thành dã thú mất thôi!

Hắn không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô, nhưng khi nhìn cô bình thản tiếp tục mộng đẹp, mà mình lại phải chịu ngọn lửa đau khổ này, làm cho lòng hắn làm sao có thể cân bằng lại được đây? !

Hắn tức tối rút Đại Hùng trong ngực Bảo Nhi ra, hung hăng ném vào góc tường, thân thể cao to đè lên thân thể mềm mại, chậm rãi rút ngón cái từ trong miệng cô ra, ngậm vào trong miệng mình, gặm cắn nhẹ để trừng phạt, hài lòng khi nhìn cơ thể phía dưới không nhịn được khẽ run.

Khóe miệng nở nụ cười tà ác, cúi đầu, gương mặt tuần tú vùi vào cổ cô cọ xát, ngửi hương thơm thanh nhã mê của người phía dưới, dùng sức mút cắn cổ của cô, in dấu ấn đặc biệt của hắn lên đó.

Nhìn người phía dưới không chịu nổi quấy nhiễu, lần nữa nhíu mày, định bụng kiên trì cố gắng, nhưng không thể đánh thức cô dậy.

Lửa nóng, môi lưỡi một đường đi xuống, từ cái cổ mê người đến vai trắng nõn, rồi đến bộ ngực đầy đặn, không ngừng trêu chọc trên người cô, đến mức thành một mảnh nóng rực làm người ta khó nhịn.

Oh ~ ~ cô cảm nhận được áp lực xa lạ đang đè lên người khiến cô hít thở khó khăn, trong cơ thể cô có một ngọn lửa thiêu đốt, nóng quá, rất nóng, cô cảm thấy cả người ngứa ngáy, trực giác muốn đưa tay ra đẩy cái làm cho cô có cảm giác khó chịu, nhưng cô đẩy thả nào cũng không thể đẩy ra cổ áp lực kia, tất cả cảm giác ấy rất chân thật, tuyệt không giống như đang nằm mơ.

Nàng mê muội mà mở mí mắt nặng trĩu ra, không hề báo trước mà đối mắt với một đôi mắt lam thâm thúy, “Ừm? ?” Cái miệng nhỏ nhắn mơ hồ phát ra thanh âm mềm mại thì thầm.

“Rốt cuộc đã tỉnh? Cái vật nhỏ đầy dọa người này!” Hấn cúi đầu, dùng răng gặm cắn cánh môi mềm mại của cô, đầu lưỡi nóng bỏng khẽ liếm lấy bờ môi cô, đôi môi cô không nhận được mà run rẩy, hô hấp cũng dần dần trở nên dồn dập.

Hấn dụ dụ dỗ cô cạy mở hàm răng trắng nõn, đầu lưỡi thuận thể chui vào trong miệng cô mút lấy chất ngọt, ở trong miệng cô khuấy động, cùng quần quít, dây dưa với nhau, cho đến khi cô không chịu nổi cảm giác ngọt ngào này hành hạ nữa.

Hô, hô, hô. Thở hổn hển! Thở hổn hển! Môi anh đào hô hấp từng ngậm từng ngậm, ngực phập phồng lên xuống.

Hấn ồ ồ thở gấp, nhìn cô vì kích tình mà mê hoặc lòng người, mặt đỏ hồng, miệng anh đào nhỏ nhắn vì bị hấn hôn vừa đỏ vừa sưng, da thịt trên người hồng mê người, trong nháy mắt một dòng điện xuyên qua toàn thân, tất cả tế bào cũng nhao nhao muốn.

“Ừm! Con mắt của anh sao lại đỏ mà, như có con khỉ đang nhảy nhót vậy!” Bỗng nhiên, Bảo Nhi kích động báo cho hấn phát hiện này.

“Bảo Nhi! Đó là bởi vì anh muốn em.” Giọng nói trầm thấp mà khàn đục.

“À? Anh.” Cô đỏ bừng cả mặt.

“Đừng sợ. Tiểu Bảo Nhi của anh.” Hấn hiện tại chỉ muốn cùng cô cuốn vào vòng xoáy dục vọng, xem cảm giác kỳ diệu đó, không thể tin được đến mức nào.

Ừc ừc - -! Bỗng chốc, hấn dừng lại tất cả động tác, thanh âm gì? Đường như là muốn cho hấn nghe rõ ràng hơn, ừc ừc - - ừc ừc “Bảo Nhi, bụng em kêu sao?”

“Ừ! Từ tối hôm qua đến bây giờ, em chưa ăn cái gì, cho nên.” Cô xấu hổ đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực của hấn.

Ông trời! Bảo Nhi của hấn thật đúng là không bảo được! Nếu là thường ngày, thì hấn nhất định sẽ cười to, nhưng hiện tại hấn cũng không cười nổi.

Hấn nhắm mắt lại, kịch liệt thở hổn hển, cắn răng chịu đựng cái loại đau tam liệt phế này, hồi lâu, hấn lật người xuống giường, ngữ điệu kỳ quái, “Bảo Nhi, em đi mặc quần áo vào, anh tắm xong, lập tức sẽ dẫn em đi ăn cái gì đó!”

“Ừm, anh tốt nhất, hiện tại em rất, rất đói đó!”

“Em đừng có dùng thanh âm mê người như thế nói chuyện với anh, nếu không em đừng nghĩ đến chuyện đi ăn cơm.” Hấn cũng thật đói, thật đói đó! Nhận thêm chút nữa, hấn sớm muộn cũng hỏng đấy! Ông trời, hiện tại, hấn rất muốn khóc đó!

Cô xấu hổ cúi đầu, le lưỡi một cái, người ta thật sự rất đói mà! Đói quần áo xong, vừa mở ra cửa - -

Oa! Tại sao trên hành lang lại đông người như vậy? !

“Ah? Đại tẩu, tại sao chị đi ra nhanh như vậy? Lão đại ăn chị chưa?”

“Đúng vậy, Đúng vậy, lão đại không thể nào không ăn miếng thịt béo bở chứ?”

“Không đúng, trên cổ của chị ấy rõ ràng có dấu ấn, lão đại sẽ không kém như vậy chứ? !”

“Lão đại của chúng ta “miệng cộp gan thỏ” sao? Hình như không giống?”

“Như đã nói, đại tẩu - chị ấy ngủ nên lão đại phải kiên trì đó!”

Trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười mập mờ, ở một bên thảo luận ríu ra ríu rít, không chút nào bận tâm đến người trong cuộc - Lăng Bảo Nhi, từ cổ đến mặt đỏ bừng lên.

“Đủ rồi!” Một đạo âm u ám, quát trách móc từ sau lưng Bảo Nhi vang lên, nhất thời không khí lạnh đến cực điểm, bốn phía toát ra khí lạnh kinh người, làm cho người khác có cảm giác muốn chạy trốn.

“Tôi hôm nay, toàn bộ các người lần đến đạo trường chờ tôi!” Ầm! Lời của hắn giống như sấm giữa trời quang, khiến cả đám người nổ tung.

“Oa! Không cần!”

“Lão đại tha mạng!”

“Thiếu chủ tha mạng!”

Kỷ Ngạn Hiên đưa bàn tay kéo Bảo Nhi vào trong ngực, bước xuống lầu, không thêm để ý đám người gào khóc sau lưng.

Lại muốn đánh? ! Cảnh Hạo Thiên và Lục Minh quay đầu, liếc nhìn đám người đông nghịt kia, lộ ra vẻ mặt may mắn, cũng may, lúc này tương đối nhiều người, cũng không giống như lần trước, bị đánh đến thảm hại như vậy!

Nhưng, chỗ rẽ cầu thang truyền tới tiếng gầm nhẹ, lần nữa mang bọn họ xuống địa ngục, “Hạo Thiên, A Minh, tôi nay hai người – các cậu căng da ra cho tôi đánh!”

Oa! Có làm hay không? Hai khuôn mặt tuần tú đồng thời suy sụp, “Tại sao mỗi lần đều là chúng tôi chứ?”

“Dục vọng đàn ông chưa được thỏa mãn không nên chọc vào, lần trước các cậu còn chưa được dạy dỗ, bây giờ để cho cậu ta phát tiết một chút đi!” Gương mặt dịu dàng của Nghiêm Hạo chậm rãi nâng lên nụ cười tà mị, ném lại một câu, sau đó rời đi.

Từng bóng đen mang theo ánh mắt đồng tình bắt đầu tản ra, chỉ còn lại hai người hối hận không thôi, đứng đó vỗ ngực liên tục.

“Bảo Nhi, ăn từ từ thôi! Cẩn thận nghen !” Hắn cưng chiều nhìn hai má cô bị nhồi đầy thức ăn, trông bộ dáng đó rất đáng yêu, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa lên khóe miệng cô, thay cô lau nước sốt dính trên môi.

“Nhìn em ăn vui vẻ như vậy, anh cũng rất muốn ăn!” Chỉ qua, thức ăn là em mà thôi, nhưng những lời này hắn không nói ra, sợ dọa người đẹp sợ.

“Ồ! Vậy. Vậy anh cũng ăn đi á!” Thật là ngốc nghếch, rõ ràng gọi hai phần đồ ăn, phần của hắn lại không ăn ngay cả động cũng không có động vào, mà chỉ ngồi bên cạnh uống rượu. Muốn ăn thì ăn đi nhé, thật đúng là đầu heo! Làm hại cô đang ăn thức ăn ngon trước mặt, còn không được chuyên tâm ăn, mà lại phải nhắc nhở hắn!

“Đây là em nói đó!” Mắt lam thoáng qua một tia sáng, bàn tay đặt lên cô, bỗng chốc lòng bàn tay vừa chuyển một cái, môi Bảo Nhi mới vừa chạm vào miếng thịt bò bít tết, mà miếng thịt bò bít tết cất rất đẹp mắt, cũng đã rơi vào trong bụng người khác. “Ừ! Quả nhiên thịt rất tươi ngon, thuần túy vừa miệng!”

“A - -! Cường đạo!” Bởi vì tức giận mà Bảo Nhi hét to, mắt hung ác nhìn hắn chằm chằm, trong giọng nói rõ ràng đang lên án. Trong đĩa của hắn không phải còn một đồng lớn sao, lại còn tới ăn trộm của cô. Không phân biệt tốt xấu!

Cô tức tối - phần nộ vì sự bất công, cầm nĩa lên tấn công về phía đĩa thịt bò bít tết của hắn, hắn tao nhã giơ ly rượu đỏ để cao lên nhấp một ngụm, nhàn nhã thưởng thức cảnh cô ra sức lấy thịt bò bít tết mang về đĩa của mình, khóe môi hiện lên nụ cười tủm tỉm mê người.

Cô đắc ý cất nhỏ miếng thịt bò bít tết mới lấy được, chẳng qua là, khi cô sắp đưa miếng thịt bò bít tết mỹ vị vào trong miệng, thì lại bị hắn gây án một lần nữa.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?” Cách mạng liên tục bị thất bại, cô chống lại bằng cách ném nĩa xuống đồ ăn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, phần nộ vì bất công nhìn chằm chằm kẻ cướp.

“Ha ha - -, cũng giống em, ăn cơm á!” Trong mắt của hắc lộ ra vẻ “Em rất đàn!” , khóe miệng cười mờ ám, giương lên giống như đang ăn đòn, cố ý trêu tức người đẹp.

Phút chốc, sắc mặt hắc bên đổi, ánh mắt sắc lạnh như băng giữa hai lông mày tỏa ra, “Bảo Nhi, em từ từ ăn ở đây, chờ đi đâu, anh lập tức quay lại ngay!”

Lăng Bảo Nhi vui vẻ phát phát tay nhỏ, giống như xua đuổi con ruồi phiền phức, “Biết! Đi đi, đi đi!” Thật tốt quá, hì hì, như vậy sẽ không có người cướp đồ ăn của cô, phần khích đến mức không nhịn được, “hừ” nhẹ: thịt bò bít tết, thịt bò bít tết tao yêu mày, thật là muốn đem mày nuốt hết vào trong bụng!

Bên ngoài phòng ăn, ở một góc rẽ tối tăm, có hai người đàn ông xuất sắc giống nhau, sắc mặt trầm trọng tụ họp tại đây - -

“A Hạo, xảy ra chuyện gì?” Mắt lam sắc bén như chim ưng, lóe ra ánh sáng nguy hiểm.

“Vừa rồi cha nuôi mới bước ra khỏi cửa chính, đã bị người mai phục ở trong sân nổ súng bắn, nhưng đạn bị mẹ nuôi cản lại, may là không có việc gì, mà chỉ bị xước qua da, người đã được đưa đến bệnh viện Thánh Tâm của Bạch lão đầu rồi.”

“Ở trong sân nổ súng? Hung thủ bắt được chứ?”

“Đáng tiếc, bị lão Kha bắn một phát chết luôn, chỉ sợ là bên trong có nội ứng, nếu không thì sao có thể trà trộn vào được.”

” Lại là hắc? Có chứng cứ không?”

“Không đủ, chỉ là thám tử báo lại, gần đây lão Kha thường qua lại với Hắc Lang.”

“Hắc Lang? Hừ! Mấy con chuột cống này rốt cuộc cũng không nhẫn nhịn được nữa rồi !” Không ngờ lão già này lá gan lại lớn như vậy.

“Chúng ta phải đổi từ bị động thành chủ động, kế hoạch lúc đầu có thể phải thay đổi một chút, dù sao, hôm nay vì đi tìm Bảo Nhi, hành động hơi lớn một chút, nếu lại kéo dài lần nữa, thì không dám bảo đảm.”

“Cứ làm như lời cậu nói, cậu giúp tôi thu xếp một chút, càn nhanh càng tốt!” A Hạo nói rất đúng, lại kéo dài lần nữa, thì không dám bảo đảm bọn họ không biết là tìm đến Bảo Nhi, nghĩ đến Bảo Nhi sẽ bị thương, tìm hắc liền co rút - đau đớn mạnh mẽ. “A Hạo, cậu phải mấy người anh em có bản lĩnh nhanh nhẹn, âm thầm bảo vệ cô ấy, nhớ, là không được để cô ấy biết chuyện này.”

“Ngạn Hiên, nếu đúng như lời hắc nói, vậy cha nuôi.”

” Tôi sẽ nói với hắc! Đúng rồi, bệnh viện kia thì sao?”

“Hiện tại rất an toàn, không ai biết mẹ nuôi ở đó, còn có mấy anh em đáng tin đang canh chừng bốn phía, sẽ không có chuyện gì!”

Kỷ Ngạn Hiên khẽ gật đầu, cảm kích nhìn người anh em lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

“Nếu thật sự muốn cảm ơn, thì đem bộ xe thể thao lần trước tặng tôi đi!” Hiểu hắc muốn nói gì, khuôn mặt tuần tú của Nghiêm Hạo lộ ra nụ cười trộm cướp, giọng điệu rất là than vãn.

” Đừng mơ tưởng! Theo đuổi vợ hết sức tốn tiền, cậu không biết sao?” Giọng điệu Kỷ Ngạn Hiên không cho thương lượng, xoay người đi vào phòng ăn.

“Bảo Nhi, ăn no chưa?” Hắc vụng trộm hôn lên môi cô một cái, hài lòng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng.

“Sắc lang!” Cô đỏ mặt lên án hắc chơi xấu, khẽ gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Giống như được ngồi ca vậy, hắc cười đến vô cùng vui vẻ.

Xe thể thao màu bạc một đường bay vèo, cho đến khi nhìn thấy một dãy tòa nhà màu trắng, hắc mới tắt động cơ.

“Bảo Nhi, đến rồi, xuống xe đi!”

“Ah? Tới bệnh viện làm gì vậy?”

“Dẫn em đến gặp một người!” Kỷ Ngạn Hiên thần thần bí bí nhìn cô.

“Người nào?” Cô không phải rất để ý, mà chỉ thuận miệng hỏi, nhân tiện tay đẩy cửa xe ra, chuẩn bị xuống.

“Mẹ anh!”

“À? Phải Là người mẹ sinh ra anh sao?” Lăng Bảo Nhi chuẩn bị bước chân ra thì chân dừng lại giữa không trung, giống như thấy quái vật há to mồm nhìn hấn.

“Ha ha ha! Bảo Nhi của anh, em muốn anh cười nhạo sao?” Hấn buồn cười nhìn bộ dạng không thể tin nổi của cô, “Rất tiếc, bố anh tương đối khiêm tốn, đời này cũng chỉ có một người phụ nữ, cho nên không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn về người mẹ đã sinh ra anh, không sai!”

“Ách. Vậy một mình anh lên đi, em ở đây đợi anh!” Giống như ngoài xe có rắn độc thú dữ, bỗng chốc cô thu về bước chân chuẩn bị xuống, cấp tốc đóng cửa xe.

“Sao lại thế này! Chỉ là gặp mẹ anh, có cần khoa trương như vậy không?” Hì hì, Bảo Nhi của hấn đang xấu hổ, hấn cố gắng mềm mỏng thuyết phục, “Cô dâu xấu xí cũng cần phải gặp bố mẹ chồng, huống chi Bảo Nhi của anh một chút cũng không xấu xí, ngược lại còn vô cùng đáng yêu nữa!” Dứt lời lén hôn lên môi cô.

“Yên tâm, bố mẹ anh nhất định sẽ thích em, bởi vì con trai của họ, lại yêu em chết đi được! Đi thôi!”

Khuôn mặt Lăng Bảo Nhi đỏ bừng, mặc hấn ba hoa chích chòe, thái độ vẫn như cũ, liều mạng lắc đầu. “Còn chưa phải lúc á..., lần tới em sẽ gặp mẹ anh sau!”

Nhìn bộ dáng đó của cô còn có lần tới ư, đoán chừng ngay cả đi qua đây cũng không thể nào. Kỷ Ngạn Hiên tà tà cười, không để ý đến chống cự của cô mà mạnh mẽ ôm cô từ mui xe ra, đi về phía cửa chính bệnh viện.

.

Đá nhẹ cửa phòng ra, chỉ thấy nằm trên giường bệnh là một phu nhân còn khá trẻ tuổi, có lẽ là được chăm sóc chu đáo, trên mặt vị phu nhân đó cũng không lưu lại dấu vết của năm tháng.

Dựa vào ghế sofa là một người đàn ông trung niên khỏe mạnh, ngũ quan hấn và Kỷ Ngạn Hiên giống hệt đến tám phần, đều giống nhau có một đôi mắt lam thâm thúy mê người, chẳng qua là, giờ phút này, đồng tử màu lam kia đang hung tợn nhìn chằm chằm vị phu nhân trên giường bệnh.

“A! Tiểu Hiên Hiên, con tới thật đúng lúc, mẹ đang bị thương, mà người cha xấu xa của con vừa nãy còn hung hăng mắng mẹ không ngừng, con xem, con xem, bây giờ ông ấy còn hung dữ trừng mẹ kia!” Vị phu nhân nằm trên giường bệnh nhìn thấy có người tới, kích động ngồi dậy, lên án người khác hung dữ, tay còn chỉ thẳng vào tên tội phạm đó.

“Bà còn dám nói, ai bảo bà còn hành động liều lĩnh đi che đậy, nếu không phải là tôi phản ứng nhanh, bà cho rằng, bây giờ bà chỉ trầy da một chút, còn ngồi ở chỗ này nữa sao?” Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa đang chịu đựng cơn thịnh nộ, nhưng một lần nữa lại bộc phát, không vui nhìn phu nhân quát nhẹ, trong lời nói không che giấu sự quan tâm.

“Hừ! Rõ ràng là tôi cứu ông, lại vẫn còn ở đây kêu oa oa! Lão già này, không biết có ơn nên báo đáp sao!” Phu nhân không cam lòng rống lại, nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông thay đổi lần nữa, vội vàng quay đầu nhìn ra phía cửa, đổi chủ đề, “Oa! Tiểu Hiên Hiên, trong lòng con là vật gì vậy? Trẻ con sao?”

Nghe vậy, Bảo Nhi xấu hổ đưa tay đẩy nhẹ lồng ngực hấn, muốn hấn buông cô ra, Kỷ Ngạn Hiên liền cúi người xuống đặt cô xuống đất, “Mẹ, người đừng kêu nhũ danh của con nữa!” Gương mặt tuần tú thoáng qua một tia bối rối.

“Tiểu Hiên Hiên? Anh? Ha ha ha! Nhũ danh thật đáng yêu!” Bảo Nhi ở phía sau rút cuộc làm đến nơi đến chốn, không biết lợi hại ngẩng đầu lên chế nhạo.

“Bảo Nhi, em có phải không sợ chết?” Tôn nghiêm người đàn ông không thể bị chà đạp, ánh mắt vốn tình cảm nồng nàn liền biến đổi, thay vào đó là mắt lam lạnh lùng tràn đầy nguy hiểm, trong giọng nói uy hiếp không thể coi nhẹ.

“Hắc hắc! Lần sau không dám, không dám!” Lăng Bảo Nhi cười mĩa hai tiếng, nịnh hót lấy lòng, chỉ sợ chọc giận sư tử đang ngủ mê, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Phu nhân trên giường, hứng thú tràn trề nhìn hành động của hai người, rốt cuộc nhẫn nại không nổi, “Tiểu Hiên. Ách, con trai bảo bối, từ đâu con lừa được một đứa trẻ mặt phấn hồng như ngọc đến đây vậy?” Cô xoay chuyển rất tốt, ô ô - -, chẳng qua chỉ là nhũ danh thôi mà, tiểu tử chết tiết thế nhưng lại dùng ánh mắt giết người đó nhìn người mẹ đã sinh ra và nuôi lớn hần chứ!

Làm sao người ta cũng gọi theo bà là tiểu Hạo Hạo! Ách - - bà gọi hần thế á..., chỉ là, mỗi lần gọi xong, hần rất nhỏ nhen, hung hăng nhìn bà bằng nửa con mắt. Hừ! Đứa con bất hiếu!

Thôi, không cùng hần không chấp nhặt nữa, đứa trẻ trước mắt này tương đối thú vị, nếu bà nhớ không nhầm, thì hình như vừa rồi con trai bà ôm người đi vào đây, oa! Dù gì cũng khoảng 40 ~ 50 kg (theo cân Trung Quốc là 80 ~ 90 cân ; 1 cân = ½ kg), nếu không phải sợ đứa nhỏ kia mất hứng, con trai bà còn sống chết ôm người ta không buông! Đứa con trai này, từ lúc sinh ra cũng không tốt lành gì, lạnh lùng, có việc gì xảy ra cũng dùng ánh mắt giết người, lúc nào thì trở nên nhiệt tình như vậy? !

“Cô ấy mới không phải do con lừa đến! Cô ấy tự nguyện làm bạn gái của con, còn có bằng ghi hình làm chứng! Bảo Nhi, em nói có đúng như vậy không?” Hần cười hết sức xấu xa, làm cho người khác hận không được, xông lên hung ác cắn hần một cái.

“Đâu có! Anh ấy rõ ràng rất không có nhân phẩm, cầm con gián tới dọa dẫm cháu đấy!” Bảo Nhi tức tối, phần nộ vì bất công lớn tiếng tố cáo, muốn cho tất cả mọi người biết hần hung ác.

Người đàn ông trung niên có ý nghĩ sâu xa nhìn con trai, ừ! Con trai ông phải như thế chứ, nhớ năm đó - -

“Oa! Không ngờ đàn ông Kỉ gia đều giống nhau không có nhân phẩm, cha Ngạn Hiên năm đó cũng bức hôn tôi như vậy đấy!” Phu nhân kích động hét âm lên, tức giận trừng người đàn ông trên sofa.

Ừ! Lăng Bảo Nhi hết sức đồng tình, giống như gặp được tri kỷ có thể khóc lóc kể lể, bộ dạng cùng chung mối thù, đôi mắt đẹp trừng lớn nhìn Kỷ Ngạn Hiên, cổ tình muốn hần ấy nấy.

Ai biết hiệu quả không tốt như vậy, hần chẳng những không biết lỗi, mắt lam còn nheo lại, từng bước đến gần cô, hơi thở nguy hiểm như lửa làm xung quanh hần trong nháy mắt bốc cháy lên. “Bảo Nhi, anh không có nhân phẩm? Anh hèn hạ? Anh dọa dẫm em? Hừ?” Mặc dù thật sự dọa dẫm cô, nhưng khi hần chính tai nghe được lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Anh. Anh đừng. tiến đến gần. quá.” Cô cố gắng khiến mình không nói lắp bắp, đầu lưỡi bắt đầu dính vào nhau, khiến cô không thể làm gì khác là vừa cảnh giác nhìn hần, vừa lùi về phía sau, ô ô - - Sư tử bị cô đánh thức, bây giờ cô phải làm sao?

“Anh muốn đến gần, em có thể làm gì anh chứ?” Khóe miệng hần khẽ nâng lên nụ cười tà mị, vẻ mặt kia giống như sư tử đang trêu đùa móng vuốt của con mồi.

“Bảo Nhi, đừng sợ! Lại đây với mẹ, mẹ cho con dựa vào!” Thật vất vả mới thấy được con trai xấu xa như vậy, hành động giống như sương muối biểu hiện ra ngoài, diễn xuất rất khá, bà cũng muốn chen vào một chân!

“Ồ!” Bảo Nhi vừa nghe tiếng viện binh, lập tức “bộp, bộp. . .” chạy đến bên giường, sau đó càn quấy quay đầu nhìn về phía Kỷ Ngạn Hiên, “Mẹ nói, mẹ là chỗ dựa của em! Anh không được bắt nạt em lần nữa, nếu không. Ách, nếu không anh chính là “đại nghịch bất đạo”! Hừ hừ!” Cô hoàn toàn không ý thức được hành động của mình có gì không ổn.

Hần mở miệng, cười giống như mèo trộm thịt sống, “Bảo Nhi, anh không biết em lại gấp gấp muốn gả cho anh như vậy? Nhìn em bây giờ mê đắm như vậy, anh bắt đầu đồng ý lời cầu hôn của em, giờ em gọi thử tiếng ông xã cho anh nghe một chút!”

“A? Anh nói bây bạ gì vậy? Gì mà bây giờ em gấp gấp muốn gả cho anh!” Bây giờ, Bảo Nhi bị hấn nói xằng nói bậy, làm cho không giải thích được, bỗng nhiên, dường như ý thức được mình đang làm cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, “Em. . . . Em không có ý đó, em không có. . . .” Ô hô - - giờ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

“Ách, Bảo Nhi, nhất thời anh không có chú ý á! Không phải xấu hổ, dù sao sớm muộn gì em cũng phải gọi mẹ anh như vậy á! Sớm gọi muộn gọi không phải cũng như nhau sao?” Sợ mình sau này xấu hổ đến mức chảy máu não, cô vội vã giảng hòa, ai biết càng lau càng đen, Lăng Bảo Nhi hận không được như đà điểu đầu đâm vào trong cát, quay người ngược lại với bọn họ.

“Bảo Nhi, mẹ dạy con mấy tuyệt chiêu, tránh cho về sau con bị Ngạn Hiên gắt gao “ăn”, đây chính là kinh nghiệm hai mươi mấy năm mà mẹ tổng kết được đó!”

Quản hấn cái khỉ gió, muốn cười thì bọn họ cứ cười đi, Bảo Nhi vội vội vàng vàng bước đến phía trước, nghiêm túc lắng nghe kinh nghiệm tổng kết của bà ấy, tránh cho về sau bị Ngạn Hiên bắt nạt.

Một lớn, một nhỏ, hai người phụ nữ hết sức phấn khởi trao đổi chiến thuật khống chế chồng, không đem đàn ông bên kia để vào trong mắt, bộ mặt hai người đàn ông ngũ quan giống hệt nhau sa sầm nhìn người phụ nữ mình yêu mến, nhưng đường cong nghiêm nghị, lạnh lùng trên mặt mềm đi bằng sự thỏa mãn vui sướng, bày ra khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc.

Bỗng dưng, Kỷ Ngạn Hiên quay đầu nháy mắt với cha đang ngồi trên ghế sofa, hai cha con cùng nhau rời khỏi phòng bệnh, những người tổn thương phụ nhân kia phải cẩn thận, ngọn lửa trả thù đang cháy len lừng hực, việc không nên làm đã làm rồi, chuẩn bị gánh chịu lửa giận cháy người.

5. Chương 5: Chương 4

“Ngạn Hiên, em vừa mới trở về nước được mấy ngày, anh liền vội vã hướng cha em cầu hôn, vội vàng như vậy, người khác sẽ làm tưởng giữa chúng ta có cái gì không thể cho ai biết.” Một người phụ nữ đáng người đẹp, ngũ quan hơi có vẻ đẹp Phương Đông, điệu bộ nhìn về phía bạn trai đối diện làm nũng, tràn đầy oán giận, nhưng mà, người nghe cũng thấy được trong lời nói cô gái đầy hưng phấn.

“Vậy thì có biện pháp gì, ai kêu anh vừa thấy em, “tam hồn thất phách” (ba hồn bảy vía) cũng bị em cướp mất, không sớm một chút cùng Kha thúc mang em đính ước, ngộ nhờ một ngày nào đó em bị người khác theo đuổi, vậy anh thì sao?” Đôi mắt người đàn ông nồng nàn - mê người nhìn cô gái đối diện, môi mỏng khêu gợi nói lời bộc lộ tình cảm yêu thương, biểu hiện sự mê đắm.

“Ghét, anh đem người ta nói thật giống như là hồ ly tinh.” Kha Lili nhìn người đang ông đối diện lại quỳ một gối dưới váy màu thạch lựu của cô, cười đến ngọt ngào. Không ngờ vừa trở về nước thì có một người đàn ông xuất sắc như vậy đang chờ cô, Kỷ Ngạn Hiên muốn tương mạo có tương mạo, muốn nhân tài có nhân tài, quan trọng nhất là, tương lai hấn là Minh Chủ Kinh Thiên Minh, có quyền thế, gả cho hấn thì hưởng vinh hoa phú quý vô tận, trước kia bên người cô cũng có mấy người đàn ông nhưng không thể sánh bằng hấn, quả thực là khác nhau một trời một vực!

“Làm sao em có thể là hồ ly tinh, vừa nhìn là biết em là một cô gái tốt, hơn nữa, hồ ly tinh kia so với em sao có dung nhan động lòng người, nào có hiền lành đoan trang, tao nhã quý phái.” Lần nữa trong miệng người đàn ông nói ra những lời tâm tình mê chết người không cần đèn mạng, chỉ là ánh mắt hấn bỗng chốc lại thoáng phản bội từng cái, đáy mắt thoáng qua một tia không tha thứ, nhìn chằm chằm.

“Anh nói em như vậy, cũng không đúng!”

“Làm sao biết chứ, đây rõ ràng là sự thật!”

“Ngạn Hiên, anh nói chúng ta kết hôn, ngày nào đính hôn thì tốt?”

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, chẳng lẽ em không muốn nhanh một chút trở thành thiếu phụ nhân Kinh Thiên Minh sao? Hơn nữa, em còn phải sớm sinh cho anh một tiểu bảo bảo, trong tương lai Kinh Thiên Minh còn phải dựa vào hấn mở rộng đó chứ!” Nói thì nói như vậy, nhưng mà khoe miệng hấn lại thoáng nâng lên nụ cười giễu cợt.

“Đáng ghét! Làm sao anh nói với em những chuyện như vậy chứ, trừ anh ra, em “liên thủ” (giống như thủ tiết - giữ mình trong sạch) cũng còn không cho người đàn ông khác chạm qua!” Cô nói mình trở nên rõ ràng tinh khiết, thanh thuần làm cho người khác lú lờ không nói nên lời.

“Không sao, anh sẽ dạy em!” Hấn nhìn cô gái mờ ám, hừ! Người đàn bà ăn ở hai lòng!

“Đúng rồi, em thay anh nói một tiếng với cha em, từ nay về sau, chuyện trong Minh bang còn cần ông ấy giúp đỡ anh nhiều hơn.” Đây mới là chính sự! Nghiêm Hạo đáng chết, bảo hấn làm loại chuyện như vậy!

“Anh yên tâm, cha nhất định sẽ giúp đỡ anh thật tốt.”

“Vậy chúng ta đi thôi! Bây giờ đi về thương lượng một chút chuyện hôn lễ với Kha thúc.” Nói xong, hai người cùng nhau rời khỏi phòng ăn, lưu lại khuôn mặt “ghen ghét - đố kỵ” của cả trai lẫn gái, chỉ trừ trong góc phòng có một người phụ nữ tan nát cõi lòng——

“Bảo Nhi, em làm sao vậy? Đột nhiên đến công ty tìm anh, không phải nói có chuyện muốn tuyên bố sao? Bây giờ làm sao không nói?” Lăng Vân buồn bực nhìn em gái bảo bối từ lúc vào cửa đến bây giờ không nói lời nào, quái lạ, không phải vừa mới rất vui vẻ sao, hiện tại làm sao mà vẫn cho hấn nhìn đỉnh đầu chứ? Tóc của em ấy vẫn khỏe lắm, đầu không có gàu mà?

Trời ạ! Lòng của cô đau quá, đau quá, Ngạn nói chuyện với người phụ nữ kia, từng câu từng chữ đều giống như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào ngực cô, bên tai vẫn còn loáng thoáng lời thề son sắt bảo đảm của hấn, mà hôm nay cả người và vật đều không còn.

Không phải hấn sẽ cùng người phụ nữ khác kết hôn sao? Đúng á! Như thế nào cô quên, hấn đã từng che giấu cha của hấn, cả đời này chỉ theo đuổi được một người phụ nữ không phải sao? Vậy hiện tại hấn thế nào, chẳng lẽ chứng minh mị lực của hấn sao?

Ông trời! Tại sao không để cho cô thấy rõ bộ mặt thật của hấn sớm một chút, tại sao muốn cô thật lòng ngây ngốc rồi mới vạch trần tất cả chỉ là lời nói dối? Giả! Mất lam thâm tình là giả, ngọt ngào bày tỏ cũng là giả, tất cả, tất cả đều là giả hết!

Chỉ có trong tiểu thuyết viết đều là thật, yêu thật sẽ cho người bị tổn thương, hơn nữa cũng sẽ thật là đau, thật là đau, hiện tại cô đều cảm nhận được tất cả. Cô thật ngu ngốc, cứ thế đâm đầu vào lưới tình của hấn, không cách nào kèm chế được.

“Bảo Nhi, làm sao em khóc? Chỗ nào khó chịu sao? Nói cho anh trai biết, anh trai đưa em đi bệnh viện!”

Sau khi được Lăng Vân nhắc nhở, rốt cuộc Bảo Nhi nhận thấy tầm mắt mơ hồ, hai gò má ươn ướt, thì ra là cô khóc! Đúng á! Cô thật khó chịu, trong lòng lạnh quá lạnh quá, không biết thầy thuốc có thể trị được không, có thể trị được không đây?

Tối hôm nay cô mới biết, hóa ra là khóc thút thít không tiếng động, những giọt nước mắt kia sẽ nhỏ giọt vào tim, hết như nội tâm hoàn toàn đau nhức, tê tâm liệt phế, làm cho người ta khóc không lên tiếng, muốn kêu cũng không có sức.

“Bảo Nhi, anh không cho em một mình chịu đựng khổ sở như vậy, có chuyện gì nói cho anh trai biết, em nhớ rõ chúng ta là người một nhà, mặc kệ bất cứ lúc nào người nhà mãi mãi sẽ ở bên cạnh em, khóc lớn tiếng lên, trút hết mọi việc trong lòng sẽ dễ chịu hơn, sau đó về nhà ngủ một giấc thật tốt, em sẽ phát hiện thế giới vẫn như cũ muôn màu muôn vẻ, em vẫn như cũ là bảo bối cả nhà yêu mến nhất.” Hấn không biết tại sao Bảo Nhi khóc thút thít, hấn chỉ biết Bảo Nhi là em gái hấn cực kỳ thương yêu, hấn không cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương em ấy!

“Oa oa ——! Vân, em không cần yêu!” Bảo Nhi thổ lộ, dựa trên vai anh trai gào khóc, giống như anh trai nói vậy, cô khóc lớn tiếng lên, sau đó về nhà ngủ một giấc thật tốt.

Ngày mai Trái Đất vẫn chuyển động như cũ, cuộc sống vẫn tiếp tục, nhưng mà Lăng Bảo Nhi mất tim, mất hồn vẫn có thể trở lại bộ dạng như lúc trước sao.

Đêm tối mở ra một cái miệng thật to nuốt chửng cả thế giới, bốn phía yên tĩnh khiến cho người khác sờn tóc gáy, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi nhàn nhạt.

“Hắc Lang, hôm nay tôi muốn nói cho cậu biết, từ giờ trở đi, cậu đi theo ánh mặt trời của cậu, tôi đi cầu độc mộc của tôi, hai chúng ta coi như không quen biết.” Đôi mắt sắc bén người đàn ông trung niên, thanh âm trầm thấp nói với Tiểu Cá Tử ngồi trên ghế sofa đối diện.

“Kha lão, không nên có cái bộ dáng như thế này, giữa chúng ta không phải hợp tác luôn vui vẻ sao? Lần trước, suýt chút nữa thì đắc thủ rồi sao!” Tiểu Cá Tử vội vàng đứng dậy từ trong ghế sofa, đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, bày ra bộ dạng nịnh hót.

“Cậu cũng biết Kỷ Kinh Thiên chỉ có một đứa con trai là Kỷ Ngạn Hiên, sớm muộn gì Kinh Thiên Minh sẽ do hắn cai quản. Mà Kỷ Ngạn Hiên lập tức kết hôn cũng với con gái duy nhất của tôi, đến lúc đó nhạc phụ đại nhân (cha vợ) là tôi đây đương nhiên hắn phải chiếc cổ nhiều hơn, sau này cháu ngoại đích tôn của tôi sẽ là Thiếu chủ của Kinh Thiên Minh, cứ như thế tôi sợ vợ vét không nhiều – béo bỏ sao? Ha ha ha!” Kha lão hất đầu lên, khinh thường liếc Hắc Lang bên, “Đây cũng không phải chuyện mà một bang chủ bang Hắc Lang nhỏ nhoi có thể làm tốt đấy!”

“Vậy trước tiên ở nơi này, tôi xin chúc mừng Kha lão rồi, ngài có thể ngẫm nghĩ lại, nếu ngài giúp tôi trừ khử Kỷ Kinh Thiên, thì không phải Kỷ Ngạn Hiên sớm ngồi lên vị trí minh chủ sao, mà nhân cơ hội này, tôi cũng có thể giao kèo mới cũ phân chia như một chén súp không phải sao? Mọi người đôi bên cùng có lợi đi!” Hắc Lang bên cạnh đang dốc hết sức thuyết phục.

“Hừ! Phải biết rằng, hắn - Kỷ Ngạn Hiên cũng không phải là một “cái đèn cạn dầu”, nếu để cho hắn biết tôi hợp tác với cậu giết chết cha hắn, cậu cho rằng hắn sẽ dễ dàng tha cho tôi sao? Lời của tôi cũng nói rõ ràng với cậu, trước khác nay khác. Sự hợp tác của hai chúng ta cũng chỉ đến đó mà thôi, chúng ta không gặp!” Kha lão không kiên nhẫn phất tay một cái, bước về phía cửa lớn mà đi ra ngoài.

“Đúng rồi, trước ngài đưa cho tôi khoản tiền kia, coi như phí dịch vụ tôi giúp ngài giữ kín, nếu không có phát súng kia của tôi, đám thủ hạ ngu dốt của ngài cũng không biết dùng cái chiêu gì, như vậy ngày hôm nay bang Hắc Lang nhỏ bé này cũng không còn tồn tại nữa rồi! Ha ha ha.”

*

“Họ Kha kia ông được lắm, ông đừng khinh người quá đáng, hừ! Tôi - Hắc Lang dù gì cũng lăn lộn trên đời đây, có tình huống nào mà tôi chưa từng thấy qua, nói cho ông biết, nếu ngày mai ông không đưa cho tôi toàn bộ không thiếu một phân tiền, hơn nữa còn phải gấp mười lần tiền lãi, tôi đảm bảo sẽ làm cho cả Kinh Thiên Minh biết chuyện tốt mà ông đã làm!”

“Mày dám ——” Khóe mắt Kha lão nhăn lại, lông mày chau chặt, đáy mắt thoáng qua một tia sắc bén.

Kha lão im hơi lặng tiếng móc ra từ trong ngực một khẩu súng sáng loáng, chợt hắn khẽ nghiêng người, “phịch ——!” một tiếng, đạn không lệch một phân ghim vào lồng ngực Hắc Lang——

“Oh ——! CMN, mày dám chơi đùa bố mày. giở thủ đoạn sau lưng.” Hắc Lang còn chưa kịp nói xong, hai chân đổ rạp xuống, tắt thở!

Đàn em Bang Hắc Lang thấy thế, dồn dập tiến lên bao vây Kha lão ——

“Mày giết bang chủ của chúng tao, đừng mong rời đi!”

“Đúng, không được đi!”

“Ha ha! Nếu hắn còn sống thì miễn cưỡng coi hắn là Bang chủ, hiện tại hắn đã chết rồi, bây giờ chỉ còn lại một xác chết mà thôi, đầu óc các người nên thông minh hơn một chút, đi theo tên tiểu tử này la cà - lông bông lâu như vậy rồi, vợ vét được cái gì tốt rồi? Người nào trong số các cậu không biết, Hắc Lang là người cực kỳ keo kiệt, bây giờ hắn đã chết, nếu các cậu chịu quay đầu lại đi theo tôi, tôi đảm bảo mọi người sau này được nhậu nhẹt ăn ngon!”

Kha lão thấy bọn đàn em còn đang do dự, “Vừa rồi các cậu cũng đã nghe được, sau này Thiếu chủ Kỷ Ngạn Hiên của Kinh Thiên Minh sẽ là con rể của tôi, nếu các cậu đã thương tôi, hắn nhất định sẽ thay tôi báo thù, các cậu cho rằng mình sẽ trốn được đuôi giết của Kinh Thiên Minh sao?”

“Nói rất đúng! Kha lão, ông cho rằng ông có thể trốn được đuôi giết của Kinh Thiên Minh sao?” Bỗng chốc bên trong nhà bị một hơi thở lạnh lẽo bao phủ, Kỷ Ngạn Hiên lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện trước

mặt mọi người, giọng nói trầm thấp - lạnh lẽo, hai mắt lam bắn tán loạn ra tia máu.

“Thiếu chủ? Làm sao ngài lại ở đây?” Căn bản không ngờ rằng hắn sẽ ở này trông thấy, vẻ mặt Kha lão toát ra sự sợ hãi.

“Kha lão, mấy ngày không gặp, hiệu quả giết người diệt khẩu của ông cũng cao lên đấy!” Nghiêm Hạo diện mạo âm nhu - tà ác - xinh đẹp lạnh lùng mỉa mai, khịt mũi “hừ” một tiếng.

“Mẹ kiếp, ông thật đúng là bảo trì bình thần, tôi chính là nhìn chòng chọc ông mạnh khỏe nhiều ngày rồi! Làm hại ông mấy ngày không ngủ ngon giấc!” Cảnh Hạo Thiên tính khí nóng nảy, mặt nổi lên cặp mắt gấu trúc buồn cười 0.0 hung tợn nhìn chằm chằm ông ta.

“Chính xác là mấy ngày rồi không có người đẹp đi! Nói đi nói lại, cậu cũng không nên trách Kha lão, cậu nổi lên cái mắt gấu trúc như vậy mà lấy được người đẹp mới là lạ đó! Ha ha ha!” Nhìn qua, Lục Minh hào hoa phong nhã, không chút khách khí châm chọc.

“Cậu - cái tên đáng chết này! Ngứa da hả!”

Kha lão bên cạnh cũng không có tâm tình nhìn hai người đùa nghịch, hai mắt nhìn thẳng Kỷ Ngạn Hiên, “Ngạn Hiên, cậu vì Lili nhà tôi, mà hãy tha thứ cho tôi đi!”

“Stop! Cũng chỉ là đóng kịch mà thôi, ông thật sự cho là con gái của ông đáng đáp Quốc Sắc Thiên Hương sao, lão đại của chúng tôi đã nhẫn nại - chịu đựng cô ta đủ rồi đó!” Lục Minh cảm phần bất bình thay lão đại mình oan, lão đại đáng thương đã bỏ xuống chị dâu nhỏ đáng yêu để giả bộ với người đàn bà ghê tởm đó nhiều ngày như vậy.

“Các cậu vạch kế hoạch tốt lắm? Ngạn Hiên, cậu hãy nghĩ đến việc con gái tôi còn trong sáng - một lòng si mê cậu, mà bỏ qua cho tôi đi!”

“Ông nói con gái ông còn là ‘thanh thuần ngọc nữ’ (trong sáng như ngọc) à? Tôi nhổ vào! Còn một lòng si mê! Thật một ông đã nói ra miệng, cô ta ở bên Mỹ làm những mảnh khoe kia chúng tôi đã ‘nhất thanh nhị sở’ (điều tra rõ ràng), nếu không cũng sẽ không tìm cô ta hừ!” Cảnh Hạo Thiên vạch trần một phen lời nói dối, hiện tại hắn hận chết cái lão gia hỏa này rồi, làm hại hắn ngày ngày nổi lên hai mắt quầng thâm, đi tới đâu cũng bị cười châm chọc, đừng nói gì đến việc của người đẹp.

“Vậy. , Ngạn Hiên, dù sao tôi cũng đi theo cha cậu nhiều năm như vậy rồi, hắn phải nể mặt tôi một lần chứ!” Kha lão vẫn chưa từ bỏ ý định, mà muốn vì mình tìm một cơ hội sống sót.

“Hừ! Ông cho rằng ông giết cha tôi không được, sau đó lại tổn thương người phụ nữ của cha tôi, cha tôi sẽ dễ dàng bỏ qua cho ông sao? Ông quá gây thơ rồi đó!” Kỷ Ngạn Hiên một câu phán quyết hắn tử hình.

“Coi như tôi cầu xin các người.” Kha lão khom lưng quỳ rạp xuống, bỗng dưng —, một sức lực mạnh mẽ giúp ông ta đẩy người bên cạnh - Hắc Lang về phía trước, hướng về phía đám người bắn hai phát súng, nhân lúc hỗn loạn biến mất trong màn đêm.

“Mẹ kiếp! Còn muốn chạy!” Cảnh Hạo Thiên và Lục Minh nhanh chóng mang theo mười mấy anh em đuổi theo hướng Kha lão chạy trốn.

Nghiêm Hạo bước tới một bên nhận một cuộc điện thoại, sau đó sắc mặt u má chạy lại, “Ngạn Hiên, có phải mấy ngày trước cậu và Kha Lili đến một nhà hàng tên là ‘Thực Xã’?”

Lông mày hắn nhíu lại, nhìn về Nghiêm Hạo, cảm giác được bầu không khí có cái gì bất thường, “Hình như là vậy, tôi không nhớ rõ, cậu nói là.” Hy vọng không phải như những gì hắn đang nghĩ.

Nghiêm Hạo hơi gật đầu, “Mới vừa rồi người theo sát Bảo Nhi gọi điện thoại tới, nói là vài ngày trước Bảo Nhi và anh trai cô ấy đến nhà hàng này, sau đó hình như nhìn thấy cậu ôm Kha Lili đi ra, nhưng không khẳng định lắm.”

“Chết tiệt, tại sao bọn họ không nói sớm? !”

“Bởi vì lúc đầu không chắc chắn, hôm nay thấy Bảo Nhi cùng cha cô ấy đến trường học làm thủ tục nghỉ học, mới thấy không ổn, sau đó gọi điện thoại hỏi tôi một chút!”

“Cái gì? Cô ấy muốn nghỉ học? SHIT! A Hạo, truyền lệnh xuống, đối với Kha lão, giết không cần hỏi!” Hấn giận không kiềm được gầm nhẹ, trong đêm tối sắc mặt xanh mét truyền lệnh, nói xong, giẫm bước chân nặng nề rời đi.

Nghiêm Hạo thở dài một hơi, Kha lão ơi Kha lão, một mình ông chết cũng không sao hết, nhưng cũng đừng hại mọi người chịu tội cùng ông, nếu không ông có chết một vạn lần cũng không đủ, hy vọng giữa bọn họ sẽ không có chuyện gì mới tốt, sau cơn mưa trời lại sáng đi.

“Lăng Bảo Nhi ——! Em đứng lại đó cho anh!” Người đàn ông hùng hổ gào thét, đến mức cả người lẫn vật tránh xa, sợ rằng ngọn lửa cháy hừng hực quanh hấn sẽ thiêu mình thành tro bụi.

Cái cô gái đáng chết này, giám đối đãi lại hấn bằng hành động co chân lên chạy, hấn không đáng để cô tin tưởng như vậy sao?

Lăng Bảo Nhi liều mạng chạy về phía trước như kẻ điên, làm gì có ai chạy bộ như thế, chân ngắn của cô vĩnh viễn bị thua thiệt, chưa được hai ba bước đã bị túm được, bàn tay hấn kim chặt ở eo thon của cô, kéo cô vào trong ngực.

“Anh buông ra! Tôi không muốn gặp lại anh!” Bảo Nhi dốc sức muốn tránh thoát, nhưng sức lực của hấn cực kỳ mạnh, cô dứt khoát không vùng vẫy nữa, quay phắt đầu đi không thèm nhìn hấn một cái.

“Bảo Nhi, em xem đôi mắt của anh đi, anh biết em thấy được, cũng nghe được những gì, nhưng sự thật không phải như vậy đâu, em hãy nghe anh giải thích!” Bàn tay quay mặt cô lại, để cho cô nhìn vào đôi mắt đầy áy náy cùng tình cảm dịu dàng của hấn.

Lăng Bảo Nhi tuyệt vọng, lắc đầu, “Không cần, bất quá giải thích cũng chỉ là bắt đầu của một lời nói dối mà thôi!” Nếu như tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe được đều không phải là thật, vậy hấn giải thích cái quái gì chứ? Hấn thật sự cho rằng cô tương đối ngu ngốc nên dễ lừa gạt sao?

“Cái gì anh cũng không cần giải thích nữa, vả lại, vừa bắt đầu tôi đã sai lầm rồi, nhưng tôi không muốn tiếp tục sai thêm nữa, hay là chúng ta chia tay đi!”

“Không được! Anh không muốn chia tay! Anh cũng không cho phép em nghỉ học! Em hãy nghe anh nói, không phải như vậy đâu! Người phụ nữ kia chỉ là.” Không được, tuyệt đối không được! ‘Chia tay’ - hai chữ giống như hai viên loongn bông chóc bắn nổ tung lồng ngực hấn, tim của hấn giống như bị xé rách đau đớn, tại sao cô ấy có thể dễ dàng nói ra câu đó.

“Không cần nói gì nữa! Tôi không muốn nghe!” Bỗng dưng cô cắt đứt lời nói của hấn, cô không muốn nghe bất cứ chuyện gì về cô gái kia.

Bỗng nhiên, ý thức được những gì hấn vừa mới nói, “Anh thế nhưng lại phái người theo dõi tôi? Đê tiện!” Cô hết sức khinh thường quay mặt sang chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghê tởm của hấn nữa, càng không muốn nghĩ đến tại sao trong mắt hấn lại tràn ngập đau khổ. “Anh buông tay ra cho tôi!”

“Không! Cả cuộc đời này anh cũng không buông tay ra đấy! Anh không cho phép em nhìn anh như thế! Anh không cho phép!” Hấn giống như dã thú phát điên không ngừng gầm thét, không! Hấn tuyệt đối sẽ không buông tay! Tuyệt đối không! Tại sao cô nghe cũng không nghe lời giải thích của hấn, liền kết tội hấn.

Bàn tay nắm chặt hai vai cô, thật không ngờ không kiềm chế lực tay, chỉ cảm thấy nếu bây giờ buông cô ra, cô sẽ vĩnh viễn rời khỏi hấn.

Oh ——! Đáng chết! Một lần nữa hấn lại làm cô bị thương! Chỉ là cô không có kêu lên, mà cắn môi dưới chịu đựng cơn đau truyền đến từ bả vai, đến bây giờ cô mới hiểu được thì ra đau đớn thân thể cũng bình thường thôi, nhưng đau thương trong lòng thì đau đến tận xương tủy.

“Bảo Nhi, em phải tin tưởng, anh không có người khác, từ đầu đến cuối người anh yêu chỉ có một mình em, Kha Lili chỉ là một quân cờ mà thôi! Ở trong nhà hàng em nhìn thấy chỉ là một ván cờ mà thôi, anh không cho phép em rời xa anh!” Thật vất vả hấn mới cõi ra trái tim cô, mà cô lại đem hấn đẩy ra sao?

Thật lâu, người trong ngực cũng không nói một lời, hấn nghi hoặc cúi đầu, “Ôi trời! Bảo Nhi, em chảy máu? Oh! Em đừng cắn nữa! Chết tiệt!” Ý thức được bản thân vẫn đang nắm chặt hai vai cô, giống như bị điện giật hấn vội vàng buông tay ra.

Hắn hoảng sợ nhìn môi dưới trắng bệch của Lăng Bảo Nhi, cùng khoe môi đang chảy ra chất lỏng đỏ tươi, hồi hận đến mức muốn đem mình bóp chết, từng giọt máu tươi giống như ngọn lửa màu đỏ hung hăng làm đau nhói cặp mắt hắn, thiêu đốt lòng hắn.

Bảo Nhi vừa được tự do, lập tức cũng không quay đầu lại, nhấc chân chạy như điên, sợ chậm một bước nữa lòng cô sẽ không khống chế được mà sa vào bùn lầy, càng giầy dụa sẽ càng bị hãm sâu.

Không! Không thể nào! Đây không phải là thật! Kỷ Ngạn Hiên hai mắt vô hồn nhìn đôi tay mình, không dám tin hẳn lại làm cô bị thương như vậy, trong lúc nhất thời cả đầu loạn lên rầm rầm, không cách nào suy nghĩ, cái gì lý trí, bình tĩnh, tao nhã, phong độ, toàn bộ đều không thấy. Hắn khổ sở hai mắt nhắm lại, tâm tư rối loạn không cách nào bình tĩnh được.

Khoe môi Bảo Nhi dính máu, hiện lên rõ ràng trong lòng hắn, trong đầu, không ngừng phóng đại, một giọt, hai giọt, càng ngày càng nhiều, càng dâng trào càng đỏ, chất lỏng đỏ tươi đó từ từ cắn nuốt vào bên trong .

“A Đường! Cậu cho tôi uống này là rượu sao? Như thế nào uống cũng không say? Cậu thật to gan, không phải tôi bảo cậu mang cho tôi rượu sao? Cậu cầm đồ uống quái quỷ gì cho tôi vậy?” Cặp mắt Kỷ Ngạn Hiên đầy sương mù nắm chặt cổ áo người bán rượu, hướng về phía lỗ tai hắn ta gầm thét.

“Thiếu chủ, thứ người uống đích thị là rượu không sai, nhưng mà người đã uống qua nhiều rồi, người đừng uống thêm nữa!” Người bán rượu bị gọi tên là A Đường lo lắng nhìn hắn, trời ạ! Tại sao thiếu gia A Hạo còn chưa tới? Không phải đã cho người đi báo rồi sao? Còn như vậy nữa Thiếu chủ sẽ uống đến đóng tiệm mất!

Hôm nay không biết Thiếu chủ làm sao nữa, vào PUB liền gọi một đồng lớn rượu mạnh, sau đó chỉ có một người ngồi ở đây rớt liên tục, trong miệng còn không ngừng lầm bầm, mơ mơ hồ hồ giống như đang nói cái gì: “Không cho phép, không thể nào”, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, khiến Thiếu chủ thất thường như thế.

“A Đường!” Lại một tiếng sư tử rống, cắt ngang suy nghĩ của A Đường.

“Nhanh lên một chút mang rượu tới đây cho tôi, tôi muốn rượu! Vodka, Mã Đế Ni, Long Thiệt Lan, Whisky, càng mạnh càng tốt, nhanh lên! Cái gì cũng được, chỉ cần có thể say đến quên hết buồn phiền, toàn bộ lấy ra cho tôi! Mau!”

Không phải nói mượn rượu giải sầu sao? Tại sao hắn còn tỉnh táo như vậy? Tại sao cảnh tượng buổi chiều vẫn không ngừng hiện lên trong đầu hắn, vì sao lời nói của Bảo Nhi lại làm trái tim hắn đau nhói? Tại sao cô ấy lại không tin tôi? Tại sao không nghe tôi giải thích? Tại sao? Tại sao chứ?

“Thiếu chủ, người đừng uống nữa, tôi sẽ không giúp người lấy rượu, người đã say! Người chờ một chút, thiếu gia A Hạo lập tức đến chỗ này!”

“A Hạo? Hắn tới làm cái gì? Tôi không muốn A Hạo! Tôi muốn chính là Bảo Nhi, Lăng, Bảo, Nhi! Chỉ là, không phải Bảo Nhi xé chiều hôm nay, mà chính là Bảo Nhi lúc trước, hi hi hi, vốn dĩ Bảo Nhi, cô biết cười, sẽ âm ỉ, sẽ cáu giận, biết làm nũng, còn rất thích ngủ nướng, nhưng mà sẽ không giống như buổi chiều nhìn chằm chằm tôi như vậy, không để ý tới tôi, không nghe lời nói của tôi, không tin tôi, sẽ không cự tuyệt tôi ra khỏi trái tim, tôi chính là muốn Bảo Nhi như thế, trả lại Bảo Nhi như vậy cho tôi!”

Lăng Bảo Nhi? Cô ấy là người nào? “Thiếu chủ, bây giờ Bảo Nhi đang ở đâu? Tôi lập tức gọi điện thoại báo thiếu gia A Hạo mang người đến, nhưng mà người không thể uống rượu nữa!”

“Gọi điện thoại? Đúng, gọi điện thoại! Ta sẽ gọi điện thoại cho Bảo Nhi!” Hắn mơ mơ màng màng lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại giống như rơi xuống đáy lòng, thế nhưng qua hồi lâu, điện thoại đầu bên kia cũng không có người nghe.

“Bảo Nhi, cô ấy không nhận điện thoại của tôi, oh! Tại sao tôi lại quên mất, lần trước cũng thế, cô ấy không phải không nhận điện thoại của tôi, mà là đang ngủ, không nghe được. Tôi cũng muốn giống như lần trước, đi đến nhà cô ấy để tìm cô ấy, sau đó nhìn cô ấy ở dưới thân tôi tỉnh lại với đôi mắt ngái ngủ - sương mù. Ừ! Tôi muốn đi tìm cô ấy, đi tìm cô ấy!” Hắn vừa ồ ào vừa lảo đảo bước ra phía cửa PUB.

“Trời ơi! Thiếu chủ, người đi đâu vậy? Thiếu gia A Hạo sẽ lập tức đến chỗ này, nghìn vạn lần xin người đừng đi! Thiếu chủ! Mau! Mau! Nhanh lên!” Quản lý PUB vội vàng đuổi theo.

Đêm nay, bầu trời đêm tối đen kinh người, ánh trăng, sao tất cả đều lập tức ẩn náu, gió lạnh thấu xương, mang theo thanh âm ‘xào xạc’ lay động của lá cây, bầu không khí bong phía biển hóa kỳ lạ, khiến cho người khác thấy sợ hãi cùng bất an.

“Bảo Nhi, tìm Bảo Nhi, tôi muốn tìm Bảo Nhi, tôi muốn đi tìm Bảo Nhi!” Người đàn ông khắp người toàn mùi rượu trong miệng không ngừng lẩm bẩm, cơ thể lung lay đi tới đi lui trên đường, nếu quan sát hẳn kỹ một chút có thể nhìn thấy đôi mắt lam xinh đẹp, nhưng mà bây giờ lại có vẻ đục ngầu - không còn sức sống.

Cách đó không xa ở phía sau lưng hắn, có một đôi sắc bén như hổ rình mồi đang nhìn hắn chằm chằm, hung ác mà cười - -

Kỷ, Ngạn, Hiên, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay, mày hại tao bị đuổi giết khắp nơi, nhếch nhác giống như con chó nhà có tang, ngay cả con gái duy nhất cũng vứt bỏ tao, trốn tránh về nước Mỹ. Mày muốn tao chết? Hừ! Hôm nay tiện thể tao để ày chết!

Ha ha ha! Không biết Kỷ Kinh Thiên biết con trai duy nhất của hắn chết dưới tay tao sẽ có biểu hiện gì? Ha ha ha!

Phịch - -! Đợi đến khi mọi người tìm thấy hiện trường, cũng chỉ nhìn thấy Kỷ Ngạn Hiên che ngực ngã trong vũng máu.

“Ngạn Hiên - -” Nghiêm Hạo gào thét lớn tiếng, hai mắt tóe lửa, trong nháy mắt ngũ quan âm nhu vụn vỡ biến dạng, giống như sứ giả địa ngục xuống chiếm đoạt linh hồn, hắn giơ tay lên điên cuồng bắn vào người Kha lão đang chuẩn bị bỏ chạy thực mạng kia.

Mãi đến khi bắn hết tất cả đạn, tròng mắt đen của hắn vẫn còn đỏ kinh người, hắn hạ xuống súng, chạy vội tới trước vũng máu, quỳ một chân xuống đất, cẩn thận từng li từng tí đỡ Kỷ Ngạn Hiên dậy, bàn tay đè thật chặt lên miệng vết thương khiến người khác “khiếp đảm kinh tâm” (kinh hãi - khiếp sợ), máu tươi vẫn không ngừng chảy ra ngoài với tốc độ kinh người từ giữa miệng vết thương, chốc lát đã nhuộm đỏ áo trắng của hắn.

Ngạn Hiên, cậu không việc gì, nghìn vạn lần xin cậu đừng làm tôi sợ, bàn tay đã bị máu tươi nhuộm đỏ không ngừng run rẩy, “Mau! Xe cứu thương, xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương, mau gọi xe cứu thương.” Hắn giống như con thú cô độc – mệnh mang không ngừng gầm thét, tiếng gào thét “tê tâm liệt phế” vang tận trời xanh.

~ ~ ~ Hết chương 4 ~ ~

~p/s: các nàng đoán xem a nam9 sẽ thế nào??? hôn mê? chết? mất trí?. . . => đúng thì mai có chương mới k thì ngày kia

6. Chương 6: Chương 5

“Bảo Nhi, em thật sự quyết định, nhất định phải đi sao?” Lăng Vân nhìn em gái bảo bối mình yêu thương 19 năm, nghĩ đến em gái sẽ phải rời xa hắn, rời đi ngôi nhà ấm cúng, đến một nơi hoàn toàn xa lạ để sống, trong lòng hết sức không muốn.

“Vân, anh không cần khuyên em nữa, em đã quyết định, chuyện này sẽ không thay đổi!” Lăng Bảo Nhi vô cùng kiên quyết nhìn về phía anh trai, cô biết người nhà đều yêu thương cô, cô cũng không muốn rời xa gia đình, nhưng cô sợ cô gặp lại hắn, sợ bị sa vào - trầm luân trong đôi mắt lam thâm thúy đó, cho nên cô quyết định trốn tránh, chạy trốn càng xa càng tốt, để hắn không tìm được cô, để hắn quên cô.

“Bảo Nhi, nếu như Lăng Phong nói lời dọa dẫm em, em hãy gọi điện thoại cho anh trai, anh sẽ bay qua đó giết chết - đập bẹp hắn! Nếu không thì thế này vậy, anh trai đi cùng em, em thấy thế nào?” Không có biện

pháp, hẳn cũng chỉ có một em gái bảo bối mà thôi, nói hẳn có khuynh hướng tình ái với em gái cũng được, biến thái cũng được, cái gì cũng được hết, dù sao hẳn cũng không yên tâm để em gái đi đến nơi xa xôi như thế.

“Vân, nếu em nhớ không lầm, Phong cũng giống như anh đều yêu thương em không phải sao? Năm đó, hẳn đi ra nước ngoài, lúc đi vẫn còn la hét muốn em đi cùng hẳn, nếu không phải anh ngăn lại, nói không chừng bây giờ em cũng đang ở đó rồi.” Như vậy, cô cũng sẽ không gặp phải hẳn nữa, việc đời khó lường!

“Còn nữa, nếu anh đi, thì bố mẹ phải làm thế nào? Lăng thị làm sao bây giờ? Những công nhân viên chăm chỉ làm việc phải làm sao?” Nếu đã nói, thì cô cũng chỉ muốn anh trai lấy đại nghĩa làm trọng.

“Vây. Vây anh có thể gọi Phong trở về, anh trai sẽ cùng em đi ra nước ngoài, đúng! Cứ làm như thế!” Không ngờ hẳn thông minh như vậy, ha ha!

“Anh trai!” Bảo Nhi không biết làm sao, đành nhìn anh trai chằm chằm.

“Được rồi, được rồi, em đừng trừng anh, anh biết rõ rồi, vậy em phải thường xuyên gọi điện về nhà nhé!” Haiz! Mỗi lần, khi mà Bảo Nhi gọi hẳn là anh trai, chính là lúc em gái sắp có dấu hiệu tức giận, nếu hẳn vẫn tiếp tục nói không ngừng nghỉ, nhất định trong một thời gian dài Bảo Nhi sẽ không để ý đến hẳn nữa.

Hừ! Thật hâm mộ tiểu tử thối - Phong kia! “Bảo Nhi à! Sau cùng anh còn có một vấn đề, chừng nào thì em mới trở về vậy?”

Một người đàn ông khôi ngô - tuấn tú vẻ mặt đáng thương nhìn một cô gái nhỏ cao chưa đến 160cm, bộ dạng nước mắt giống như bão tố sắp tuôn ra ngoài, như thế nào lại khiến người khác muốn gào khóc.

“Ách. Em còn chưa nghĩ đến!” Đúng vậy, cái vấn đề này ngay cả nghĩ cô cũng chưa nghĩ đến, từ nay về sau cô không muốn đặt chân lên mảnh đất này nữa sao ?

“Oa! Làm sao em có thể chưa nghĩ đến chứ? Mau nghĩ, mau. Được rồi, em đừng có trừng anh nữa, vậy em cứ từ từ nghĩ đi!” Vẻ mặt Lăng Vân đầy uất ức nhìn em gái bảo bối.

“Vân, em giao phó chuyện nay cho anh, anh nhất định phải nhớ kỹ, nghìn vạn lần không được nói cho người khác biết chuyện của em.”

“Biết rồi mà! Em nói đi nói lại mấy trăm lần rồi, yên tâm đi! Nửa chữ anh cũng không tiết lộ ra ngoài, ngay cả bố mẹ cũng không nói, như vậy được chưa!” Đây tất cả đều do cái tên khốn họ Kỷ làm hại, nếu không phải tại hẳn, Bảo Nhi cũng sẽ không đau lòng như vậy, nếu không phải tại hẳn, Bảo Nhi cũng sẽ không rời xa hẳn, bay đến nơi xa xôi như vậy, quá tiện nghi - được lợi cho Phong!

“Hừ! Nếu là lần tới để cho hẳn nhìn thấy tên khốn kiếp đó, hắc hắc, he he! Hẳn nhất định sẽ lột da hẳn ta, rút gân hẳn ta, uống máu của hẳn ta, xương sao lấy tạm hầm canh.”

Sự thật chứng minh tất cả, nghìn vạn lần ban ngày ban mặt không nên nói lung tung, nếu không.

“Bảo Nhi đang ở đâu?”

Tựa vào sofa là một người đàn ông có gương mặt anh tuấn soái khí, trên trán lộ ra khí phách vương giả, toàn thân tỏa ra hơi thở bức người, ánh mắt lam lạnh leo quét qua tất cả những người của Lăng gia, ánh mắt quét đến chỗ nào, khiến người đó không lạnh mà run.

Vợ chồng Lăng gia nhìn trận địa trước mắt, cho dù bọn họ đã từng nhiều năm trải qua gian khổ, mới có kết quả như ngày hôm nay, nhưng hai chân vẫn không nhịn được run rẩy.

Sáng sớm hôm nay, cũng không biết từ đâu có một bang dẫn toàn người áo đen kéo đến nhà, dám xách bọn họ từ trong chấn ra, dẫn xuống dưới lầu để gặp Thiếu chủ của bọn họ.

Ngẫm lại cũng thấy kỳ quái, Bảo Nhi chỉ là học sinh, làm sao có quan hệ với người này chứ? Bảo Nhi - một cô gái nhỏ như thế có thể đi tới đâu chứ? Chẳng lẽ Bảo Nhi bỏ nhà đi là bởi vì có quan hệ với hẳn sao?

“Bây giờ, Bảo Nhi đang ở đâu?” Người đàn ông không còn kiên nhẫn gào thét, cắt đứt suy nghĩ của bọn họ.

“Tôi. Thật sự chúng tôi không biết!” Trong lòng Lăng mẹ thầm nghĩ: cho dù có biết chúng tôi cũng không nói cho cậu, Bảo Nhi được cả gia đình chúng tôi yêu thích, một đại bang dân toàn người vẽ mặt dữ tợn, nhìn cũng biết không phải thứ tốt đẹp gì.

“Cậu. Cậu tìm con gái của tôi để làm gì?” Lăng ba hỏi hần, mang theo nghi hoặc cùng lo lắng.

“Dĩ nhiên! Bởi vì cô ấy cầm một vật của tôi!” Khuôn mặt người đàn ông thoáng hiện lên vẻ bi thương.

“Không biết là vật gì, có thể nói rõ ràng được không, trong giới doanh nghiệp, Lăng thị chúng tôi cũng có chút địa vị, tiền tài đối với chúng tôi không thành vấn đề!” Lăng ba nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết vấn đề, thì không thành vấn đề, Lăng ba nguyện ý dùng tiền để đổi lấy bình an cho người thân.

“Hừ! Chỉ sợ là dùng cả tính mạng của bản thân ông và gia đình cũng không đủ! Tôi hỏi lần cuối, Lăng Bảo Nhi, cô ấy đang ở đâu?” Từ đầu đến cuối, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông tràn đầy cảm phẫn nhìn chằm chằm người đàn ông kia - - Lăng Vân.

Trên bàn ăn, Lăng Vân ngồi một bên thoải mái nhàn nhã uống café, tranh thủ dùng ánh mắt hung ác “chém chém” hần, ở trong lòng cũng không để ý một chút nào đến ánh mắt lạnh lẽo của hần .

Kỷ Ngạn Hiên giận không kiềm được, xông lên phía trước, rút súng ra đặt giữa trán Lăng Vân, “Anh biết đúng không? Nói cho tôi biết, bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

Trời ạ! Hần còn có súng? Đây rốt cuộc là có còn vương pháp (pháp luật) nữa hay không? Vợ chồng Lăng thị bị dọa đến mức không biết nên làm như thế nào.

Trái lại, người có liên quan lại vẫn không gấp rút, vẫn còn tiếp tục uống café của hần, bộ dạng giống như “Tôi không nói đấy, cậu có thể gây khó dễ tôi sao?”, hần coi như không thấy đôi mắt lam đang tỏa ra ngọn lửa tức giận mãnh liệt, khẩu súng giống như được đặt trên đầu người khác, không có liên quan với hần.

“Anh muốn chết!” Hai mắt của hần ngập tràn tia máu, tất cả lý trí đều bị lửa giận thiêu sạch không còn sót lại chút gì, bây giờ hần giống như một con thú bị thương tổn chính xác là Sư tử điên cuồng, nóng nảy, lo lắng, một lòng chỉ muốn cho kẻ địch bị hần thương tổn một phát trí mạng, ngón trỏ hần khẽ nhúc nhích, chuẩn bị bóp cò súng - -

“Dừng tay! Ngạn Hiên, cậu điên rồi! Mau bỏ súng xuống!” Một người đàn ông tuấn tú, âm nhu chạy hỗn hển vào trong nhà, nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Kỷ Ngạn Hiên, điên cuồng hét lên.

“Tôi sắp điên rồi! Tìm Bảo Nhi không được, thật sự tôi cũng muốn điên luôn!” Kỷ Ngạn Hiên không chịu yếu thế rống lại, quay đầu lại, mắt lam dấy lên ngọn lửa cháy rừng rực, trợn mắt lên - hung tợn nhìn Lăng Vân, hận không thể dùng cặp mắt đỏt trên người hần ta hai lỗ thủng, “Cái người kia, anh ta rõ ràng biết Bảo Nhi đang ở đâu, nhưng lại không chịu nói cho tôi biết, tôi muốn làm thịt anh ta!”

Hần biết, mọi việc chỉ cần liên quan đến Lăng Bảo Nhi, tính khí của Ngạn Hiên liền “âm tình bất định” (tâm trạng không ổn định), mẹ kiếp! Kỷ Ngạn Hiên bình tĩnh, tao nhả đang chết ở chỗ nào rồi? ! Xong rồi, xong rồi, bây giờ ngay cả chính hần cũng có chút mất khống chế. Hai mắt Nghiêm Hạo nhắm lại, ra sức hít vào, thở ra, lại hít, lại thở.

Thật lâu sau, đôi mắt xinh đẹp của hần chậm rãi mở ra, khoe miệng thoáng nâng lên nụ cười tà, “Cậu phải giết thì cứ giết đi! Tôi sẽ không ngăn cản, cũng không ngăn được cậu! Anh em với nhau, đừng nói là tôi không nhắc nhở cậu, họng súng của cậu đang chĩa lên người anh trai yêu quý của Lăng, Bảo, Nhi, cậu mà làm hần bị thương, tôi dám khẳng định cả đời này cô ấy sẽ không tha thứ cho cậu, thậm chí còn hận cậu cả đời! Không chừng ngày nào đó, cô ấy nghĩ rằng mình gián tiếp hại chết anh trai yêu quý, nhất thời không nghĩ thoáng, lại đi cùng.”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Hần như bị điện giật vội vàng thu tay về, hoảng sợ nhìn khẩu súng chằm chằm, bước chân không tự chủ lùi về phía sau, giống như có rắn độc – thú dữ vậy.

Mới vừa rồi nghe lời nói của A Hạo khiến hần giống như hình dung ra bộ dạng kia: chất lỏng đỏ tươi từ trên người Bảo Nhi chảy ra, từ từ lan ra, không ngừng khếch tán, càng lúc càng nhiều.

Lăng Vân nhìn bộ dáng này của hắn không kiềm nổi xúc động, nếu không phải vì hắn đã liên tục đảm bảo với em gái, là sẽ không tiết lộ hành tung của em. Nói không chừng, hắn sẽ thật sự nói cho cậu ta biết Bảo Nhi đang ở đâu, nhưng vừa nghĩ đến cậu ta đã làm em gái bảo bối bị tổn thương sâu sắc, hắn quyết định sẽ cho cậu ta ném một chút đau khổ nữa, coi đó là an ủi trong khoảng thời gian dài hắn không được thấy em gái Bảo Nhi.

Bất quá, nói đi nói lại, vừa nhìn thấy ánh mắt đáng sợ kia, tim của hắn thật đúng là có chút mao mao (đập nhanh vì quá sợ), nếu không phải người đàn ông xinh đẹp kia xuất hiện kịp thời, hiện tại hắn liền có thể bị.....

Bảo Nhi à! Thiếu chút nữa là anh trai của em liền lưu tên vào trong sử sách rồi! Em trở lại nhất định phải giúp anh trai kiếm chế kinh hãi này, tốt nhất là để anh ôm em một cái, sau đó sẽ cho anh trai một cái “chụt” nhé, hi hi hi ——

Trong lòng Lăng Vân càng nghĩ càng vui vẻ, tay cũng không tự giác nâng tách café lên, mới vừa cúi đầu muốn uống, bỗng dừng - -

Hắn cau mày nhìn về người đàn ông bên cạnh tường, mẹ kiếp! Chỗ nào không ném, lại ném súng vào tách cà phê của hắn? ! Không chú ý vệ sinh sao? Như thế thì hắn uống thế nào! Thiệt là ~

~Nghiêm Hạo mắt nhìn thấy khẩu súng cầm đầu ngã vào trong tách café, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng vừa quay đầu lại, hắn lại hít một ngụm khí lạnh - -

Kỷ Ngạn Hiền sắc mặt tái mét dựa lên tường, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nhỏ xuống, đôi môi không còn chút huyết sắc, phải nói là toàn thân cực kỳ có nhiều máu, đó chính là vết thương trên ngực đã nứt ra, máu thấm ướt băng gạc băng bó vết thương, không ngừng chảy ra ngoài, chiếc áo sơ mi đã nhuộm hơn nửa màu đỏ cực kỳ chói mắt, nhìn thấy ghê người.

Trong lúc bất chợt Nghiêm Hạo cảm thấy ngực như bị bóp nghẹt, không nói không nhanh, hắn xoay người, gằm thét với những người kia: “Các cậu là một lũ đầu heo! Cậu ta hôn mê đã một ngày, tối hôm qua mới tỉnh lại, các cậu giới lắm, sáng sớm hôm nay giúp cậu ta lên trốn ra ngoài! Thế nào, sợ cậu ta không chết được đúng không?”

“Đặc biệt là hai người các cậu!” Hắn nổi giận, đưa tay chỉ người bên cạnh, “Cảnh Hạo Thiên, cậu không muốn sống nữa phải không? ! Lại dám thay hắn nằm trên giường bệnh, để qua mắt mọi người! Cậu được lắm! Cậu muốn nằm như thế, vậy để tôi cho cậu một phát súng thì sẽ như thế nào! ?”

“Còn cậu nữa - - Lục Minh! Nào như một đứa con nít vậy, cậu xem bộ dạng cậu ta như vậy mà có thể xuất viện được sao? Biết cậu lớn đẹp trai, rất lợi hại, lừa em y tá choáng váng đầu óc, chỉ con đường khác cho các cậu trốn thoát, hử? !”

Hai người bị điểm đến tên xấu hổ cúi đầu, bọn họ cũng không muốn thế! Là lão đại ép! Nếu không, bọn họ nào dám lớn mật như vậy chứ?

“Không phải mới chảy chút máu sao? Cũng mới thấm ướt một cái áo sơ mi trắng mà thôi, các cậu đổi cái băng khác cho cậu ta, nhìn công lực nhuộm vải của cậu ta mạnh như vậy, trong lòng các cậu cứ vui sướng đi nhé! Tốt! Các cậu đã mong cậu ta chết như vậy! Cứ để cho cậu ta chết ở chỗ này đi!”

“Thiếu gia A Hạo, đừng mà!” Một đại bang người áo đen thất kinh kêu la.

“A Hạo, nghìn vạn lần không được! Chúng tôi biết sai rồi! Tiếp tục như vậy nữa lão đại sẽ chết đó!” Hai người đang cúi đầu suy nghĩ, bỗng chốc ngẩng đầu lên, khổ sở cầu xin.

Đám người áo đen kia cũng hốt hoảng gật đầu, “Đúng vậy, Đúng vậy, lần sau chúng tôi sẽ không tái phạm nữa, thiếu gia A Hạo, Thiếu chủ không chống đỡ được nữa rồi!” Thật không nghĩ đến tính tình của thiếu gia A Hạo cũng đáng sợ như vậy! So với Thiếu chủ chỉ có hơn chứ không kém, quả thật là chó sủa sẽ không cắn người!

Lửa giận chưa tiêu, Nghiêm Hạo không nhìn được, lần nữa điên cuồng hét lên: “Đã như vậy, các cậu còn đứng đần mặt ra đó làm gì? Xem cuộc vui sao? Hay là muốn chờ cậu ta chết rồi đi nhặt xác? Còn không mau đưa về bệnh viện!”

Một câu thức tỉnh người trong mộng, bọn họ ba chân bốn cẳng đem Kỷ Ngạn Hiên trong trạng thái nửa hôn mê đặt lên xe, lấy tốc độ nhanh như bay lao về phía bệnh viện

Mẹ kiếp! Ở cùng “sư tử” đã lâu, ngay cả tính khí cũng biến thành xấu! Bình tĩnh! Phải bình tĩnh! Nghiêm Hạo lại nhắm mắt lần nữa, hít sâu mấy lần, hắt mở hai mắt ra, bước về phía Lăng Vân, “Tôi sẽ không ép anh nói ra Lăng Bảo Nhi đang ở đâu, chỉ hy vọng anh nếu có cơ hội giúp chúng tôi khuyên nhủ cô ấy, trở lại bên cạnh sư tử đi.

Chắc hẳn vừa rồi anh cũng thấy được, cậu ta đối với cô ấy là dùng tình cảm sâu sắc, nên không thể nào tổn thương cô ấy được, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi. Anh nhìn tâm nhìn hai người yêu nhau vì lý do đó mà tách ra sao? Suy nghĩ thật kỹ đi!” Dứt lời, hắt giống như con báo lười biếng, chậm rãi bước ra cửa

“Đúng rồi, còn có một chuyện muốn nhờ anh giúp một tay, hai tuần trước, thiếu chút nữa ở trên lầu nhóm người Bảo Nhi bị “ăn”, sau lại không biết vì sao trong lúc quan trọng lại dừng xe, tôi rất tò mò, thuận tiện anh cũng giúp tôi hỏi cô ấy một chút đi!” Tiểu quỷ An Kỳ tò mò muốn chết, cả ngày quần hắt hỏi tại sao, hắt đâu biết? Không thể làm gì khác hơn là làm phiền người trong cuộc rồi.

Hai người đàn ông ở đây, đều khâm phục Kỷ Ngạn Hiên không dứt, tuổi trẻ nhiệt huyết, nói thẳng xe liền thẳng xe, đây chính là điều phi thường không ai bằng đó!

Cũng không lâu sau, hai người kịp thời tỉnh táo lại: cái gì? ! Cậu ta nói thiếu chút nữa Bảo Nhi đã bị ăn? Tại sao bọn họ lại không biết chứ? Còn nữa, tại sao cậu ta lại thẳng xe?

“Ha ha ha! Tên tiểu quỷ đáng yêu này đáng đánh đòn mà! Ha ha ha!” Một cô gái có gương mặt như trẻ con, vừa xem ti-vi vừa cười chảy nước mắt, cười đến mức ngã từ trên sofa xuống. Đột nhiên, cô hung tợn nhìn chằm chằm ti-vi, hận không thể ném nó phá hủy, “Có làm không vậy, bị mất điện?”

Qua lúc lâu, khẳng định trong thời gian ngắn điện lực chưa thể có lại, cô bò dậy từ trên ghế sofa, ngoảnh đầu lại nhìn đồng hồ treo tường, oa! Đã đến giờ rồi, con trai bảo bối cũng sắp trở về! Nghĩ tới hắt, mạch suy nghĩ không tự chủ được bị kéo về hai năm trước - -

Mới vừa cùng Vân nói chuyện điện thoại, biết thân thể ba mẹ cũng khỏe, Vân đang nỗ lực muốn cô có một người chị dâu. Tất cả đều rất tốt, không phải sao? Nhưng tại sao cô lại cảm thấy cả đầu đều hỗn loạn, tâm không thể nào hồi phục, vừa nghe Vân nói, thỉnh thoảng những lời nói kia đều hiện lên trong đầu cô - -

“Bảo Nhi, anh trai quyết định ổn định, bởi vì chị dâu tương lai của em đã xuất hiện, cô ấy đang làm việc ở Lăng thị, trước đây anh vẫn chưa từng phát giác, một thời gian trước anh trai “lấy việc công làm việc riêng” đưa cô ấy điều động lên tầng cao nhất, em không thấy được, ngày đó cô ấy tức giận đến mức thiếu chút nữa lật đổ Lăng thị ! Ha ha ha!

Em mà trở về, nhất định anh trai sẽ dẫn em đi gặp cô ấy một chút, em nhất định cũng sẽ cảm thấy cô ấy rất đẹp, cực kỳ tài giỏi, ách.Chính là tính khí có chút nóng nảy, tùy tùy tiện tiện trêu chọc chút, mà có thể khiến cô ấy tức tới cả khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt bốc lửa, chơi rất vui, chơi rất vui, như. Ngay tức khắc sẽ trở thành Sư Tử Cái tức giận!

Nói đến sư tử, anh trai mới nhớ tới, Nghiêm Hạo có câu nhờ anh hỏi em, nếu em đã làm thức tỉnh Sư tử lạnh lùng, thì em phải trấn an nó, mà không được phũ phàng bỏ chạy, sau đó để lại một Sư tử điên cuồng, cứ hai ba ngày lại rống lên với bọn họ! Nếu anh nhớ không lầm, trước kia anh đã giải thích lại hiểu lầm năm đó cho em nghe rồi không phải sao? Bảo Nhi, 3 năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, em không muốn gặp lại cậu ta sao?

Em không muốn gặp cậu ta cũng được, nhưng em cũng nên về nhà xem một chút chứ, em cũng không muốn gặp cha mẹ và anh trai sao? Em cũng biết, mẹ không dám ngồi máy bay, nhiều lần mẹ và cha sửa soạn hành lý, đi tới phi trường lại quay trở về. Mỗi lần nói chuyện điện thoại với em, bọn họ đều nước mắt tuôn rơi, chưa đến 5 phút cha lại lấy hình của em ra ngồi đó lẩm bẩm. Anh trai cũng rất muốn gặp em, mỗi lần đều phải ngồi máy bay thật lâu mới có thể nhìn em được mấy ngày, rất phiền toái!

Được rồi, được rồi, nói nữa em lại bảo anh lảm lời, hi hi! Anh nhìn thấy chị dâu tương lai của em rồi, bây giờ anh phải đi trêu đùa sư tử, lần sau sẽ nói chuyện với em tiếp! Hy vọng có thể sớm ngày gặp em ở nhà, đừng có được lợi cho tên tiểu tử thú - Phong kia!”

Đúng vậy, thấm thoát đã qua ba năm, cô cũng rất nhớ cha, mẹ, Vân, còn có anh ấy nữa, thật ra hiểu lắm năm đó cô sớm đã không thêm để ý đến, cái cô để ý là tâm (tấm lòng) của hắn. Qua nhiều năm như vậy cô không dám trở về, bởi vì cô sợ, sợ hắn đã quên cô, không cần cô, càng sợ hắn ở chung một chỗ với cô gái khác, ba năm trước mặc dù là hiểu lắm, thế nhưng một lần cô đau đến mức như dùi đâm vào tim, bây giờ nhớ lại, vẫn còn cảm thấy khắc cốt铭心.

Cô sợ nhìn thấy hắn, bởi vì chỉ có hắn mới khiến cô bị thương nặng như vậy, đau khổ như vậy, biện pháp duy nhất là rời khỏi hắn để tránh khỏi đau đớn, không phải sao?

Ba năm đủ đã lâu, có lẽ nên trở về gặp người thân một chút, biết người mệnh mệnh, chưa chắc hai người sẽ chạm mặt nhau, không phải sao? Thật vất vả làm rõ suy nghĩ rối loạn, cô ngẩng đầu lên chuẩn bị về nhà

Ah? Nơi này là nơi nào? Các tòa nhà xung quanh, một chút ấn tượng cô cũng không có, chẳng lẽ cô mãi suy nghĩ về sự việc kia nên mới đi đến chỗ này rồi sao? Trời ạ! Cô lại lạc đường á!

Về mặt Lăng Bảo Nhi suy sụp, mê mang nhìn bốn phía, sao một bóng người cũng không có chứ? Sờ sờ quần áo trên người, Thảm! Mới vừa rồi chỉ muốn về nhà một chút, không mang điện thoại di động, ví tiền cũng không cầm, ai ngờ sẽ đi tới nơi này? Bây giờ cô nên làm gì? Trời cũng sắp tối rồi!

Bất ngờ - - dường như gần đây mơ hồ truyền đến tiếng cãi vã, Bảo Nhi vội vàng đi theo về hướng phát ra âm thanh ở trong ngõ hẻm nhỏ.

“Hừ! Bộ dạng đẹp trai thì cho rằng được yêu thích sao!”

“Tiểu tử, những phu nhân và các tiểu thư kia cũng đã đưa tiền ày, mày rất hài lòng đi!”

“Khuyên mày nên thức thối một chút, giao toàn bộ số tiền đó ra đây, chúng tao sẽ suy nghĩ có nên tha ày một mạng không!”

Nhìn qua ba đứa trẻ tóc vàng ước chừng 8, 9 tuổi, thân hình hơi to con vẩy quanh một đứa bé. Đứa bé kia tóc đen mắt đen, đáng dấp tương đối đẹp trai - đáng yêu, chắc là người phương Đông!

“Tiền này là của tôi! Ba đứa mày đừng mơ tưởng!” Bé trai tóc đen, mắt lạnh quét qua ba người cao hơn nó một cái đầu, giọng điệu không cho thương lượng.

Ba đứa trẻ tóc vàng bị bé trai nhìn bằng ánh mắt sắc bén như chim ưng, trên người tỏa ra khí thế mãnh liệt, bọn chúng chỉ thoáng ngắc ngứ nhìn bé.

Qua lúc lâu, trong số đó có một đứa trẻ tóc vàng dẫn đầu phục hồi lại tinh thần, hung hăng đẩy bé trai, “Tiểu tử thối, mày muốn ăn đòn!”

Đột nhiên bị đẩy ngã, bé trai tóc đen không khỏi lùi lại mấy bước, hai đứa trẻ tóc vàng kia thấy thế, vội vàng cúi người xuống nhân cơ hội lấy tiền trước mặt bỏ vào túi của mình.

Cặp mắt bé trai tóc đen nhìn chằm chằm vào tay hai đứa đang lấy tiền, lạnh giọng nói hai chữ: “Để xuống!”

Ba đứa trẻ tóc vàng thấy tình hình không ổn, nhấc chân muốn chạy, ánh sáng chớp nhoáng - -

“A! Đau quá!” Hai đứa trẻ lấy tiền gào khóc thảm thiết, che cánh tay đang chảy máu, nhìn trong tay bé trai là dao găm bén nhọn, thân thể không nhịn được khẽ run lên, một đứa trẻ tóc vàng khác bị dọa sợ, vội bỏ chạy để mặc đồng bọn.

“Đem tiền để xuống!” Một lần nữa thanh âm lạnh lẽo của bé trai tóc đen vang lên, nâng con dao găm dính máu lên trước mặt chúng đe dọa.

Hai đứa trẻ tóc vàng vội vàng lấy tiền từ trong túi móc ra ném xuống đất, sau đó giống như gặp quỷ bỏ chạy như điên.

Rốt cuộc bé trai tóc đen cũng thở phào nhẹ nhõm, vén vạt áo lên, nghiêm túc lau vết máu trên dao găm, sau đó ôm nó vào trong ngực giống như bảo bối rất quý, cúi thấp người xuống chuẩn bị nhặt tiền. Nhận thấy xung quanh như có ánh mắt nhìn mình, chợt bé trai ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn chằm chằm người tới, cảnh giác đưa tay vào trong ngực.

“Ha ha!” Nhìn vẻ mặt hung hãn đùa nghịch của bé, Lăng Bảo Nhi không nhịn được cười khê, so với anh ấy, vẻ mặt tức giận của tiểu quỷ này giống như trod trẻ con mà thôi, cô mới không sợ bé trừng! “Em. Ách, em trai rất dũng cảm!”

Dường như không ngờ rằng, người tới vậy mà không bị ánh mắt mình dọa sợ, còn nói những lời khó hiểu, bé trai có chút kinh ngạc há hốc mồm, không hiểu nhìn cô chăm chăm.

Ha ha! Thật đáng yêu, như vậy mới giống một đứa bé!

“Ách. Chị lạc đường, không biết em. Có thể đưa chị về nhà không!” Mặc dù cảm thấy chuyện này không có khả năng, nhưng cô cũng không có biện pháp khác, vừa nãy ba đứa trẻ kia đã bỏ chạy không thấy bóng dáng, xung quanh không có ai ngoài hai bọn họ, vừa rồi nhìn bé cũng rất kiêu ngạo - lợi hại, nên cô thử chút xem sao!

A? Miệng của bé trai không thể mở to hơn được nữa, cảm giống như muốn rơi xuống. Chị gái này ngu ngốc sao? Muốn bé đưa về nhà? Bé mới 5 tuổi mà!

Cứ như vậy, hai người một lớn một nhỏ đi xung quanh ngõ nhỏ xa lạ, “mò mẫm theo chỗ sáng”, thật vất vả mới đi đến đường cái, Bảo Nhi vội vàng chặn một chiếc ta-xi mới có thể trở lại nhà. Dĩ nhiên tiền xe là bé trả, bởi vì không phải bé muốn đưa cô về nhà sao!

Dọc đường đi, từ trong miệng nhỏ của bé cô biết được: bé tên là Tiểu Hải, năm nay 5 tuổi, vốn là ở trong cô nhi viện, sau đó Cô Nhi Viện bị cháy, bây giờ không có nhà để về, dọc đường ăn xin.

Vì vậy, cô liền thu nhận bé trai đáng yêu này, cũng mang bé trở về nước.

Vừa mới bắt đầu, biểu hiện của Tiểu Hải tuyệt không như đứa bé 5 tuổi, trưởng thành sớm khiến người ta đau lòng. Bảo Nhi tốn khoảng thời gian không ngắn để gần gũi bé, chưa đến 5 phút là true chọc, quần bé. Dần dần, bé mới có vẻ mặt mà đứa bé nên có: cười, ầm ĩ, làm nũng, nghịch ngợm, gây sự.

Tiểu Hải hình như thông minh hơn so đứa bé cùng tuổi, rất nhiều chuyện vừa học bé liền biết luôn. Giống như lần trước, cô mua linh kiện máy vi tính, chuẩn bị một bản DIY dùng để viết bản thảo, lên mạng, lúc rảnh thì chơi trò chơi. Nhưng không ngờ phức tạp như vậy, cô đang muốn tuyên bố buông tay, chuẩn bị gọi điện thoại cầu cứu Phong, thì bé cầm sách hướng dẫn và linh kiện máy tính lên, tự nhốt mình trong phòng, sau đó một lúc mang máy tính mới tinh xuất hiện, ngay cả Phong cũng khâm phục bé không ngớt.

Hơn nữa bé chơi game trên máy tính rất tuyệt, mặc kệ là trò chơi gì, bé lên tay rất nhanh, cô và Phong chưa từng thắng nổi bé, sau cùng bé khinh thường chơi cũng hai bọn họ, bé online tìm các cao thủ quyết đấu, lại vẫn thường mang phần thưởng chiến thắng trở về. Theo lý thuyết, đầu óc bé tốt như thế, thì việc học rất giỏi mới đúng, nhưng

“Mẹ! Con trai bảo bố đã trở lại!” Người chưa thấy mà tiếng đã đến trước, giọng trẻ con non nớt gọi cô từ trong hồi ức gọi về .

Trước cửa là một bé trai đáng yêu, đầu đội mũ lưỡi trai, đôi mắt to long lanh có hồn, ba lô nhỏ đeo trên vai, trông cực kỳ đẹp trai.

“Mẹ, lần này thi con lại được 60 điểm!” Bé cong miệng cười rất vui vẻ, một bộ đã đạt được yêu cầu muôn năm, vẻ mặt thừa một chút vui vẻ, thiếu một chút chịu tội.

Môi đồ mộng của Bảo Nhi khê nhếch, ánh mắt kinh ngạc nhìn theo bé, chính là nét mặt này, mỗi lần chỉ cần Tiểu Hải đạt được 60 điểm, vẻ mặt đặc biệt cực kỳ hưng phấn như bây giờ.

Bé giống như thường được 60 điểm, Đúng! Không nhiều không ít, vừa vặn 60 điểm, thỉnh thoảng có một hai ngoại lệ, cũng chỉ lệch hơn 60 điểm chút xíu. Nói trong lòng bé không thích đi học, lại không đúng, cô xem qua bài thi của bé, đáp án của Tiểu Hải ở đâu thì chỗ đó có vết hồng hồng bên cạnh, những thứ khác nói bé làm đi, lại dễ dàng muốn chết! Là cô dạy dỗ có vấn đề sao.

7. Chương 7: Chương 6

“Mẹ, người đang nhớ cái gì à? Sao vẫn không nói lời nào vậy? Tiểu Hải đói bụng rồi đó!” Bé đáng thương nhìn Bảo Nhi trước mắt, trông mắt đen thoáng qua một tia thông minh. Hắc hắc, lâu như vậy rồi mẹ còn chưa suy nghĩ ra sao?

Không sai! Bé cố ý, bởi vì bé cảm thấy thi được 60 điểm so với max điểm có tính khiêu chiến hơn nhiều, thi max điểm chỉ cần điền đề bài thi là được rồi, mỗi lần thi đều được vừa vặn 60 điểm quả thật không đơn giản, nhớ lại nhiều lần bé tính toán nhầm!

Thật ra thì quan trọng hơn là, bé đã đi khảo nghiệm qua rồi, chỉ số thông minh không những ở tiểu học mà thôi, bé không muốn để mẹ phát hiện, tiếp đó đưa bé vào trung học, như vậy bé sẽ không có thời gian làm những việc mà mình yêu thích rồi.

“Ồ! Vậy con kiểm tạm cái gì ăn đi! Mẹ lập tức đi nấu cơm.” Nói xong, Bảo Nhi liền bước về phía nhà bếp.

“Oa! Mẹ, đừng mà!” Giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi, Tiểu Hải đột nhiên hô to.

Thấy Bảo Nhi nghi ngờ xoay người lại, Tiểu Hải lập tức ý thức được hành động vô cùng khoa trương của mình, “Ách. Ách, ý của con là, tại sao không giống ngày thường gọi đồ ăn nhanh của nhà ăn gần đây!”

“Ồ! Nhưng hôm nay bị mất điện, nhà ăn bên cạnh cũng đóng cửa thôi? ! Kỳ thực số điện thoại của nhà ăn chúng ta cũng không biết! Cứ tự mình nấu đi! Thế nào, thỉnh thoảng ăn đồ mẹ nấu không được sao?” Tiểu tử này cũng quá không nề mặt đi! Hiếm khi cô xuống bếp mà!

“Vây. Vây. , đúng rồi, không phải mẹ nói là trong nhà bị mất điện sao? Vây chờ mẹ nấu cơm xong, trời tối đen như mực rồi, thì ăn kiểu gì! Nếu không thể gọi đồ ăn nhanh, vây. Vây chúng ta ra ngoài ăn! Ách. , coi như là ăn mừng con thi được 60 điểm đi!” Trong lòng bé thầm nghĩ: ngày mai nhất định phải tìm số điện thoại của mấy nhà ăn mới được!

“Vây. Được rồi! Hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa tiệc lớn!” Bảo Nhi nói xong, liền vội vàng trở về phòng thay quần áo ở nhà ra.

Tiểu Hải nhìn thấy cô rời đi, tay nhỏ vỗ vỗ lồng ngực của mình, thở phào nhẹ nhõm, Tốt! Tốt!

“Oa! Nhà hàng kia, quả nhiên ăn thật ngon, mẹ ăn ngon đến no bụng đó!” Bảo Nhi thỏa mãn vô cùng, sờ sờ cái bụng, nhìn con trai bảo bối ngồi đối diện, “Tiểu Hải, con thì sao? Ăn no chưa?”

“Dạ! Con cũng no rồi!” Tiểu Hải học theo Bảo Nhi vỗ vỗ cái bụng nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhún cười đầy thỏa mãn. Ủ! Chủ ý đi ra ngoài ăn thật là sáng suốt! “Mẹ, chúng ta đi thôi!”

Hai người vừa đi đến cửa — —

“Bảo Nhi? Thật sự là bạn! Bảo Nhi!” Một cô gái xinh đẹp động lòng người, da thịt trắng nõn như tuyết, huyền náo chạy tới trước mặt hai người, hai mắt mở to gât gao nhìn chăm chăm Lăng Bảo Nhi, có vẻ kích động khác thường.

“Bạn là. An Kỳ? !” Liếc thấy bạn học cũ, trong phú chốc Bảo Nhi ngẩn ngơ, chỉ một thoáng bạn tốt gặp nhau trong lòng mừng như điên.

Hai cô gái “xuất chúng” giống nhau hưng phấn ôm nhau, vui vẻ nhảy tâng tâng.

Không ai để ý đến Tiểu Hải đứng bên cạnh đang liêu mạng trợn mắt, làm ơn! Hai người phụ nữ này có làm không vậy? Cứ nhảy loạn trước cửa hàng người khác như thế, không thấy những khách hàng bên ngoài không dám bước vào cửa hàng nữa rồi sao? Toàn bộ khách đều ngoảnh lại nhìn, thật là mất thể diện mà!

“Mẹ, dì xinh đẹp, con biết rõ hai người đã lâu không gặp, nhưng mà chân của con mỏi rồi đó!”

“Bảo Nhi, đây là con trai của bạn sao? Không phải năm đó bạn và Ngạn Hiên chia tay sao? A! Chẳng lẽ bạn đã kết hôn rồi sao? Đây là đứa bé bạn và người khác sinh sao?” An Kỳ kinh ngạc nhìn Tiểu Hải đứng bên cạnh, trong đầu đều là dấu chấm hỏi.

Bỗng chốc khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi đỏ lên, cô lắp ba lắp bắp nói: “Bé là. Không phải, tớ không có. Không phải.”. Trời ơi! Lắp tức bị An Kỳ hỏi nhiều vấn đề như vậy, bảo cô phải trả lời thế nào đây!

An Kỳ không dám tin, mắt đẹp trừng to, “Bảo Nhi, bạn có thể đem trung gian những lời đó bổ sung sao?” Trời ạ! Bạn ấy như vậy ‘có phải hay không, có hay không’ bảo cô làm sao nghe hiểu được đây! Bây giờ cô tò mò muốn chết!

Tiểu Hải bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, nhìn hai người, họ định tiếp tục ở chỗ này trò chuyện nữa sao? Tốt lắm! Bây giờ quản lý đang đi qua đây, để xem hai người làm thế nào!

Quản lý nhà ăn đi tới, cung kính cúi đầu hành lễ với An Kỳ, “Thiếu phu nhân, thiếu gia A Hạo mới vừa điện thoại qua, nói là thiếu gia và Thiếu chủ sẽ đến trễ một chút, thiếu phu nhân cứ dùng cơm trước, không cần chờ hai người!”

Tiểu Hải kinh ngạc xoay người nhìn sang quản lý nhà ăn, rồi quay lại nhìn An Kỳ, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu lẩm bẩm: “Đây là ý gì? Làm bé chờ nửa ngày lại thành chó con bắt chuột sao! Thôi, bây giờ hai người có ở chỗ này tán gẫu, con cũng mặc kệ!” Bé xoay người đi về phía chỗ ngồi gần mình nhất, gọi nước đá bào vừa ăn vừa chờ.

Ngược lại, bộ mặt Lăng Bảo Nhi kinh ngạc nhìn An Kỳ: “Hắn mới vừa nói gì, thiếu gia A Hạo và Thiếu chủ, không phải tớ cũng biết hai người đó chứ? Bọn họ cũng sẽ tới đây? Trời ạ! Vậy. Vậy tớ đi trước!” Dứt lời, cô bị dọa sợ đến mức xoay người bỏ chạy, giống như sau lưng có quỷ đuổi theo vậy.

Tiểu Hải không biết làm sao nhìn theo bóng lưng Bảo Nhi, oa — —! Mẹ bé giờ trò quỷ gì vậy? Cứ thế bỏ lại một mình bé, còn mình thì bỏ chạy? Nếu không phải vừa ăn cơm no, thì bé còn tưởng rằng mẹ vội đi ăn cơm chùa! Không bình thường nhé, bé vừa gọi một ly đá bào, bây giờ ai sẽ trả tiền? Còn nữa, bé trở về nhà thế nào?

An Kỳ nhìn Bảo Nhi đột nhiên đập cửa bỏ chạy, cũng cho bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn về mặt mờ mịt của tiểu quỷ đang ngồi trên ghế, mắt đẹp thoáng qua một tia gian xảo, khóe miệng thoáng hiện lên nụ cười gian.

Thật tuyệt, trong tay có con tin, cô nhất định phải tra hỏi thật tốt mới được! “Người bạn nhỏ, con với mẹ con có quan hệ như thế nào?”

Hai mắt Tiểu Hải trừng lớn, giống như An Kỳ là quái vật vậy: “Dì xinh đẹp, dì với mẹ con có quan hệ như thế nào?” Tại sao bạn mẹ so với mẹ còn gốc gác ghê tởm hơn vậy?

“À? Đó, đương nhiên là. Hắc hắc, xin lỗi!” Ý thức được mình hỏi vấn đề ngu ngốc, An Kỳ không được tự nhiên cười gượng hai tiếng, sau đó để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, tiếp tục truy hỏi tới cùng, “Ý của dì là nói, cô ấy là. Ách, không đúng, cô ấy là mẹ ruột của con sao? Cha con là ai?” Cô cười như hồ ly, cái đuôi phía sau vẫn còn tà ác lấp ló.

Tiểu Hải chăm chú nhìn chằm chằm An Kỳ nhìn lúc lâu, “Trước tiên dì giúp con tính tiền, sau đó đưa con về nhà, những vấn đề này con nghĩ mẹ sẽ giải đáp cho dì!” Không phải bé cố ý gây khó dễ, mà là bé đột nhiên có hứng thú với chuyện trước kia của mẹ.

Người nào khiến mẹ sợ đến mức bỏ mặc bé ở nhà hàng, một mình chạy mất? Mà trong mắt dì có nhiều câu hỏi, dẫn dì về nhà bé có thể lấy được đáp án bé muốn!

“Được, được, được! Chúng ta đi mau, đi mau!” An Kỳ quẹt nhanh thẻ, hào hứng bừng bừng dẫn Tiểu Hải rời đi.

“Mẹ — —, làm sao mẹ có thể bỏ mặc một mình Tiểu Hải ở trong nhà hàng, còn mẹ thì chạy mất!” Lòng mày Tiểu Hải nhíu chặt lại, đôi mắt to đáng thương nhìn cô, trong miệng không ngừng lên án việc ác của cô, “Tiểu Hải cho rằng mẹ không cần con nữa!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mẹ không phải cố ý, mẹ chắc chắn cần con! Tiểu Hải, tha thứ ẹ có được không! Lần sau mẹ nhất định sẽ mang con cùng chạy!”

Lăng Bảo Nhi về đến nhà mới phát giác có cái gì không đúng, phát hiện mình boe rơi Tiểu Hải ở trong nhà hàng, vội vàng mở cửa, muốn đi ra ngoài tìm, liền nhìn thấy An Kỳ và Tiểu Hải cùng nhau đứng trước cửa nhà. “An Kỳ, cảm ơn bạn đã đưa Tiểu Hải về!”

An Kỳ phát phát tay, mắt to nhìn thẳng vào trong nhà, cuối cùng dứt khoát cởi giày ra, bỏ lại một câu: “Tớ đi thăm quan trang trí nhà bạn một chút”, sau đó liền huyền não đi vào trong phòng. Bảo Nhi dắt tay Tiểu Hải đi theo vào nhà, bộ mặt bất đắc dĩ nhìn An Kỳ chạy hết phòng này sang phòng khác.

Mặc dù lòng hiếu kỳ của An Kỳ có thể giết chết chín người, nhưng có phải chuyện gì bạn ấy cũng tò mò, đặc biệt là chuyện lúc trước của cô và Ngạn Hiên. Từ lúc An Kỳ nhờ Nghiêm Hạo hỏi giùm, thì cô đã biết lòng hiếu kỳ của bạn ấy nhiều đến mức nào rồi.

Qua một lúc lâu, bộ mặt nghi ngờ của An Kỳ bước ra từ trong phòng, quái lạ, tại sao không có một chút dấu vết? “Bảo Nhi, tại sao nơi này nhìn qua chỉ có hai người các bạn ở, chẳng lẽ cha của bé không ở đây? Chẳng lẽ bạn đi làm người tình?”

Bảo Nhi bị suy nghĩ lung tung của cô bạn làm cho dở khóc dở cười, “Không phải! Bạn không cần suy nghĩ lung tung nữa! Nơi này vốn không có người khác, chỉ có tớ và Tiểu Hải ở mà thôi. Tiểu Hải là con nuôi của tớ, không phải do tớ sinh ra!”

“Ý bạn nói là, bạn chưa kết hôn, cũng không phải người tình, nói như vậy, Ngạn Hiên vẫn còn có cơ hội sao!” Thật tốt quá, cô nhất định phải báo tin tức tost lành này cho ông xã yêu dấu, tránh để cho ông xã suốt ngày bị sư tử điên cuồng kia gầm thét.

Giữa bọn họ có quen thuộc như vậy sao? Bọn họ có quan hệ như thế nào? “Bạn gọi anh ấy là Ngạn Hiên? Hai người.”

An Kỳ gấp rút ngắt lời cô, giải thích: “Bảo Nhi à, nghìn vạn lần bạn đừng có hiểu lầm nhé! Tớ đã kết hôn rồi, chủ rể là Nghiêm Hạo đó! Tớ gọi anh ấy là Ngạn Hiên là bởi vì anh ấy và ông xã tớ là anh em kết nghĩa, hơn nữa chúng tớ còn sống cùng nhau trong Kỉ gia, cho nên rất thân quen!”

Nói đùa, hai bọn họ chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ mà phải cách xa nhau năm năm, nếu lại cách nhau năm năm nữa, thì Kỉ Ngạn Hiên nhất định sẽ chém chết cô, sau đó băm! Băm! Băm! Băm đến khi ngay cả chồng cô cũng không nhận ra nữa!

“Bảo Nhi, bây giờ bạn đã trở về, không lâu nữa chúng ta có thể sống cùng nhau tại Kỉ gia rồi, mẹ chồng nhất định sẽ rất cao hứng khi nhìn thấy bạn đó!”

“Trời ạ! Không được! An Kỳ, nghìn vạn lần xin bạn đừng nói chuyện đã từng gặp tớ cho anh ấy biết, làm ơn! Tớ còn chưa muốn gặp anh ấy, nghìn vạn lần xin bạn không được nói cho bất kỳ ai biết!” Quá nhanh, cô còn chưa chuẩn bị xong, căn bản cô không biết đối mặt với anh như thế nào.

“Tại sao chứ? Anh ấy đã đợi bạn năm năm rồi!” An Kỳ không hiểu nhìn cô.

“Tớ không biết, nhưng mà xin bạn đừng nói ra!” Về mặt khẩn cầu của Bảo Nhi nhìn An Kỳ.

“Nhưng.”

“An Kỳ, nếu bạn nói ra, tớ sẽ tuyệt giao với bạn đó!”

“À? Có cần nghiêm trọng như thế không?” Nhìn nét mặt không cho thương lượng của Bảo Nhi, An Kỳ bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Được rồi! Tớ sẽ không nói!” Bảo Nhi là bạn tốt nhất của cô, cô cũng không muốn mất đi người bạn này.

Nếu bạn ấy vẫn ở chỗ này, nói không chừng rất nhanh sẽ bị anh ấy tìm được, không phải sao? Duyên phận này, cũng không phải muốn tránh là tránh được.

Thấy An Kỳ bảo đảm, cô nên an tâm không phải sao, vì sao trong lòng có chút thất vọng, “Ách. An Kỳ, bạn và A Hạo gần đây thế nào?”

“Nhìn dáng vẻ trắng trẻo mập mập của tớ là biết rồi! Thật không hiểu nổi bạn! Rõ ràng muốn hỏi anh ấy, tại sao không nói thẳng!” Thật không hiểu nổi, trong lòng rõ ràng nghĩ đến người ta, lại có chết cũng không chịu gặp anh ấy! Đây là tâm tình gì!

Nhìn bộ dáng An Kỳ cười như đoán trúng tim đen, hai gò má cô đỏ lên, có chút xấu hổ, giải thích: “Tớ không có! Tớ. Tớ chỉ quan tâm đến bạn cũ thôi mà.” Chẳng qua là, cô càng giải thích, càng lộ ra giấu đầu hở đuôi.

”Được rồi! Tớ không cười nữa! Anh ấy thì., trừ bên cạnh không có bạn ra, những thứ khác đều khỏe á! Chỉ là rất bận rộn, vừa bắt đầu là cả ngày cùng người khác tranh mỗi làm ăn, tranh địa bàn, tất cả mọi người sợ anh ấy tiếp tục như vậy thì một ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện, liền khuyên anh ấy tẩy trắng (làm ăn chính đáng) Kinh Thiên, cũng chính là tập đoàn Kinh Thiên ngày nay!

Năm năm này, anh ấy ngày đêm đều làm việc, hiện tại tập đoàn Kinh Thiên đã vượt ra lĩnh vực khách sạn, nhà hàng, giải trí, bất động sản, tài chính, bảo hành, tóm lại là rất nhiều ngành nghề! Ừ, mới vừa rồi chúng ta gặp nhau ở nhà hàng kia chính là của chúng ta mở đó! Thật không biết anh ấy liều mạng thế.”

Bỗng dưng, một tiếng chuông điện thoại thanh thúy vang lên, cắt đứt lời nói của An Kỳ.

“A lô — — ông xã, ách. Đúng vậy, em đang gặp mặt bạn học cũ. Ách., em chờ các anh sốt ruột lắm rồi, liền mò mẫm đi ra ngoài dạo một chút. Bây giờ em đang ở. Em cũng không biết đây là nơi nào á! Ách. Anh không cần phải qua đón, em tự lái xe đi! Ồ! Em biết rõ rồi, anh rất dài dòng mà!”

“An Kỳ, cảm ơn bạn!”

“Không cần á! Bạn nên mau chóng suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện đi, anh ấy thật sự rất rất thích bạn đó! Bây giờ tớ phải đi rồi, bọn họ đang chờ tớ ở nhà ăn! Ách. Sau này tớ có thể thường xuyên đến đây chơi với bạn và Tiểu Hải không?”

“Lúc nào cũng hoan nghênh!”

Sau khi tiễn An Kỳ về, trong lòng cô cảm thấy có chút mất mát, không phải là không muốn nhìn thấy anh ấy sao? Tại sao lại cảm thấy mất mát chứ? Tại sao anh có thể để mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm? Tại sao anh lại không thương tiếc bản thân như vậy?

Tiểu Hải nhìn thấy sắc mặt nặng nề của cô đi vào căn phòng, cũng xoay người bước vào thư phòng, mới vừa rồi hai người hình như nhắc tới: Kinh Thiên Minh, tẩy trắng, tập đoàn Kinh Thiên, Nghiêm Hạo, Ngạn Hiên, An Kỳ? Xem ra, bé phải điều tra một chút mới được.

Năm năm rồi, Bảo Nhi, rốt cuộc em đang ở đâu? Em có biết anh vẫn luôn tìm em hay không? Bọn họ nói vì để cho em sau này không rơi vào trong thù oán của hắc bang, bảo anh tẩy trắng Kinh Thiên thành tập đoàn Kinh Thiên ngày nay, anh đã làm được rồi! Nhưng, em đang ở đâu?

Em đã nhìn thấy hết mọi thứ rồi sao? Chừng nào thì em mới có thể trở lại? Không có em bên cạnh, anh vất vả xây dựng tập đoàn Kinh Thiên còn có ý nghĩa gì nữa? Bảo Nhi, trái tim của anh vừa đau nhói, em có biết không? Em cảm nhận được anh đang suy nghĩ đến em sao? Sao em có thể nhẫn tâm như vậy!

Lại là loại cảm giác này! Hắn liền biết là không thể để ỉnh rảnh rồi, cho dù là nhất thời cũng không được, nhớ nhung nồng đậm này sẽ thừa dịp gặm nhấm tâm hồng hắn. Kỷ Ngạn Hiên phiền chán lắc đầu, mắt lam thoáng mang theo đau thương, lạnh lùng nhìn dòng người đông nghịt ngoài cửa xe.

Bỗng nhiên, hắn không dám tin nhìn chằm chằm làn xe bên cạnh, cả người giống như từ Địa Ngục lên Thiên Đường, chỉ cảm thấy các tế bào toàn thân như khôi phục sức sống. Trời ơi! Đây không phải là đang nằm mơ chứ! Đây là sự thật sao? Thật sự là em sao?

Một chiếc xe màu vàng hiệu Volkswagen Beetle, không có kiên nhẫn chờ đèn tín hiệu giao

thông đổi màu, thừa dịp bốn phía không có camera, nguy hiểm đánh mạnh tay lái đi về phía đường đối diện, an toàn rời xe rẽ sang chỗ khác.

Ai ngờ một chiếc xe cao cấp bên cạnh có mái che, bị hành động của cô dọa cho đứng tim. Chết tiệt! Cô gái nhỏ liều mạng kia, lại dám vượt đèn đỏ? !

“A Minh, mau, mau rẽ theo chiếc xe màu vàng kia! Mau!” Hấn hướng về phía tài xế gầm nhẹ, mắt lam lóe ra ánh sáng đói khát, giống như sư tử điên cuồng bị bỏ đói bỗng dưng nhìn thấy con mồi đáng yêu.

“Hà? Nhưng. . . . Nhưng mà bây giờ đang là đèn đỏ!” Lão đại muốn làm gì? Chiếc xe kia thật đáng yêu, chẳng qua là lão đại định lái chiếc xe đó thật sao? Có phải nó quá nhỏ?

“Nhanh lên! Nếu mất dấu chiếc xe kia, tôi sẽ làm thịt cậu!” Mắt thấy chiếc xe sắp biến mất trước tầm mắt, sư tử hồi sinh!

“Dạ, dạ, dạ!” Lục Minh đột nhiên quay tay lái, cấp tốc đuổi theo mục tiêu đã định. Để lại phía sau một loạt âm thanh tiếng thắng xe, tiếng va chạm, tiếng mắng chửi.

Bảo Nhi vui vẻ xách từ trong xe ra một đồng “chiến lợi phẩm” mua được, nào là đồng lớn đồ ăn vặt, đủ dùng trong nửa năm, vật dụng sinh hoạt hàng ngày, một thùng mì ăn liền, còn có 2 con gấu Tiểu Hùng to - Winnie the Pooh.

Cô mua nhiều đồ như vậy không phải vì siêu thị đại hạ giá, mà bởi vì cô “Ngồi nhà”, cả ngày ngồi ở nhà xem tiểu thuyết ngôn tình, thỉnh thoảng viết lên một hai bản gửi Ban Biên Tập, cho nên bình thường rất ít khi ra ngoài, xe cũng chỉ có dùng vào thời điểm đại mua sắm giống như ngày hôm nay mới lái ra ngoài, nói trắng ra thì cũng bởi vì cô mù tịt về đường!

Năm năm rồi, rốt cuộc cũng để cho hắn tìm thấy cô! Mắt lam thâm thúy tràn đầy nồng đậm nhưng nhớ, ngay cả một cái chớp mắt cũng không có, chỉ chăm chú quan sát khuôn mặt cô, đôi tay nắm chặt đến mức móng tay đâm vào trong da thịt, cảm giác đau đớn cho rằng đây là sự thật, không phải đang nằm mơ.

Hai mắt Lục Minh mở to nhìn cô gái ngoài cửa sổ, sau đó lại nhìn Kỷ Ngạn Hiên, tại sao lão đại còn không xuống xe? Là chị dâu mà! Người con gái mà lão đại ngày nhớ đêm mong suốt năm năm bây giờ đang ở trước mặt lão đại, mà lão đại cứ ngồi im không nhúc nhích là sao? Không phải là vui quá hóa ngốc chứ!

Cảnh Hạo Thiên thấy hắn vẫn ngồi yên trên xe, nhin không được nói: “Lão đại, vì sao anh còn chưa xuống xe? Chị dâu ở bên ngoài mà!”

Đầu lông mày của Nghiêm Hạo nhíu lên, tuy có chút hứng thú nhìn người đang ông đang

chìm đắm trong vui mừng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt tuần tú chậm rãi nâng lên nụ cười tà mị.

Hai người mặt dài như quả trứng mà đầu thì dần dần, lão đại bọn họ không phải là không xuống xe, mà là quá kích động, tay chân đều khẽ run! Ha ha! Đoán chừng, đợi lát nữa sẽ có kịch hay để nhìn! Thật tốt quá, ngày rời khỏi vườn thú ngày không còn xa nữa rồi!

Lăng Bảo Nhi cầm một đồng đồ mới mua chất đầy cửa, đang chuẩn bị đứng lên quay lại lấy nốt hai con gấu Đại Hùng thì đột nhiên cảm thấy mình bị hơi thở quen thuộc bao phủ, ngẩng đầu lên nhìn bóng đen trên đỉnh đầu, Trời ạ! Là anh? !

Năm năm không gặp! Đôi mắt sâu thẳm như biển, mắt lam vẫn mê người, ngũ quan lại vẫn tuần tú phi phàm như vậy, năm năm trôi qua, năm tháng cũng không khiến anh thay đổi là mấy, hắn vẫn tỏa sáng như cũ, cả người tản ra lực hấp dẫn trí mạng. Chỉ là hơi gầy một chút, dường như lại làm tăng thêm sức quyến rũ không thể chống đỡ được của người đàn ông trưởng thành.

Hắn đột nhiên ôm cô thật chặt vào trong lòng, giống như một giây nữa cô sẽ biến mất vậy, dùng hết sức, giống như muốn đem người trong lòng ghim vào cơ thể mình vậy, mãi mãi không để cô rời xa.

Bỗng dưng, hắn buông eo cô ra, hơi kéo ra khoảng cách giữa hai người, bàn tay nắm chặt bả vai cô, mắt lam chớp cũng không chớp gât gao nhìn cô chăm chăm, giống như thức tỉnh hình dáng trong đầu.

Gương mặt mềm mại không chút trang điểm, lông mi cong dài hơi nhíu lên, mắt to long lanh nước xinh đẹp mê người, mũi nhỏ khả ái, đôi môi đỏ mọng như anh đào, kết hợp giữa cô gái ngây thơ – đáng yêu và người phụ nữ kiều diễm - quyến rũ, Trời ạ! Đúng là Bảo Nhi của hắn!

Một lần nữa, hắn hung hăng kéo cô vào trong ngực, vùi đầu vào cần cổ cô, hai mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu.

Đã bao lâu rồi? Bao lâu rồi hắn chưa ôm than thở mềm mại của cô, bao lâu không được ngửi thấy hương thơm mát trên người cô, bao lâu không hít thở chung bầu không khí với cô? Cảm giác ôm cô thật tuyệt, năm năm tâm hồn trống rỗng, giây phút được ôm cô đã lấp đầy tất cả.

Hắn cứ ôm chặt cô như thế, một câu cũng không nói, cho đến khi người trong ngực sắp vì hít thở khó khăn mà chết, gắng sức giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi cánh tay cứng như thép của hắn, “Ừm. Sắp chết ngạt rồi! Buông ra!” Ô ô — — cô không phải muốn trở thành người phụ nữ đầu tiên chết vì bị ôm? Nhất định sẽ bị người khác chê cười đó!

“Không buông! Ai bảo em nhấn tâm rồi khỏi anh một khoảng thời gian dài như thế, đây là em nợ anh!” Mắt lam lóe lên thật sâu oán trách cùng tức giận, trong giọng nói rõ ràng có tố cáo, bất giác đôi tay cũng hơi buông lỏng ra một chút.

“Nói — — năm năm qua em đã đi đâu, có nhớ anh không?” Hắn đưa tay ôm cô lên khỏi mặt đất, hai tròng mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt tinh xảo – xinh đẹp của cô, hơi thở lại xấu xa thổi bên tai cô, để cho cô nhìn không được khẽ run.

“Này, anh hãy mau đặt em xuống đi! Em sẽ sợ bộ dạng ở trên cao này!” Mũi thon khẽ nhú, đôi môi đỏ mọng không tự chủ cong lên, đôi tay kháng nghị khẽ đẩy lồng ngực của hắn ra. Làm cái gì đi! Hai chân cô không chạm đến mặt đất, một chút cảm giác an toàn cũng không có.

“Em mới vừa gọi anh cái gì? Này? Em có can đảm thì gọi lại lần nữa thử xem?” Anh hung dữ trừng mắt nhìn cô gái trong lòng, đáy mắt có ngọn lửa nóng rực nhảy lên.

“Ách, Ngạn. Bộ dáng này của em. Cảm thấy rất khó coi.” Hừ! Kể thức thời là trang tuần kiệt, cái gì mà hôi trường hội học sinh lạnh lùng – tao nhã chứ, trước kia mọi người đều bị lừa, rõ ràng là hay nóng nảy - dễ giận, không có chuyện gì là rống lên, động một chút là uy hiếp - dọa dẫm người khác, đúng là người đàn ông dã man!

“Cái này còn kém một chút!” Hắn không hài lòng lắm hôn một chút lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, khom lưng đặt cô xuống .

“Nói mau, mấy năm nay có nhớ anh không? Hử?” Mắt làm tràn đầy ánh sáng khác thường, khoe miệng giương lên nụ cười hấp dẫn mê người, giọng nói trầm thấp me hoặc cô, rất giống bộ dạng điện giật không ngắt.

Bảo Nhi nhìn anh tà ác gần giống như sa vào cám dỗ của quỷ Satan, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ ửng, cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm vừa muốn nói thì — —

“Mẹ, con đã nghe thấy tiếng dừng xe của mẹ rồi, sao lâu như vậy vẫn chưa nhìn thấy người chứ? Rất nhiều đồ sao? Con trai sẽ giúp mẹ một tay. Ách, chú là ai vậy?” Trong lúc bất chợt, Tiểu Hải mở cửa ra, miệng không ngừng ồn ào, thấy tình hình trước mắt, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

“Nó gọi em là mẹ? Em đã kết hôn rồi sao? Lại còn dám cùng người đàn ông khác sinh một đứa con trai sao?” Trong nháy mắt, ánh mắt vốn chan chứa tình cảm kia bỗng biến thành vẻ mặt oán hận – thô bạo, ánh mắt lạnh băng khiến người khác không tự chủ được mà run rẩy, quanh người tỏa ra hơi thở nguy hiểm.

“Ách. Đây là.” Bộ dạng như muốn giết người của anh khiến cô sợ hãi, cô sợ rằng cô chưa kịp nói hết đã bị sư tử làm thịt rồi, vẫn nên chờ anh bình tĩnh lại rồi giải thích vậy! Nghĩ xong, Bảo Nhi rất nhanh kéo tay Tiểu Hải chạy vào trong nhà, khóa cửa lại, có chết cũng không ra ngoài!

Trời ơi! Cô đã kết hôn rồi, lại còn sinh đứa trẻ, hắn ngu dốt chờ cô năm năm, cô lại dám phản bội hắn! Hắn muốn làm thịt cô và người đàn ông kia, còn đứa bé tiểu tạp chủng kia nữa!

Ngay lúc đó — —

“Tiểu Hải! Mẹ nuôi An Kỳ tới thăm con nè! Mau mở cửa! Ách. Ngạn Hiên, rốt cuộc anh cũng tìm được nơi này rồi sao? ! Hắc hắc! Em đã nói rồi, duyên phận muốn tránh cũng không tránh được! Cho dù em không nói, thì anh cũng sẽ tìm được.” Thanh âm của An Kỳ càng nói càng nhỏ, cho đến khi không còn tiếng động.

Oa! Thấy trên trán anh nổi gân xanh, hai tay nắm chặt thành quả đấm, bộ dạng như muốn giết người, da đầu An Kỳ không khỏi run lên, hai chân như nhũn ra, muốn chạy trốn cũng không còn hơi sức. Ông xã, anh đang ở đâu vậy? Bà xã yêu quý của anh sắp bị giết chết rồi đó! Ô ô!

Nghiêm Hạo vốn đang dựa nửa người lên than xe, say sưa nhìn kịch hay, lại thấy An Kỳ xuất hiện, khiến ắt hẳn trong nháy mắt sụp đổ. Trời ạ! Bây giờ không phải là bà xã đang đi dạo phố sao? Mà bộ dạng lại có vẻ quen thân với đứa bé kia nữa! Chết, chết! Bà xã bảo bối của hắn, sao lại làm ra chuyện lớn như vậy chứ?

Hắn nhìn thấy: ánh mắt nổi cơn thịnh nộ của Kỷ Ngạn Hiên, sắc mặt u ám, mười ngón tay nắm chặt kêu “rắc, rắc” vang dội, lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, Mặc kệ! Trong ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách! Hắn vội vàng xông lên phía trước, ôm ngang người An Kỳ, quay người bỏ chạy.

Cảnh Hạo Thiên và Lục Minh trợn to cặp mắt nhìn Nghiêm Hạo giống như bay ra chặn chiếc xe taxi rồi đi, lại quay đầu nhìn thấy sư tử điên cuồng, sau lưng chợt cảm thấy lạnh rung mình, hai người không hẹn mà cùng xoay người lại, cấp tốc chạy trốn

8. Chương 8: Chương 7

“Xin chào các chị, em muốn tìm cha!” Một bé trai đáng yêu, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào, hướng về phía các cô gái tiếp tân nói.

“Chị? Ha ha! Em thật ngoan nha! Em tên là gì?”

“Người bạn nhỏ, cha em làm ở bộ phận gì, tên là gì vậy?”

“Dì. Ách, chị sẽ lập tức gọi điện cho cha em xuống gặp em được không?”

Câu nói đầu tiên đã khiến các cô gái tiếp tân cười đến run rẩy hết cả người, lấy nhiệt tình chưa bao giờ có đón tiếp bé.

“Cha hắn là làm việc ở phòng tổng giám đốc đi, ách. Cha tên là Kỷ Ngạn Hiên! Chị, làm phiền chị gọi giúp em cha xuống đây!” Bé trai chăm chú nhìn họ, trên mặt vẫn là nụ cười ngọt ngào, không ai phát hiện trong mắt bé đang lóe lên tia sáng của cho đùa dai.

“Ồ, không có vấn đề, làm việc phòng Tổng giám đốc?”

“Kỷ. Kỷ Ngạn Hiên? Trời ạ! Đó không phải là tên của tổng giám đốc sao?”

“Ngài ấy. Ngài ấy là cha em?”

Nghĩ cũng biết, coi như lá gan của bọn họ to, cũng không dám gọi điện thoại bảo tổng giám đốc đi xuống, không thể làm gì khác hơn là bắt người vừa mới vào làm đưa “thái tử gia” lên lầu.

Bé trai rất xinh đẹp đi về hướng thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc, nghe thấy sau lưng các cô gái gấp rút bàn luận ồn ào, khoe miệng nâng lên nụ cười hài lòng.

“Các cô có nghe thấy không, đứa bé kia vừa bảo tổng giám đốc là cha nó, tổng giám đốc kết hôn rồi sao? Sao không nghe nói qua vậy?”

“Không cần quan tâm người ta kết hôn chưa, ngay cả con trai đã có rồi kìa! Cô nói xem đó có phải là con riêng hay không?”

“Có thể đó, đứa bé kia vóc dáng đẹp trai như thế, càng nhìn càng thấy giống tổng giám đốc, ánh mắt của nó nói không chừng là di truyền từ mẹ nó đấy!”

“Ta đã nói rồi, tổng giám đốc vừa anh tuấn vừa nhiều tiền, tuy tính tình có hơi kém, nhưng như thế lại rất đàn ông đó, làm sao cho đến bây giờ cũng không có xì căng đan, thì ra là có “Kim Ốc Tàng Kiều” (vợ nhỏ)! ”

“Nếu tin tức này mà lan truyền ra, thì không biết trong công ty có bao nhiêu cô gái tan nát cõi lòng nhỉ!”

“Đâu chỉ trong có trong công ty chứ? Bên ngoài cũng có không ít mà! Ôi — —, Phó tổng Nghiêm đã kết hôn, tổng giám đốc ngay cả con cũng đã có rồi, tại sao những người đàn ông tốt còn trẻ tuổi đều đã đi vào phần mộ hôn nhân vậy?”

“Hừ! Nói nghe hay lắm, cô không phải cũng mong ước bước chân vào phần mộ với bọn họ sao!”

“Đúng thế! Có người đàn ông tài giỏi như thế làm bạn, tôi nguyện ý đi vào phần mộ như Tiểu Long Nữ!”

“Vậy cũng phải có Dương Quá chịu đi vào với cô! Ha ha ha!”

“Lại nói, ‘Dương Quá’ trong công ty, hiện tại cũng chỉ còn lại giám đốc Cảnh và giám đốc Lục thôi!”

“Đúng vậy! Tôi nhất định phải cố gắng dụ dỗ ‘Dương Quá’ cùng vào trong phần mộ!”

“Đúng thế, Tôi cũng vậy!”

Những người ra vào công ty đều kinh ngạc liếc nhìn họ, mê Kim Dung đến cấp độ thế này rồi sao?

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Kinh Thiên, trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Kỷ Ngạn Hiên đứng một mình ở cửa sổ sát đất, hai tay nắm chặt đến mức gân xanh nổi lên, tựa như đang chịu đựng cơn phần mộ điên cuồng chỉ cần chạm vào lập tức bùng nổ, mắt lam lạnh lung phóng tầm mắt nhìn phương xa, đáy mắt hiện lên nồng đậm đau khổ, cũng nặng trĩu nhớ nhung.

Một lát sau, cửa bị đẩy ra —

“Ngạn Hiên, thư kí Lưu nói cậu tìm tôi? Có chuyện gì. Oh —”

Kỷ Ngạn Hiên giống như mê muội, chạy như bay tới trước mặt người vừa tới, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng vung quyền xuống.

Lời nói của Nghiêm Hạo còn chưa nói xong đã bị hấn đánh một quyền trúng bụng, mắt thấy một quả đấm nữa lại chuẩn bị rơi xuống, hấn vội vàng đưa tay ra đỡ, thân thể uyển chuyển nhảy về phía sau, kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

“Hự —, cậu xuống tay thật nặng!” Hấn xoa nhẹ cái bụng, đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ có điều không quá mất mặt!

“Cậu biết là vì sao tôi lại đánh cậu, tôi còn lo là quá nhẹ!” Hấn mắt lạnh nhìn Nghiêm Hạo, thanh âm lạnh lẽo không mang theo chút tình cảm nào.

“Là Bảo Nhi không cho cô ấy nói, hơn nữa cũng biết sớm hơn chúng ta có vài ngày, cậu còn nhớ lần trước chúng ta hẹn cô ấy đi ăn cơm chứ, sau đó phải chờ tên Quỷ Nhật Bản điện thoại đến, lúc chúng ta đến nhà hàng thì quản lý nói là cô ấy gặp bạn cũ, sau đó cùng rời đi không phải sao? Hôm đó chính là ngày gặp Bảo Nhi đó!” Sớm biết hấn xuống tay nặng như vậy, thì tối hôm qua đã bảo bà xã bồi thường thật tốt!

“Đột nhiên tôi cảm thấy một quyền quá ít!” Quỷ Nhật Bản chết tiệt! An Kỳ chết tiệt! Hấn vốn là có thể gặp Bảo Nhi sớm hơn!

“A? Trước đừng đánh!” Một lần nữa Nghiêm Hạo lùi vài bước về phía sau, kéo ra khoảng cách an toàn giữa hai người, “Tôi giúp cậu hỏi An Kỳ được một số chuyện, cậu nhất định có hứng thú muốn biết! Bảo Nhi, cô ấy.”

“Không cần phải nói nữa! Mặc kệ như thế nào, tôi đều sẽ không để cho Bảo Nhi ở cùng người đàn ông khác, trừ khi tôi chết! Kêu Hạo Thiên và A Minh lập tức đưa người đàn ông kia đến gặp tôi! Tôi không đánh chết hấn ta, thì tôi không phải là người!” Hấn cắt đứt lời nói của Nghiêm Hạo, từ chối muốn biết chuyện của Bảo Nhi và người đàn ông khác, tất cả những chuyện đó chỉ làm hấn muốn giết người mà thôi.

Nghiêm Hạo nghĩ đến một quyền vừa nãy, trong lòng âm thầm phụ họa: Hừ! Cậu vốn không phải là người, động một chút là rống lên, chỉ là cầm thú mà thôi. Nghĩ tình tôi và cậu là anh em, miễn cưỡng nói cho cậu biết!

“Cậu hãy nghe tôi nói, cô ấy căn bản. A —” Hấn vừa muốn giải thích, liền bị cánh cửa bất chợt mở ra, xô người sang một bên.

Chỉ thấy thư kí hoảng hốt, lung túng xông tới, “Tổng giám đốc, bên ngoài.”

“Thư kí Lưu, thường ngày tôi đối xử với cô cũng không tệ chứ! Cô thấy tôi không vừa mắt sao?” Một tay Nghiêm Hạo xoa xoa cái trán bị đập vào cửa, một tay xoa bụng, không vui ngắt lời cô. Mẹ kiếp! Hôm nay sao đen vậy! Hiện tại, ngay cả mặt cũng bị thương rồi!

“A? Phó tổng giám đốc? Đúng. Thật xin lỗi, tôi không nghĩ tới ngài ở phía sau cửa! Thật xin lỗi!”

“Cô không biết gõ cửa trước khi vào sao? Mà còn dùng lực mạnh như thế để mở cửa nữa?” Không để ý tới thư kí Lưu run run giống như lá rụng bay theo gió, Nghiêm Hạo nổi giận khiển trách.

“Thư kí Lưu, xảy ra chuyện gì? Sao lại hoảng hốt như thế?” Kỷ Ngạn Hiên có lòng tốt hiếm có giải vây cho thư kí, bởi vì hắn cảm thấy hành động vừa rồi của cô thật tuyệt!

Sau khi được hần nhắc nhở, thư kí Lưu mới nhớ tới ‘đầu sỏ’ hại cô đắc tội với Phó tổng, “Tổng giám đốc, ở bên ngoài có con của ngài muốn gặp ngài!”

“Con tôi? !” Hắn không dám tin, hướng cô gầm nhẹ.

“Hử? Thư kí Lưu, mau cho nó vào!” Nghiêm Hạo phản ứng đầu tiên, gương mặt tuấn mỹ nâng lên nụ cười tà ác, vội vàng thúc giục thư kí bị dọa ngốc.

“Dạ! Tôi đi ngay!” Thư kí Lưu sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, ngay cả cửa cũng quên đóng.

“Ngạn Hiên, tôi còn tưởng rằng mấy năm nay, cậu giống như ở trong chùa tu thành hòa thượng, ai ngờ, cậu thế nhưng.” Bộ mặt mờ ám của Nghiêm Hạo nhìn hắn.

“Cậu muốn chết sao? Mấy năm nay, tôi căn bản không có bất kỳ người phụ nữ nào!” Mấy năm nay hắn ngày đêm bận làm việc, lúc rảnh rỗi thì thường nghĩ tới Bảo Nhi, đâu có ở cùng người phụ nữ nào.

“Sẽ không phải là trước đây cậu giữ lại chứ?” Nghiêm Hạo không sợ chết vượt râu sư tử, cười căng mờ ám.

Mắt lam dấy lên ngọn lửa mãnh liệt, hung ác trừng Nghiêm Hạo, “Mẹ kiếp! Cậu nói tôi sẽ không cẩn thận như vậy sao?” A Hạo chết tiệt! Vừa rồi nên đề bẹp thêm mấy cái!

Nghiêm Hạo không dấu vết lùi về phía sau, sau đó ngứa da, tiếp tục trêu chọc: “Chuyện như vậy, ai.”

“Ai cũng nói không chừng!” Giọng trẻ con non nớt nói tiếp lời của hắn.

“Là cháu? Tên tiểu quỷ đáng chết này!” Nhìn thấy người mà mình không muốn gặp nhất, ngọn lửa trong đáy mắt hắn cháy thành một biển lửa muốn giết người, quanh người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Tiểu Hải không tự chủ trốn sau lưng Nghiêm Hạo, lộ ra đầu nhỏ, nói, “Cha, cha có phải nên hỏi lý do vì sao con đến đây tìm cha không?” Oa! Thật là đáng sợ, bây giờ bé rốt cuộc mới biết là tại sao khi đó mẹ không bị ánh mắt của cha dọa sợ, quả thật so với người này còn phải gọi là sư phụ.

“Cháu gọi tôi là cha? !” Lửa ít hơn một chút, bốn phía cũng ấm hơn một chút xíu. Ừ! Hắn thích nghe những lời như thế! Nhưng.

Nhìn ra nghi ngờ của cha, Tiểu Hải thần thần bí bí mở miệng lần nữa: “Con tên là Tiểu Hải, không phải tiểu quỷ, còn nữa năm nay con đã 7 tuổi!” Nếu cha có thể trong mấy năm ngắn ngủi mà biến Kinh Thiên Minh thành tập đoàn Kinh Thiên như bây giờ, thì chắc cũng không dần! Nên đoán được câu trả lời!

Bỗng chốc hai mắt hắn trừng lớn, hướng đứa bé 7 tuổi gầm thét: “Cháu nói là khi Bảo Nhi 17 tuổi đã cùng người đàn ông khác sinh ra cháu? Nói! Người đàn ông đó là ai?” Lửa giận vừa mới tắt không bao lâu lại dấy lên lần nữa, lại càng cháy càng to!

“Hả?” Tiểu Hải không ngờ tới cha sẽ nghĩ thành như vậy, không dám tin há to miệng.

Nghiêm Hạo xoay người ôm lấy Tiểu Hải, giống như thật sự nhắc nhở: “Tiểu Hải đứng không! Cháu đã gọi An Kỳ mẹ nuôi, vậy chú chính là cha nuôi sao! Cha nuôi nói cho con biết đi! Người đàn ông cho dù thông minh, nhưng khi đụng phải người phụ nữ mình yêu mến, thì thông minh cũng giảm xuống hơn nửa, mà trước mắt con chính là sư tử đó, vừa gặp phải chuyện có liên quan đến mẹ của con, IQ lập tức biến thành zê-rô, cho nên nếu bây giờ con không trực tiếp nói rõ ràng mọi chuyện ra, thì đến lúc đó. Cha nuôi cũng không thể cứu con được đâu!”

“Cha, chuyện là như vậy: hai năm trước con nhặt được mẹ lạc đường, mẹ thu nhận người không có nhà để về như con. Cho nên con không phải do mẹ và người đàn ông khác sinh ra, hơn nữa theo con được biết, mẹ cũng chưa kết hôn!” Tiểu Hải tiếp thu lời dạy rất nhanh, nói liền một hơi hết luôn, miễn cho không cần thận đem mạng nhỏ của mình ra đùa chơi.

“Lạc đường? Vậy thật sự giống như chuyện lần trước sao!” Nhớ tới hoàn cảnh năm đó hấn gặp Bảo Nhi, khóe miệng không khỏi nhếch lên, đường nét căng thẳng trên mặt từ từ dần ra.

“Hôm nay con tới tìm cha, không chỉ giải thích chuyện này thôi chứ!” Mắt lam lạnh lùng quét về phía Tiểu Hải, biểu thị hấn đã không còn kiên nhẫn nữa rồi.

“Hôm nay con muốn nói cho cha biết, con có thể giúp cha nhanh chóng gả mẹ vào Kỉ gia!” Bởi vì bé phiền chết với mặt mày ủ ê của mẹ, hơn nữa bé còn muốn có một em trai hoặc em gái chơi cùng bé nữa!

“Đương nhiên, trước tiên, con có vài vấn đề muốn làm rõ!” Tiểu Hải tiếp tục nói.

Hấn khẽ gật đầu, “Con hỏi đi!”

“Cha có thể đảm bảo rằng sau này sẽ không có kẻ thù của Kinh Thiên Minh tìm đến mẹ con chứ!” An toàn của mẹ là quan trọng nhất, nếu không bé sẽ không yên tâm giao mẹ cho cha.

Mắt lam giống như muốn nhìn thấu cái gì đó, nhìn thẳng vào mắt bé, “Ta sẽ không để cho người khác làm tổn hại đến cô ấy, nếu không ta đã không tẩy trắng Kinh Thiên!” Tiểu quỷ này khôn như vậy, căn bản không giống đứa bé 7 tuổi, nhưng mà hấn thích động cơ của bé.

“Cha không có người phụ nữ khác chứ! Ít nhất là từ lúc mẹ con và cha kết giao với nhau.”

“Nói nhảm! Con cho rằng ta có bao nhiêu cái năm năm để cho cô ấy chạy còn ta đuổi theo! Còn nữa, sau này cô ấy phải ở chung một chỗ với ta!” Hấn không vui nheo cặp mắt lại, thanh âm ép tới trầm thấp, có dũng khí muốn bóp chết tiểu quỷ bị kích động này.

Đáy mắt Tiểu Hải thoáng qua nhàn nhạt lo lắng, “Một vấn đề cuối cùng, con. Ách, về sau con có thể tiếp tục ở lại không?” Thật vất vả mới có cảm giác gia đình, bé không muốn.

“Con cảm thấy Bảo Nhi sẽ bằng lòng làm lạc con sao?” Kỷ Ngạn Hiên rất xấu xa, bỏ qua ánh mắt lo lắng của bé, không đáp mà hỏi ngược lại, để cho bé tự nghĩ, dù sao lấy sự thông minh của bé nhất định sẽ hiểu được.

Gián tiếp lấy được cam đoan, chân mày Tiểu Hải đột nhiên dần ra, “Hỏi đã xong, nhưng con còn có mấy điều kiện cần giúp đỡ.”

Kỷ Ngạn Hiên thoải mái đi tới sofa, ngồi xuống, “Chỉ cần ta có thể làm được!”

“Con muốn một máy tính hiện đại nhất, hơn nữa. Cha phải phụ trách chi trả chi phí thay mới thiết bị.” Bí mật được bật mí, hai mắt lóe ra tia sáng quỷ quyệt.

“Chút lòng thành, tiếp tục!” Những vật này hấn không để trong mắt.

“Con muốn tự do ra vào bộ phận thông tin của tập đoàn, hơn nữa, nếu con đoán không sai, thì đó nhất định là chỗ có một cao thủ máy tính thần bí trấn giữ, con muốn cha tiến cử con, con muốn bá ông ấy làm thầy.” Trên mặt bé lộ ra chút chờ mong.

Hấn và Nghiêm Hạo không hẹn mà cùng nhếch mày lên nhìn nhau một chút, trong mắt hai người đều có nghi ngờ, chẳng lẽ tên tiểu quỷ này thời gian trước xâm nhập vào mạng lưới Internet của tập đoàn, làm cho bộ phận quản lý loạn lên, sau cùng phải làm phiền đến Hạo Thiên Thân ra tay, Hacker sao? !

“Ta có thể đồng ý với con, chỉ là việc có nhận con làm đồ đệ hay không, thì ta không thể làm chủ được!”

“Không thành vấn đề! Ách, cái này không thể coi như là điều kiện, phải nói là trợ giúp kế hoạch của cha, cha phải đưa con ra nước ngoài chơi hai tuần!”

“Kế hoạch?” Hấn nghi ngờ nhìn Tiểu Hải, một lát sau, mắt lam lóe sáng, thì ra bé nói trợ giúp chính là việc này à? Biện pháp này cũng tạm được! “Con có ra nước ngoài chơi cả đời ta cũng không phản đối!”

“Cha không biết sao! Kém như vậy! Thời gian tặng hoa cả đời cũng không thể dụ dỗ được mẹ con tới tay sao? Con vốn cho là nhiều lắm là mất hai tuần.” Khuôn mặt nhỏ nhắn giả bộ kinh ngạc nhìn về phía hấn, khóe mắt có khinh thường.

Cúi người về phía trước, “phốc — —” Nghiêm Hạo lẳng lặng đứng bên cạnh xem trò vui, nhìn mặt của người nào đó lúc trắng lúc xanh, nhin không được cười lên, cười đến mức đung vào bắp thịt, đau đến mức hần bưng bụng nhếch miệng cười ha ha.

“Ngày mai. Không, tối nay ta sẽ sắp xếp cho con, sáng mai con liền đi!” Tiểu quỷ này “cút” càng sớm càng tốt, nhất định phải ném nó đi thật xa, như vậy hẳn mới có thêm chút thời gian ở cùng một chỗ với Bảo Nhi rồi.

“Đợi chút. , con muốn tự chọn địa điểm, ách. , phải đi Nhật Bản, nơi đó có chỗ vui chơi Disneyland, sẽ chơi rất tuyệt!” Nói đùa chứ, bé không thay mình tranh thủ lợi ích, nếu như bị ném tới Ethiopia khi “đói khát” thì phải làm sao chứ? !

“Không có việc gì nữa, thì con chạy vòng vòng ra bên ngoài làm quen với hòn cảnh một chút, tránh để lần sau tới bị lạc đường.” Đàm phán thành công, miệng Tiểu Hải huýt sáo, tay nhỏ bé dút trong túi quần, rất phách lối đi ra ngoài.

“Khoan — —”

“Còn có chuyện gì sao ạ?” Tiểu Hải không kiên nhẫn xoay người, cau mày, khê xoa lỗ tai bị đau vì chấn động.

“Chìa khóa!”

“Vâng —, đủ rồi chứ!” Tay nhỏ bé loay hoay trên dây lưng, tìm được cái bé muốn tìm, nhẹ nhàng ném về phía trước, sau đó xoay người, co cẳng chạy.

“Ah? Nó chạy nhanh như vậy làm gì? Cái gì đủ rồi?” Nghiêm Hạo không hiểu nhìn theo bóng lưng Tiểu Hải rời đi, trong miệng còn không ngừng lầu bầu, vừa quay đầu lại nhìn, “Ha ha ha! Oa! Thật là đau, quả thật là một chùm chìa khóa! Ha ha ha!” Hắn cười đến thở không ra hơi, cả người ngã nằm vào trong ghế sofa.

Sắc mặt Kỷ Ngạn Hiên tái xanh, nhìn một đồng chìa khóa trên tay, hận không thể đập nó vào mặt cái tên đang cười kia. Mẹ kiếp! Chìa khóa nhiều như vậy? Một đồng lớn như thế, muốn hắn mở bao lâu vậy.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng ngủ, dáng người cô gái đáng yêu lười nhát lật người, cặp mắt không tình nguyện hơi mở hé ra, tay nhỏ bé dụi dụi đôi mắt lim dim buồn ngủ, cái miệng nhỏ nhắn mơ màng phát ra lời oán trách: “Quên kéo rèm cửa sổ che lại rồi.” Tay nhỏ bé kéo cao cái chăn lên, dút khoát đem thân thể chui vào trong chăn mềm mại, chuẩn bị tiếp tục đi gặp Chu công.

Trong lúc bất chợt, cô chợt bật ngồi dậy, hoảng sợ nhìn cửa phòng ngủ. Thanh âm gì ngoài cửa? Chẳng lẽ có trộm? Cô nhanh chóng lật người xuống giường, ba chân bốn cẳng thay quần áo, dò xét khắp phòng, cầm lên một “vật nặng” duy nhất mà cô có thể mang được (một con cực lớn - Winnie the Pooh), cảnh giác đứng cạnh cửa.

Người ngoài cửa mở một lúc lâu, chuẩn bị vứt bỏ rồi đi, lại mơ hồ phát ra tiếng nguyên rủa: “Tiểu quỷ chết tiệt! Nhiều như vậy, lại không có chìa khóa phòng Bảo Nhi! Chờ con trở về, ta nhất định lột da con!”

Ah? Thanh âm này, sao lại có chút quen tai vậy? Hình như đã nghe qua? Bỗng chốc, Bảo Nhi mở cửa phòng, người ngoài cửa cũng bị hoảng sợ, ngay sau đó anh lập tức phản ứng kịp — —

“Hi! Bảo Nhi!” Nói xong, tiến lên hôn xuống gò má cô một cái, “Bảo Nhi, sao em lại ôm gấu tiểu hùng chặt như vậy?” Hai anh không hôn được vào cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô!

“Ách, em còn tưởng là kẻ trộm!” Bảo Nhi sững sờ nhìn hắn, trong lòng cảm giác chuyện gì là lạ!

“Kẻ trộm? Ha ha ha! Tiểu Bảo Nhi thân yêu của anh, nếu như thật sự có trộm, em định dùng con gấu lớn đuổi trộm đi sao?” Hắn say đắm nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, miệng cười đến lệch đi, bàn tay kéo con gấu lớn quảng sang bên cạnh, vui vẻ ôm cô vào trong ngực.

“Ách. Em, ah? Sao anh vào được, còn Tiểu Hải lại không thấy đâu?” Rốt cuộc cũng nhớ tới chuyện gì không được bình thường, sao anh lại ở chỗ này? Con trai bảo bối đã chạy đi đâu? Hình như anh không

còn tức giận, không phải cô còn chưa giải thích sao?

“Anh mở cửa đi vào, còn về phần Tiểu Hải. Ai bảo hôm đó em không giải thích rõ ràng với anh, lại còn như rùa rút cổ trốn trong phòng, trong cơn tức giận anh liền.”

“Cái gì? Oa oa — sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, Tiểu Hải sống cùng em hai năm, em coi nó như còn trai ruột, sao anh có thể. Oa oa —” Bảo Nhi khổ sở nhào vào trong ngực anh gào khóc, bàn tay nhỏ bé dùng sức mà đánh vào lồng ngực anh, tuy rằng đánh một hồi người đau là cô.

“Ô ô — — buông ra, cái người xấu xa này!” Cô kịch liệt giãy dụa ở trong lòng anh, làm thế nào vẫn không tránh được.

“Bảo Nhi, anh đâu có xấu xa chứ? Anh cảm thấy rất hài lòng! Em xem, bây giờ em chùi nước mắt nước mũi lên người anh, không phải một câu anh cũng chưa nói sao?” Anh cười đến rất vô lại, giả bộ rất vô tội, còn khoa trương dùng ngón tay chỉ vào chỗ nước trên áo mình.

“Anh.” Bảo Nhi bị anh chọc tức được nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chế tạo lộn lộn trên quần áo anh.

Vào thời khắc này, chuông điện thoại vang lên, tiểu quỷ đáng ghét kia sao không thức thời như vậy chứ? Anh không vui buông Bảo Nhi ra, trong miệng không ngừng khê nguyên rửa.

“Mẹ! Là con - Tiểu Hải!”

“Con ở bệnh viện sao? Nói ẹ biết địa chỉ, mẹ lập tức tới ngay!”

“Không có! Cha cố ý chơi đùa mẹ đó! Mẹ không phải lo lắng, hiện tại con đang chơi rất vui ở Tokyo! Con còn muốn đi Disney nữa!” Hừ! Mẹ bé thương bé như vậy, bé sao có thể trơ mắt nhìn mẹ bị cha khi dễ chứ!

“Con còn muốn ở lại đi Disney chơi nữa sao? Ah? Con lấy tiền ở đâu?” Ô — — cô cũng rất muốn đi đó!

“Cha cho! Cứ vậy đi, bái bai!” Tiểu Hải nói xong, cũng vội vã cúp điện thoại.

Trong tay Bảo Nhi vẫn cầm ống nghe phát ra tiếng ‘tút, TUT, TUT’, đôi mắt đẹp hung hăng trừng cái người đang tựa vào tường.

Anh cởi nút áo sơ mi ra, đang chuẩn bị ném cái áo bị ướt xuống, chỉ thấy một quả cầu nhỏ bóng chốc vọt đến.

“Anh lừa em! Tiểu Hải căn bản không có chuyện gì, còn đang rất tốt ở Tokyo, chuẩn bị muốn đi Disney!”

“Anh có sao? Ta từ đầu tới cuối, anh chưa hề nói nó xảy ra chuyện gì mà?” Anh vui vẻ nhìn bộ dạng tức giận của cô, lần nữa mừng rỡ ôm cô vào trong ngực.

“Anh nói, trong cơn tức giận anh liền.” Cô càng nói càng nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ ửng.

“Anh nói, trong cơn tức giận anh như vậy sao?” Gương mặt tuần mỹ đột nhiên tiến đến gần cô, mắt lam lóe sáng, bên môi ẩn chứa nụ cười hấp dẫn mê người.

“Anh. Anh đùa bỡn. Em!” Anh làm gì mà tiến gần như vậy chứ! Hơi thở nóng rực mang theo một cỗ hấp dẫn, kích thích tuyệt hảo, bao phủ lấy cả người cô, quấy rối suy nghĩ của cô, khiến tim cô không khỏi đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập.

“Vậy em chuẩn bị nhận lấy trừng phạt của anh thế nào đây?” Vẻ mặt anh tà khí dụ dỗ, lời nói trầm nhẹ mà dụ hoặc bật ra khỏi đôi môi mỏng khêu gợi.

“Em. Ừm. Ừm” Không đợi cô nói xong, môi mỏng nóng ẩm mãnh liệt đặt lên môi cô, cướp đi suy nghĩ của cô, trong miệng chỉ bật ra những tiếng rên rỉ, anh đói khát, không ngừng đoạt lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô, khiêu khích giác quan, lưỡi linh hoạt – tà ác tàn sát bữa bãi trong miệng cô, bàn tay to chậm rãi nâng thân thể mềm mại của cô lên, một tay chế trụ cái ót cô, tham lam muốn nhiều hơn.

Anh giống như dã thú tham lam mạnh mẽ chiếm đoạt, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến cô không biết làm thế nào, toàn thân vô lực, xụi lơ trong lồng ngực anh mặc anh điên cuồng xâm chiếm, tay nhỏ bé không tự chủ khẽ vuốt ve lồng ngực rắn chắc của anh, cố gắng muốn bắt giữ thứ gì.

Trong lúc bất chợt, cô mở hai mắt ra, ánh mắt vẫn chưa hết mơ màng, cúi đầu kinh ngạc nhìn chỗ bàn tay cô vừa vuốt ve, cảm giác khó chịu thoáng chốc xông lên đầu, nước mắt không khống chế được trào ra.

“Sao lại đột nhiên khóc? Ngoan, đừng khóc! Đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh vẫn chìm đắm trong sự kích thích như cũ, không hiểu cúi đầu nhìn bảo bối trong ngực, nhẹ nhàng lau đi nước mắt hai gò má cô.

Cô chỉ chỉ vết sẹo ngay phía trên trái tim anh, nghẹn ngào mở miệng: “Vốn là không có, lúc ấy có phải hay không. Rất đau!”

“Xuyt! Ngoan, đừng khóc! Em xem, bây giờ anh không phải là vẫn khỏe mạnh đứng đây sao?” Anh vỗ nhẹ lên sống lưng cô, dịu dàng khuyên nhủ. Nước mắt bây giờ của cô mới làm anh đau, trái tim đau nhói!

“Tại sao lại bị thương nặng như vậy, lúc ấy có phải chảy rất nhiều máu không?” Cô đau lòng khẽ vuốt ve vết sẹo kia, tưởng tượng ra hoàn cảnh lúc anh bị thương, mà cô lại không biết một chút tin tức gì.

“Ách. Không cẩn thận bị kẻ thù bắn trúng mà thôi, hơn nữa. Cũng không có chảy rất nhiều máu! Anh nhớ rõ, rất nhanh liền khỏi!” Anh chợt dạ an ủi cô, không hy vọng cô biết quá nhiều, đỡ phải lại muốn đau lòng.

Hai tròng mắt của cô nhìn anh chằm chằm, thấy anh né tránh ánh mắt, không vui nhíu mày, “Anh gạt em! Nhìn cũng biết là vết thương cũng không thể khỏi nhanh như vậy chứ? Nếu anh không nói thật, em sẽ gọi điện thoại hỏi bọn An Kỳ, đến lúc đó, em biết hết sự thật, sẽ vô cùng, vô cùng tức giận.” Cô muốn biết rõ lúc đây sao anh lại bị thương, cô không muốn ngay cả anh bị thương thế nào mà mình cũng không biết, loại cảm giác bất lực này khiến cô khó chịu.

Nhìn thấy trong mắt cô là sự kiên quyết không chút thỏa hiệp, anh biết không thể che giấu được, không thể làm gì khác hơn là ôm cô đi về phía sofa, “Anh đồng ý là sẽ nói hết mọi chuyện trước kia cho em nghe, nhưng mà em phải ăn chút gì đã, ngoan ngoan ngồi đây, anh sai người đem miếng gà chiên mà em thích ăn đưa tới đây, có được không?”

Cô hạnh phúc nhìn theo bóng dáng rời đi của anh, may mắn là năm năm qua anh không quên cô, anh vẫn thương cô như trước, cưng chiều cô, không biết anh có yêu cô hơn chút nào không, bởi vì cô cảm thấy mình không thể rời xa anh được rồi.

Một lát sau, anh xách một túi lớn thức ăn đi về phía cô, ôm cô ngồi trên đùi, một tay ôm chặt cô, một tay cầm miếng thịt gà đút cho cô ăn, giọng nói trầm thấp mà hấp dẫn kể lại chuyện xảy ra năm đó.

Tokyo, trong phòng tổng thống của khách sạn — —

“Oa, cha nói thật sao?” Tiểu Hải quay đầu nhìn về phía đồng bọn.

“Lão đại nói vẫn còn che giấu! Năm đó, bác sỹ cứu chữa rất lâu, đáng lẽ đều tuyên bố hết cách, nếu không phải A Hạo cầm sung uy hiếp bọn họ tiếp tục cứu chữa, còn có ý chí sống kiên cường của Lão đại, nói không chừng đã chết rồi!”

“Bất quá! Lão đại còn có một việc không nói đến á!” Lục Minh thần thần bí bí nhìn Tiểu Hải.

“Sư phụ! Con muốn biết!” Tiểu Hải mong đợi, nhìn vị sư phụ mới nhận thức không bao lâu.

“Năm đó, Lão đại vừa tỉnh lại đã chuẩn ra khỏi bệnh viện chạy đến nhà chị dâu, dùng sung đặt giữa trán anh trai chị dâu uy hiếp đó!”

“Thật! Điều quan trọng như vậy mà cha lại không nói ra nha! Nhất định là sợ mẹ biết! May mà lúc đó súng không cướp cô, nếu không, cha hiện tại liền thăm!”

“Lão đại lúc ấy cũng rất thăm á! Trở lại bệnh viện, máu không ngừng được, sau lại hôn mê một thời gian! Đúng không A Minh?”

“Hạo Thiên, khi đó chúng ta cũng rất thảm, suýt nữa bị A Hạo làm thịt!” Nhớ tới ngày đó Nghiêm Hạo chơi liều, cho đến bây giờ trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi.

“May mà con thông minh, đặt máy nghe trộm, nếu không, tất cả những chuyện này, con đều không biết, chỉ nghe thấy tiếng cũng không đã nghiền, nếu lúc đầu con chịu khó chút thì tốt rồi! Hiện tại mọi người đều ở Tokyo, muốn giả bộ cũng không được rồi!” Một bên Tiểu Hải ngồi ảo não than thở.

Cảnh Hạo Thiên và Lục Minh nhìn nhau, đột nhiên có loại dự cảm không tốt, không khỏi nghĩ đến cảnh bọn họ bị bắt trói, sau đó lão đại ném xuống biển biến thành cái dạng gì.

9. Chương 9: Chương 8

Bóng tối bao phủ cả bầu trời, phần lớn những người không sống về đêm đều đã tiến vào mộng đẹp, dưới ánh trăng mờ ảo, mơ hồ có thể thấy được một dáng người cao lớn đang đứng tựa vào tường không nhúc nhích, mắt nhắm, tâm trí mê người giờ phút này lại cực kỳ buồn bã, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đóng chặt.

Bảo Nhi độc ác! Mặc kệ anh cả đêm nói hết lời, còn vô lại uy hiếp nữa, cũng không chịu thỏa hiệp! Ngủ chung với anh đáng sợ như vậy sao? Anh cũng không phải là sắc lang, mặc dù trong lòng anh có chút ý nghĩ muốn á..., nhưng mà anh cũng chưa làm, không phải sao? Có cần thiết phải phòng anh như phòng trộm, khóa trái cửa như thế không? Anh mới không muốn ngủ cái phòng của tiểu quý kia! Anh chỉ muốn ôm thân thể mềm mại ngủ thôi.

“Thiếu chủ! Trễ như thế, tìm tôi có việc gì sao?” Một bóng đen bỗng chốc xuất hiện ở góc tường, cung kính cúi chào, thanh âm mặc dù rất nhỏ, nhưng trong đêm tối yên tĩnh lại rõ ràng lạ thường.

“Cậu đã đến rồi à? Qua đây! Giúp tôi mở nó ra!” Bóng dáng trên tường đưa tay ra chỉ vào cánh cửa, ngữ điệu hơi hưng phấn.

“À?” Đang di chuyển hướng cửa phòng, chân có chút xoay lại, cảm cũng hiện ra vẻ mất tự nhiên.

“Cậu đừng kêu loạn lên! Nhanh qua đây!” Bóng dáng trên tường không còn tính nhẫn nại, gầm nhẹ, chỉ là thanh âm nhỏ quá mức, giống như không có lực chấn áp.

Thiếu chủ có làm không vậy? Hơn nửa đêm, kêu hắn tới đây để làm chuyện này sao? Bóng đen kinh ngạc nhìn sau lưng một chút, bất đắc dĩ ngồi xổm người xuống, lấy ra một thanh sắt nhỏ, ở trước phòng gảy nhẹ hai cái, ‘rắc, rắc’ một tiếng, cửa chậm rãi bị mở ra.

Bóng dáng trên tường phất phất tay, ý bảo bóng đen có thể rời đi, còn mình thì rón ra rón rén bước vào trong phòng.

Bóng đen đứng ngoài cửa kinh ngạc mà tự lẩm bẩm: “Bộ dáng của thiếu chủ sao càng nhìn lại càng thấy giống Hái Hoa Tặc vậy?”

Kỷ Ngạn Hiên cẩn thận từng li từng tí leo lên giường lớn mềm mại, cặp mắt tỉnh táo nhìn vào người bên cạnh, chỉ sợ đánh thức người đẹp đang ngủ, anh nhẹ nhàng vén chăn lên, chui vào trong chăn, bàn tay chụm người bên cạnh, chỉ một chốc xúc cảm lông mềm như nhung khiến anh sợ đến mức toàn thân chấn động, nhanh chóng thu tay về. Đó là vật gì?

Đại não đình công mấy giây, ngay sau đó nghĩ đến đó có thể là con Đại Hùng màu vàng kia, anh cắn giận tức tối rút Đại Hùng từ trong ngực người đẹp ra, hung dữ trừng mắt mấy lần, sau đó cực kỳ ác ném nó vào góc tường. Hừ! Tao còn chưa được cô ấy ôm như vậy!

Cánh tay dài không buông tha, tiếp tục hướng về bên cạnh ôm, bàn tay tiếp xúc với da thịt mềm nhũn - tinh tế, khiến anh thoải mái rên rỉ thành tiếng, ừ! Đây mới là Bảo Nhi của anh, thân thể mềm mại ấm áp, da thịt mềm như tơ lụa, đường cong đầy đặn mê người. Ah? Không đúng? Tại sao lại sờ tới. . . .

Trải qua tình huống đó, trong lúc bất chợt trong đầu lại hiện lên. Nguy rồi! Anh thậm đã chí quên rồi, từ trước đến giờ khi Bảo Nhi ngủ đều là ngủ trần! Hiện tại anh rất cuộc đã biết, vì sao cô lại muốn khóa cửa đi ngủ rồi!

Nhưng là bây giờ mới biết, đã quá muộn! Anh sờ cũng sờ qua, ôm cũng ôm, hỏa cũng hừng hực cháy lên rồi, anh ảo não nhìn người đẹp vẫn bình thản hô hấp ổn định trong ngực, bây giờ rất cuộc đã biết cái gì gọi là “tự gây nghiệt” rồi.

Anh cắn chặt răng, mang theo tiếng thở gấp “ồ, ồ” kịch liệt lật người nhảy ra khỏi giường, chạy vào nhà tắm tắm lần thứ hai trong tối nay, sau đó chấp nhận đi vào phòng của Tiểu Hải

Không biết đã trải qua bao lâu, cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra, người đàn ông trần trọc không cách nào ngủ được lại lén vào giường lớn của Bảo Nhi lần nữa.

Bóng đèn đã sớm rời đi khẳng định không thể tưởng tượng, người mà hắn cho rằng hái hoa * tặc lại chỉ ôm chặt Bảo Nhi trong ngực, hai người cùng nhau nằm trong chăn, vùi mặt vào cổ mềm mại của cô, vô cùng thân mật hấp thụ hương thơm trên người cô, thỏa mãn cùng nhau tiến vào mộng đẹp

Ánh nắng ấm áp tình nghịch xuyên qua tấm rèm cửa sổ, hắt lên hai cơ thể đang quấn quýt lấy nhau trên giường —

Linh linh — — tiếng chuông điện thoại chói tai rung vang lên, không biết qua bao lâu, người đàn ông trên giường mới chậm rãi di chuyển người, nhúu mày không vui, trong lúc bất chợt hai mắt anh trừng lớn, kinh hãi nhìn chiếc điện thoại bên cạnh, theo phản xạ quay đầu nhìn người trong ngực, người ngủ say tựa như không có dấu hiệu muốn tỉnh dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khê nhẵn, mí mắt khê động đậy, nhỏ giọng lầu bầu một tiếng, thay đổi tư thế, rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ.

Trong lòng anh không ngừng thấy may mắn: thật tốt, Bảo Nhi không dễ dàng bị đánh thức, nếu vậy thì trong một tuần này, mỗi đêm anh sẽ lén vào phòng cô, ôm cô ngủ, sau đó buổi sáng trước khi cô tỉnh dậy sẽ lẳng lặng chuẩn bị, như thế sẽ không bị lộ.

Ngay sau đó, giọng nói trầm thấp của người đàn ông từ trong hộp thư thoại truyền ra, khuôn mặt anh lập tức tối sầm, mắt lam lóe lên ánh sáng lạnh băng - sắc bén, toàn thân bao phủ bởi ngọn lửa cháy rực, hận không thể đốt cháy người đàn ông ở đầu dây bên kia thành tro. Đợi anh nghe hết toàn bộ, gương mặt giống như bị người ta hung ác thành Bao Công, vừa tối lại vừa đen.

“Đứng lên! Lãng, Bảo, Nhi, em đứng lên giải thích rõ ràng chuyện này cho anh! Lập tức đứng lên!” Anh đưa bàn tay ra hung hăng lay Bảo Nhi nằm trong ngực, cố ý lay cô tỉnh lại, môi mỏng không ngừng gào thét giống như Sư tử điên cuồng.

Ô ô — — tại sao vậy, động đất sao? Giường lay động thật mạnh nha, hơn nữa lỗ tai cũng “ông, ông, ông”, thật choáng váng, thật ồn ào đó! Chân mày Bảo Nhi khố sỏ nhúu chặt lại, từ từ mở ra một khe nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn mông lung chuyển sang nhìn bóng đen trên đỉnh đầu, miệng không ngừng thì thầm: “Thật choáng váng! Đừng. Đừng lung lay, em sắp. sắp ới rồi!”

Tiếp đó, cô miễn cưỡng lật người, vùi đầu vào trong chăn, giống như con mèo nhỏ cuộn tròn người lại, mắt thấy lại muốn ngủ tiếp

“Bây giờ, em lập tức mở to hai mắt ra cho anh, tỉnh táo lại! Anh muốn hỏi em!” Bàn tay dần dần ngưng lay động, trong ngực không khỏi dâng lên một loại tâm tình khó nói, làm anh buồn bực gằm thét bên tai cô.

“Ô ô! Em sắp điếc rồi!” Chỉ một thoáng, sâu ngủ đều bị dọa chết, Bảo Nhi tỉnh táo lại giống như anh mong muốn, hoang mang ngẩng đầu lên, “Ngạn? Sao anh lại làm ồn khi em đang ngủ chứ! Còn nữa, tại sao anh lại ở trong phòng ngủ của em? Em nhớ rõ là có khóa cửa mà?”

Khuôn mặt anh tuần thoáng hiện một tia bối rối, anh cố gắng gằm thét thật to để hóa giải cảm giác lúng túng hiện tại, “Em quan tâm anh vì sao ở đây làm gì! Em đừng mong đổi chủ đề, thành thật khai báo, ngoài anh ra, có phải em cũng có người đàn ông khác không?”

“Đâu có? Rõ ràng anh lén lút chuẩn bị vào phòng em lại còn xấu xa đi cáo trạng trước, còn dám hung dữ như vậy nữa chứ!” Hàm răng trắng như tuyết khê cắn môi dưới, cong người đen nhánh lấp lánh chút nước mắt,

đầy một bụng uất ức nhìn “kẻ ác”.

“Oh — —, em nhớ ra rồi, khó trách mấy hôm nay rời giường em đều nhìn thấy Verney rất đáng thương nằm ở trong góc, em cảm thấy có chỗ không đúng, chuyện đó có phải anh làm hay không?” Trên gương mặt dịu hiền của cô ẩn chứa nồng đậm tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm anh, hai mắt tròn tròn như muốn rơi ra.

“Verney? Đó là vật gì? Em đừng có nói lảng sang chuyện khác! Trả lời anh trước đã, mấy năm xuất ngoại, em đã kết giao với bao nhiêu đàn ông rồi?” Ngữ điệu lạnh nhạt khiến người ta có cảm giác âm trầm, giống như Phán quan mặt quỷ dưới Địa Ngục, mắt lam tỏa ra ngọn lửa nguy hiểm.

“Không có. Không có á!” Nhìn nét mặt tàn nhẫn của anh, mắt lam đầy to máu, khiến đầu lưỡi cô không ngừng run lên, hai hàm răng trắng muốt không ngừng va chạm vào nhau. Thật là đáng sợ! Bộ mặt anh như muốn viết câu: bây giờ, tôi muốn bóp chết cô!

“Không? Vậy cậu ta là ai?” Anh chất vấn, trừng mắt nhìn cô, nghiêng người qua lấy chiếc di động, dè xuống phím phát ra tin nhắn thoại. Giọng nói của người đàn ông lại lần nữa vang vọng khắp gian phòng ngủ — —

”Bảo bối, thói quen mấy năm qua là luôn có em bầu bạn, bây giờ không có em bên cạnh, từng giây từng phút đều là buồn chán, cho nên, anh đã quay về, quay về bên cạnh em! Nghe thấy tin này, em có đặc biệt vui mừng không? Lâu chưa gặp nhau, em có đặc biệt nghĩ đến anh không? Anh hy vọng có thể được ở bên cạnh em và Tiểu Hải đó! Lâu rồi cũng không được ôm em một cái, thật nhớ khuôn mặt nhỏ nhắn của em lắm rồi!

Ah? Anh nói lâu như vậy rồi, sao em vẫn chưa nghe điện thoại vậy? Em vẫn còn đang ngủ sao? Mặt trời đã chiếu đến朦胧 rồi đó! Bây giờ anh còn có chút chuyện, chập tối sẽ tìm em, cùng nhau ra ngoài ăn một bữa thật ngon được chứ? Bái bai! Tỉnh lại, nhớ gọi điện thoại cho anh!”

“Là Phong! Anh ấy cũng quay về sao! Thật tốt quá!” Bảo Nhi vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui gặp lại, cũng không có phát hiện đỉnh đầu của người đàn ông bên cạnh tức đến sắp vỡ mạch máu.

Kỷ Ngạn Hiền nhìn bộ mặt mừng rỡ của cô, cảm giác ghen tuông từ trong lòng không ngừng dâng lên, ngọn lửa rừng rực không thể áp chế được đốt đỏ hai mắt, bất chợt lật người một cái, cố ý dùng sức nặng toàn thân áp chế cô: “Hình như em rất vui vẻ! À? Em còn dám để cậu ta ôm em, hôn em sao? Em đáng chết! Cậu ta càng đáng chết hơn! Nói — — Phong là ai?” Mấy câu chữ cuối cùng là anh nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, làm cho người ta thấy lo lắng hàm răng anh có thể bị sứt mẻ.

Oa! Anh thật nặng đó! Giống như thanh sắt rắn chắc nện xuống, khiến cả người cô đều bị đè bẹp! Cô vốn không lớn, còn thể này.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn nhúm, nhìn vào đôi mắt màu lam tràn đầy tia máu, trời ơi! Thật là đáng sợ! Giống như người sói sau khi biến thân!

Ah? Về mặt thể này, còn có khẩu khí nói chuyện của anh, sao quen thuộc như vậy? Thời điểm năm đó anh nhìn thấy Vân, bộ dạng cũng giống như thế này, vậy bây giờ, anh đang ghen sao? !

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại một chút rồi dần ra, hàm răng nghiêng kèn kẹt cũng ngừng lại, cô lộ ra cười ngọt ngào vô tội: “Anh nói là Phong sao? Anh ấy á, người cũng như tên, là “Ngọc thụ lâm phong”, tác phong nhanh nhẹn, phong lưu phóng khoáng, vui tính — dĩ dĩ dĩ, tài năng lộ rõ, Phong. Hào hoa phong nhã!” Bảo Nhi dương dương tự đắc liệt kê ra một dãy dài, nhìn gương mặt trước mắt vận vẹo, vô cùng hài lòng!

Thế nhưng, ba người ở Tokyo nghe được một màn như vậy, người run như cây sậy — —

“Oa! Lá gan của mẹ thật lớn nha! Cha nuôi đã từng điên cuồng nhiều lần rồi! Mẹ bây giờ có phải giống như đề đầu cười cổ sư tử?” Tiểu Hải vui sướng khi người khác gặp họa, một bên vẫn chăm chú nghe, một bên vẫn còn thảo luận cùng đồng bọn.

“Chị dâu không hổ là chị dâu, không biết bây giờ của lão đại sẽ phát bực thành bộ dạng như thế nào, nhưng mà có thể khẳng định là rất muốn giết người!” Lục Minh không dám tin mà khẽ lắc đầu, tiếp đó cực kỳ tin tưởng vào suy đoán của mình mà gật gật đầu.

“Chỉ là lão đại - sư tử, nói không chừng sẽ đem lục phủ ngũ tạng của đại tẩu chần động đến đứt! Chỉ có điều, nói xem, Phong là ai vậy?” Cảnh Hạo Thiên tán thành gật đầu, không nhịn được hỏi ra nghi ngờ trong lòng, Tiểu Hải đang chuẩn bị giải thích nghi hoặc, đầu bên kia lại lần nữa truyền tới tiếng sư tử, kéo suy nghĩ của ba người trở về.

“Lăng, Bảo, Nhi, em tự đâm đầu vào chỗ chết sao? !”

“Oa, oa, oa! Nước miếng của anh bắn lên trên mặt em rồi nè! Em rất mất vệ sinh!” Bảo Nhi nhanh chóng giơ tay lên che lỗ tai lại, đôi mày thanh tú không sợ chết nhướng lên, lớn tiếng chỉ trích hành vi của anh.

“Em rất có dũng khí đấy! Trống trơn ở dưới thân anh thân mật gọi tên người đàn ông khác, còn khen ngợi rất thuận miệng, hả?” Ngoài dự đoán, thanh âm của anh lại trở nên nhẹ nhàng ôn nhu, làm hại Bảo Nhi che hai lỗ tai, thiếu chút nữa thì không nghe được.

Đột nhiên, gương mặt tuấn mỹ nâng lên nụ cười tà mị, mắt lam lóe ra ánh sáng gian xảo, “Em nói. Nước miếng của anh rất mất vệ sinh sao? Nếu như vậy thì sao?”

Anh bỗng nhiên chống thân thể lên, bàn tay ném cái chắn ngăn giữa hai người đi, trực tiếp phủ lên thân thể mềm mại không mảnh vải che thân của cô, lưỡi nóng ngang ngược đặt lên thân cô, giống như trút bỏ cảm phần mà hung hăng giày xéo cô, càn rỡ - nóng rực cọ sát cánh môi của cô, đầu lưỡi nóng rực trêu chọc sự nhiệt tình của cô, mê hoặc cô cùng nhau quần quýt, chơi đùa.

Bàn tay to giữ chặt bàn tay bé nhỏ đang đẩy anh ra, cố định trên đỉnh đầu cô, không ngừng di động khắp thân thể mềm mại của cô, tàn sát bờ bãi, đến mức ngọn lửa tình hừng hực cháy lên trên người cô, khiến cô không ngừng bật ra tiếng rên mê người.

Cho đến khi hai người cùng hít thở khó khăn, anh mới hơi ngẩng đầu lên, đầu lưỡi vẫn chưa thỏa mãn khe liếm cánh môi cô, mặt mờ mờ tả lờ cô, “Bây giờ có mất vệ sinh không? Hả?”

Cô vẫn đắm chìm như trước, trong kích tình vừa rồi, ánh mắt mơ hồ mê man, má phớt đỏ ửng mê người như hoa hồng, đôi môi sưng đỏ không ngừng run rẩy, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng thở gấp. Cho đến khi, anh thình lình hỏi, lý trí mới chậm rãi bò về với đầu óc của cô, “Ngạn. Em không. Không chơi đùa, anh ấy là. Là anh họ, không phải ai khác. Người đàn ông khác, tha cho em. Em á! Thở gấp. Thở rất gấp đó!”

Trời ạ! Một chút cũng không dễ chơi! Bộ dáng thể này so với lúc anh tức giận còn đáng sợ hơn, lúc anh tức giận cùng lắm chỉ làm lỗ tai bị đau mà thôi, lông tơ dựng đứng, nhưng vừa rồi thì suýt chút nữa cô bị anh mư sát á! Cảm giác giống như bị người ta siết chặt càn cổ, trong nháy mắt, lá phổi dường như cũng bị rút hết không khí.

“Cậu ta là. Anh họ của em?” Anh kinh ngạc nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn mơ màng của cô, “Em nói đùa? Vậy là vừa nãy em cố ý đùa chơi anh sao?”

“Đúng. Đùa thôi mà, anh. Bộ dạng lúc ghen của anh rất hay. Thật đáng sợ đó! Em. Lần sau em. Cũng không dám đùa nữa!” Rơi vào hang sói, “Con cừu nhỏ” ngây ngốc gặt đầu thừa nhận hành vi phạm tội, ai ngờ “Sói” nghe xong, sấp phát điên.

“Em lại dám đùa anh?” Trong lúc nhất thời, sư tử rống lại hồi sinh, ngữ điệu còn mang theo chút không thể tin được, hình như không ngờ có người dám can đảm làm như vậy, hơn nữa sau khi làm xong còn chậm chạp cúi đầu nhận tội.

Ai! Trên thế giới này còn có người không biết: chủ động nhận tội là muốn tăng hình phạt gấp bội.

“Em. Em không đùa, Anh. Có thể đứng dậy không, không cần. Đè ép em như vậy? Anh không thể lại hôn em, bởi vì. Bởi vì em lại thở rất gấp!” Bộ dạng Bảo Nhi giống một nữ sinh sợ hãi nhìn sư tử tức giận, bàn tay theo phản xạ che đôi môi.

“Em chính là thở rất gấp đúng không?” Đại sắc lang cười gian ác - dụ dỗ, thanh âm vô cùng êm dịu.

“Ừ, ừ, ừ! Thở rất gấp. Thở rất gấp!” Vì tương đối có đủ sức thuyết phục, cô còn làm bộ dạng thở kịch liệt hỗn hển lần hai.

“Cho nên anh không thể lại hôn em, có đúng hay không?” Đại sắc lang cười càng vui vẻ hơn, mắt lam nhìn cô kịch liệt thở dốc, bỗng chốc chuyển thành thâm trầm.

“Đúng, đúng, đúng!” Cô thật vui mừng vì hai người rốt cuộc đạt đến hiểu nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến nịnh hót, đầu cũng nhanh muốn đứt rời hơn.

“Vây. Vây chúng ta làm chuyện khác thì tốt rồi!” Thanh âm không hề êm ái nữa, giọng nói rõ ràng mang theo sự trầm thấp, khàn đục.

“A? Anh. Sao anh có thể như vậy?” Oa — —Làm sao anh có thể đột ngột thấp như vậy chứ, vừa rồi cô chỉ đùa ra một chút lửa nhỏ xíu thôi, vì sao lại cháy sạch thành như vậy chứ?

Không để ý tới ‘con cừu nhỏ’ không hề có chút ý kháng nghị nào, bỗng chốc đại sắc lang cúi đầu, ở dưới thân thể mềm mại trắng nõn mà điên cuồng.

‘Con cừu nhỏ’ chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra, liền không kịp trở tay bị đại sắc lang mang lên trên đám mây, dắt tay nhau dạo bước theo đám mây, mơ màng có thể nhìn thấy vườn Địa Đàng, nhưng con mãng xà tà ác đối diện cô lại thở dài ra tin.

“Oa! Cha thật sự là kém cỏi nha, ở chung giường chung gối với mẹ một tuần mới làm ‘thịt’, hơn nữa còn vì bác nhỏ trong lúc vô tình thêm dầu vào lửa mà kích động. Nhưng trong sách không phải nói loại kích động này rất khó nhận sao? Vây sao mấy buổi tối trước cha còn ôm mẹ ngủ, rốt cuộc có phải vì cha không được sao?” Tiểu Hải nghi hoặc đem tình hình thực tế so sánh với trong sách, hướng hai người đàn ông hơn tuổi nói ra nghi vấn của bé.

“Ách. Cái này. Cái này” Lục Minh ở một bên nghe thấy mà mặt đỏ tím đập, đối mặt với quả bom Tiểu Hải ném ra có phần lung túng không biết làm sao, mấy năm nay Lão Đại cũng không có phụ nữ bên cạnh, có phải hay không thật.

“Tiểu quý, phi lễ chớ nghe! Đi thôi! Đi thôi!” Cảnh Hạo Thiên lúng túng nhìn tiểu quý vị thành niên trước mắt, bộ mặt không được tự nhiên, đi lên phía trước chuẩn bị tắt máy nghe trộm đi.

“Oa! Sự phụ đừng á! Con đều chưa từng nghe qua hiện trường trực tiếp đó! Con muốn nghe một chút, sau còn biết làm như thế nào á!” Tiểu Hải không thuận theo, vội vàng tiến lên ngăn cản Cảnh Hạo Thiên, một lòng nghĩ muốn tranh luận nguyên tắc cơ bản giữa lý thuyết và thực hành, “Hơn nữa, vừa rồi hai cha nuôi nghe thấy cũng không phải rất vui vẻ!”

“Mới vừa rồi là mới vừa rồi! Hiện tại đã tiến vào giới hạn 18+, cho nên con phải tránh rồi, nếu muốn biết đợi con trưởng thành rồi bàn tiếp!” Cảnh Hạo Thiên bày ra bộ dạng sự phụ uy nghiêm, một tay nhắc Tiểu Hải chuẩn bị dùng lời nói dụ dỗ sự phụ lên cao, Tiểu Hải không ngờ, ra sức giãy giụa, “A Minh, còn không qua đây giúp một tay, cậu muốn bị Lão Đại chém chết sao?”

Cứ như vậy, Tiểu Hải bị hai người đàn ông lôi ra khỏi gian phòng, nếu nói nguyên tắc cơ bản chưa áp dụng thì đã chết từ trong trứng nước.

Một chiếc xe thể thao phong cách màu lam bỗng chốc dừng trước một tòa nhà, bước ra từ trong xe là một người đàn ông anh tuấn đẹp trai trẻ tuổi, một mái tóc nâu đậm rối loạn, mắt to mày rậm bên dưới còn có sống mũi cao thẳng, trên sống mũi còn mang theo một mắt kính mà lam, đôi môi khêu gợi, khóe miệng thủy chung dâng lên nụ cười như có như không, làm cho người ta có cảm giác phóng dăng không kiềm chế được.

Một người đàn ông đẹp trai lại đeo mắt kính, ngón tay thon dài ấn nhẹ vào chuông cửa, một tay ưu nhã dứt trong túi quần, qua hồi lâu, bên trong cửa vẫn không có chút động tĩnh gì, nụ cười trên mặt người đàn ông hơi biến dạng, người đàn ông buông hai tay ra, lùi về phía sau hai bước, đơn giản như người một cái dễ dàng nhảy vào trong sân, mới vừa đi đến hai chậu hoa gần cửa.

Ah? Không? Người đàn ông rất có lòng di chuyển một chậu, vẫn chưa thấy? Một chậu nữa, lại một chậu. Cho đến khi người đàn ông thở khê ôm lấy một chậu hoa cuối cùng, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

“SHIT! Sớm biết đã nhắm vào chỗ này nhảy xuống rồi!” Người đàn ông thất vọng nhặt lên trên chiếc khó dự phòng, xoay người mở cửa phòng, nhìn thấy trong phòng khách không có một bóng người, lớn tiếng hô

to: “Bảo Nhi! Anh họ thân yêu của em đến nè! Mau ra đây, để anh hôn em mấy cái! Tiểu Hải? Bác anh tuần nhất tới rồi này! Con vẫn còn chơi máy tính sao?” Mặc cho người đàn ông kêu khản cổ, thế nhưng trong phòng thiết bị cách âm rất tốt, nửa ngày rồi, vẫn không có một người ra đón tiếp!

Người đàn ông nghi ngờ tìm từng gian phòng, cho đến khi đi tới một gian phòng đóng chặt cửa, ah? Bảo Nhi còn đang ngủ sao? Người đàn ông thuận tay xoay xoay tay nắm cửa, rõ ràng không khóa? “Bảo Nhi, em đã tỉnh chưa? Tại sao không ra đón tiếp anh họ thân yêu của em chứ!” Người đàn ông hờn dỗi oán trách, đẩy cửa phòng ra — —

Ở khoảnh khắc cửa phòng bị đẩy ra, Kỷ Ngạn Hiên theo phản xạ kéo cái chạn che trên người Bảo Nhi, cho đến khi xác định không lộ ra ngoài một tác thịt nào, mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn vị khách đột ngột xông vào nhà, cố ý gằm thấp giọng về hướng cửa: “Cút ra ngoài!”

“Đúng. Thật xin lỗi!” Lăng Phong đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là hình ảnh một đôi nam nữ ôm nhau ngủ, người đàn ông bị hình ảnh vừa rồi dọa sợ, vội vàng nói xin lỗi, thân thể nhanh chóng lùi ra khỏi gian phòng.

Mẹ ơi! Hai người kia là ai vậy? Ah? Không đúng? Đây rõ ràng là nhà Bảo Nhi, mà gian phòng kia chính xác là phòng Bảo Nhi, bởi vì hắn vừa thấy Winnie the Pooh ở góc tường, nhưng trên giường lại có người đàn ông? Vậy người mà hắn vừa rồi thấy tóc đen không thấy mặt kia, sẽ không phải là Bảo Nhi chứ.

Kỷ Ngạn Hiên hài lòng nhìn cánh cửa phòng khép lại, nhẹ nhàng kéo chăn xuống, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra, khuỷu tay anh chống trên gối, bàn tay nâng đầu, thân thể nằm nghiêng mê mẩn nhìn Bảo Nhi đang ngủ bên cạnh thở to.

Hai gò má đỏ hồng, mặt nhỏ tràn đầy mỗi một, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da tỉ mỉ như em bé, đột nhiên có một loại ngôn từ thỏa mãn khó nói xông lên đầu, khóe miệng giương lên nụ cười hạnh phúc - ngọt ngào.

Bỗng chốc, cửa phòng lại bị một sức mạnh đẩy ra — —

Lăng Phong vừa đẩy cửa ra, hai mắt sẽ gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng trên giường, sau khi xác định thật sự là Bảo Nhi, cảm hận trừng mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường, “Sao cậu lại ở chỗ này? Cậu là ai?” Mẹ kiếp! Ở đâu ra người đàn ông dã thú như thế này, không nói tiếng nào đem Bảo Nhi của bọn họ ăn sạch chứ? !

Mắt lam lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông đang ằm ỉ trước cửa, chân mày nhíu chặt lại thành một đống, “Anh không thấy Bảo Nhi đang ngủ sao? Anh hãy ra phòng khách trước đi, tôi mặc quần áo sẽ ra ngay!”

“Cậu.” Lăng Phong vô cùng không vui trừng mắt nhìn người đàn ông ngạo mạn trước mắt, lại nhìn em gái đang ngủ say không biết gì, không thể làm gì khác hơn là hướng phòng khách đi tới.

Kỷ Ngạn Hiên cúi đầu hôn lên má phẩn của Bảo Nhi, sau đó không cam tâm tình nguyện buông cô ra, lật người bước xuống, hướng phòng Tiểu Hải để thay quần áo.

“Mẹ kiếp! Cậu rốt cuộc là ai?” Anh vừa đi vào phòng khách, Lăng Phong liền xông lên phía trước, nổi giận dùng dùng nắm chặt quần áo anh chất vấn.

“Kỷ, Ngạn, Hiên!” Anh không nhanh không chậm đưa tay ra gạt bàn tay đang nắm lấy quần áo của mình, lườm nhác nhìn hai mắt người đàn ông trước mắt đang bốc hỏa, khóe miệng thủy chung chứa đựng nụ cười thần nhiên.

“Tối ngày hôm qua, hai người.” Lăng Phong hung tợn nhìn anh chăm chăm, bộ dáng như muốn xử anh lăng trì.

“Chính xác mà nói, là buổi sáng hôm nay!” Nghĩ tới biểu cảm thảng thốt sáng nay không nên đùa với lửa của Bảo Nhi, nụ cười bên khóe miệng anh cong lên càng lớn hơn, đúng tiêu chuẩn thịt trộm mèo con.

Nhưng mà sáng nay hình như anh đã làm cô mệt chết rồi, nhưng cũng không có cách nào khác nha, anh cũng đã tắm qua một lần nước lạnh rồi, nếu không đã mượn đề tài của mình nói chuyện rồi, thỏa mãn khát vọng năm năm, sao có thể làm bản thân thất vọng chứ?

“Câu đối với em ấy không phải là vui đùa một chút chứ!” Nếu tên đáng chết này dám thừa nhận, hắn sẽ lập tức động thủ làm thịt cậu ta.

Kỷ Ngạn Hiên thu lại tươi cười, nghiêm túc nhìn vào tròng mắt màu đen, “Vui đùa một chút? Tôi chờ cô ấy năm năm, thật vất vả mới tìm được cô ấy, lần này anh có nói gì đi nữa, tôi cũng tuyệt đối sẽ không buông cô ấy ra! Anh cứ chờ làm anh họ của tôi đi!”

“Cậu đợi Bảo Nhi năm năm? Cậu vừa nói, cậu tên là Kỷ Ngạn Hiên?” Lăng Phong đột nhiên cảm thấy mình đã nghe qua cái tên này ở đâu rồi, hơn nữa hai chuyện này hình như còn có liên quan.

Đột nhiên có chút linh cảm thoáng qua trong đầu hắn, nhưng mà hắn không bắt được nó, trong lòng không ngừng lặp lại hai đầu mối này, bỗng chốc, hai mắt hắn trừng lớn nhìn chằm chằm Kỷ Ngạn Hiên: “Cậu chính là cái kia. Thiếu chủ Kinh Thiên sao?”

ANh không hiểu tại sao Lăng Phong lại nhắc lại chuyện xưa, nhưng mà vẫn hơi gật đầu.

Bộ mặt Lăng Phong cười mờ ám nhìn anh, “Vậy cậu chính là cái người đã chĩa súng vào người Lăng Vân sao?”

“Đúng! Chỉ là.” Chuyện này Lăng Vân không phải đã không để tâm rồi sao? Vì sao hắn còn nhắc tới?

“Tiểu tử! Làm rất khá!” Ngoài dự đoán, vẻ mặt Lăng Phong tràn đầy hưng phấn vỗ vỗ vai anh, ngữ điệu tràn trề hứng thú cùng vui mừng.

“Chỉ là.Cậu cũng đồng thời là tên khốn kiếp, năm đó dám làm tổn thương Bảo Nhi sao!” Lăng Phong thừa dịp anh còn đang hết sức kinh ngạc, tiếp tục vung ra một trọng quyền, hạ xuống ngay lúc Kỷ Ngạn Hiên đang kinh ngạc.

“Mặc dù tôi rất vui vì có thể cùng Bảo Nhi ở tại nước ngoài nhiều năm như vậy, nhưng thân là anh họ, tôi một chút cũng không muốn thấy em ấy cả ngày buồn buồn không vui, động một chút là ngẩn người, thất thần rơi nước mắt, không giống như Bảo Nhi vui vẻ vô lo vô nghĩ trước đây! Năm năm trước, tôi hận không thể bay về làm thịt cậu! Hôm nay, cậu lại vẫn dám đến trêu chọc em ấy!” Dứt lời, một quyền nện thẳng vào mắt trái của Kỷ Ngạn Hiên.

“SHIT! Thì ra là anh chính là cái người đáng ghét năm đó dấu Bảo Nhi đi!” Anh phần nộ trợn mắt nhìn đồng lõa - người giúp Bảo Nhi ẩn nấp, hung hăng phản công lại.

“Oh — — nói cho cậu biết! Bảo bối của Lăng gia chúng tôi tuyệt đối sẽ không dây dưa với thủ lĩnh của hắc đạo!” Tiểu tử thú! Xuống tay thật nặng! Một tay Lăng Phong khẽ vuốt cái cằm sưng lên, một tay kia không chịu thua múa mấy vung quyền.

“Hừm — — Ngay từ năm năm về trước, cô ấy đã khẳng định đời này chỉ có thể dính dáng đến Kỷ Ngạn Hiên này rồi!” Anh lau vết máu khóe môi, nhắc chân nhắm thẳng vào Lăng Phong.

“Tôi cho anh biết — — Kinh Thiên Minh đã thành công chuyển đổi thành tập đoàn Kinh Thiên rồi! Ngay cả cha vợ, mẹ vợ, Lăng Vân cũng đã sớm ngâm cho phép!”

Mặc dù lúc đầu cha vợ, mẹ vợ đối với hành động lúc trước xông vào Lăng gia của anh có chút canh cánh trong lòng, nhưng nhìn thấy anh năm năm qua kiên trì chờ đợi Bảo Nhi trở về, lại được Lăng Vân thuyết phục, đã đồng ý chỉ cần anh có thể thoát khỏi giới hắc đạo, không để cho Bảo Nhi sau này lúc nào cũng có thể rơi vào tình cảnh nguy hiểm trong sự trả thù của hắc đạo, liền không can thiệp vào chuyện giữa hai người.

“Tôi không đồng ý! Tôi không đồng ý cậu và Bảo Nhi ở chung một chỗ! Hừ!” Mẹ kiếp! Tiểu tử không biết phân biệt tốt xấu kia, lúc nào cũng nhắm vào mặt hắn mà đánh thề! Như vậy, hắn sao có thể đi ra ngoài gặp người khác!

“Tôi quản anh có đồng ý hay không làm gì, tóm lại, Bảo Nhi chỉ có thể là bà xã của Kỷ Ngạn Hiên này!” SHIT! Người này sao đánh anh như vậy chứ, hai mắt anh cũng sưng lên rồi!

10. Chương 10: Chương 9

Ừc Ừc, ừc ừc — — giống như là cả ngày chưa từng ăn đồ gì, lại vận động quá sức, người phụ nữ bị tiếng côn trùng cắn tỉnh.

Lăng Bảo Nhi ôm bụng đang réo ầm, chậm rãi mở cặp mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn mê hoặc nhìn về phía đồng hồ treo tường, A! Trễ vậy rồi sao! Khó trách cô đói như thế!

Cô nhấc chân lên, vừa định ngồi dậy, cảm giác đau thắt lưng đánh tới, làm cô đau đến nhe răng trợn mắt, “Oa! Thật là đau! Đều do Ngạn làm hại!” Cô cứ ngồi yên trên giường, muốn đợi loại đau đớn này từ từ giảm đi, bên tai lại không ngừng truyền đến tiếng đàn ông gầm nhẹ, chửi mắng, còn có âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Ah? Sao lại ầm ĩ như vậy chứ? Cô cứ lẳng lẳng ngồi trên giường như vậy, mờ mịt nghe tiếng ồn ào bên ngoài không ngừng truyền tới. Qua hồi lâu, cô rốt cuộc cũng phát hiện có cái gì không đúng, âm thanh tiếng mắng chửi sao lại quen tai thế?

“Oa! Hồngбет! Sẽ không phải là Ngạn cùng anh họ đánh nhau chứ!” Cô nhìn vị trí trống trơn bên giường, nhớ tới sáng nay có nghe tin nhắn thoại, vội vàng nhịn đau nhảy từ trên giường xuống, thay xong quần áo, vội vội vàng vàng chạy đến nơi phát sinh sự cố

Chỉ thấy hai người đàn ông to lớn như đứa trẻ, cứ anh một câu tôi một câu, anh một quyền tôi một cước xoay đánh thành một đoàn.

Cô ra sức chen vào giữa hai người, đôi tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, hắng giọng hô: “Ngạn, Phong, hai người mau dừng tay lại!” Một tiếng kêu này giống như trọng tài thổi còi, hai người đồng loạt dừng động tác lại, chỉ sợ làm cô bị thương.

“Bảo Nhi, sao em không ở trên giường nghỉ ngơi cho tốt, chạy ra ngoài làm gì?” Kỷ Ngạn Hiên không vui nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn mang theo một nỗi sợ của cô, mắt lam trợn mắt nhìn Lăng Phong một cái, nhất định là tiếng người này quá lớn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Bảo Nhi!

“Bảo Nhi, anh họ nói cho em biết, em không nên ở chung một chỗ với tên khốn kiếp này, hôm nào anh sẽ giới thiệu cho em mấy người đàn ông tốt hơn cậu ta nhiều!” Tròng mắt đen hung hăng trừng lại, miệng còn không ngừng giật giật khuyên Bảo Nhi chia tay cậu ta, bởi vì có nhiều người đàn ông tốt hơn!

“Anh đừng hòng! Bảo Nhi là của tôi!” Kỷ Ngạn Hiên nghiêng răng nghiêng lợi kêu la, bàn tay kéo Bảo Nhi vào trong ngực, chân dài duỗi ra hung hăng đạp hấn một cước nữa.

“Được rồi! Hai anh đừng ầm ĩ nữa! Tranh đi cãi lại, em liền muốn tức giận! Ngạn, anh qua bên kia; Phong, anh ngồi vào chỗ đó!” Bảo Nhi tránh khỏi tay anh, tách hai người ra, “Không cho phép hai anh lại đánh tiếp đó! Bây giờ em đi luộc trứng cho hai người tiêu sưng!”

Thiệt là, gương mặt tuần tú của Ngạn Phong vừa xanh vừa tím, vô cùng thê thảm! Một người biến thành gấu trúc, người kia thành chó hoang!

Hai người đàn ông này, mặc dù ngồi cách xa nhau, nhưng lại cố dùng ánh mắt giết người nhìn đối phương, mắt lam, mắt đen, ở trong không khí không ngừng chém, chém, chém.

Một lát sau, Bảo Nhi bưng cái khay từ trong phòng bếp đi ra, trong đĩa đặt mấy quả trứng đã bóc vỏ, đặt vào trong tay hai người, để cho bọn họ day day mắt.

“Ngạn, anh có ổn không!” Bảo Nhi một tay cầm trứng day nhẹ lên hai mắt sưng đỏ của anh, vô cùng lo lắng hỏi.

“Hoàn. Hoàn hảo!” Kỷ Ngạn Hiên ôm nhẹ eo nhỏ của cô, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa để cho cô chăm sóc, ngoài miệng nói hoàn hảo, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng anh hít khí.

“Hết rồi, hết rồi! Bảo Nhi đáng yêu của anh đã không để ý đến người anh này nữa rồi! Anh cố ý qua về nước để gặp em, lại bị kẻ ác ssanhs thành thế này, em chỉ quan tâm đến hung thủ thôi! Ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái!” Bị đánh thành chó hoang, giọng nói Lăng Phong hết sức buồn bã kể khổ, ánh mắt đáng thương - tội nghiệp nhìn cô, lại có chút thở dài.

“Em mới không phải là không để ý tới anh nhé! Phong, em sẽ tới giúp anh!” Cô đặt quả trứng vào trong tay Kỷ Ngạn Hiên để cho anh tự dạy, còn mình thì chạy về phía Lăng Phong.

“Không được đi!” Cô còn chưa đi được mấy bước, một bàn tay phía sau lại kéo cô trở lại, “Bảo Nhi, mặc kệ anh ta, để cho anh ta đau chết đi! Em chỉ có thể quan tâm một mình anh! Còn nữa, anh ta cũng chỉ sưng một bên, còn anh sưng cả hai bên mắt!” Anh lại để quả trứng vào trong tay Bảo Nhi, ôm cô ngồi lên đùi mình, đôi tay nắm chặt eo cô, bá đạo không cho cô rời đi.

Lăng Phong phẫn hận nhìn anh chằm chằm, bàn tay to tóm lấy ngang hông Bảo Nhi, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ cố gắng cứu giúp.

“Buổi sáng hôm nay anh. Ách. Bây giờ em còn đau không?” Mắt lam thâm thúy nồng nàn tình cảm nhìn chằm chằm vào bảo bối trong lòng, muốn biết cô bây giờ thế nào rồi.

“Không. Không đau, Á! Anh không nên hỏi!” Nhớ tới sáng nay hai người kích tình triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn bông chốc ửng hồng, cô xoay người nhìn nét mặt mập mờ kéo đến tận mang tai của Phong, xấu hổ vùi mặt vào trong cổ anh.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện đầy rặng hồng của cô, ngay cả lỗ tai cũng nhàn nhạt ửng hồng, anh kìm lòng không được đưa tay nâng cằm cô lên, cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng mềm mại.

“Oh — —, Chết tiệt! Lăng Phong, anh là cái tên khốn kiếp!” Anh vừa mới đụng vào môi anh đào của Bảo Nhi, vừa định phải có hành động quan trọng, khéo miệng liền truyền đến cảm giác như tê liệt - đau đớn, anh hung tợn nhìn chằm chằm “Chó hoang” đối diện đang cười vui vẻ dị thường, hối hận vừa nãy không nên thêm K quyền.

“Ha ha.” Bảo Nhi nhìn vẻ mặt thất bại vì chưa thỏa mãn dục vọng của anh, không nhịn được cười khẽ một tiếng.

“Em còn cười! Đều do anh ta làm hại, một thời gian dài anh không thể hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn của em được rồi!” Anh bất mãn nhìn Bảo Nhi ở trong ngực, bàn tay tính trừng phạt véo lên eo nhỏ của cô, tỏ vẻ cảnh cáo!

“Anh đừng náo loạn! Hiện tại, cũng đã trễ như vậy rồi, bộ dạng như vậy của hai anh chắc cũng không thể ra cửa được rồi, trong tủ lạnh hình như còn có chút đồ ăn, nếu không thì như vậy đi! Em sẽ đi lấy chút gì đó để ăn!” Bảo Nhi lấy bàn tay đang đặt trên eo cô, chuẩn bị vào phòng bếp nấu chút gì gì đó để ăn, bởi vì cô sắp chết đói rồi!

Mặt Lăng Phong đột nhiên có chút trắng bệch, “Bảo Nhi, ách. Thân thể anh có chút không thoải mái, anh muốn về nhà nghỉ ngơi một chút, nếu không. Hai người tự mình ăn đi!” Hắn sợ hãi nhìn Bảo Nhi bận rộn trong phòng bếp, nhảy dựng lên muốn rời đi.

Nói đùa! Bảo Nhi nấu đồ ăn không biết sao lại như vậy, nhìn bình thường, ăn cũng không có gì không đúng, nhiều lắm mặn đến nơi ấy phai nhạt chút xíu, nhạt đến kêu than, nhưng những thứ này còn có thể chịu được, nhưng mà hậu quả của việc ăn xong là bạn phải làm bạn với bồn cầu vài ngày, điều này thật có chút dọa người!

Thân thể hắn vừa mới bị đánh qua, cũng không thể chịu được mả nhảy dựng lên, hắn tình nguyện ra cửa để bị người khác chế nhạo! Thật tốt, lúc tới đây có mang theo kính râm, mới có thể che đậy một chút.

Trong lòng hắn không ngừng cảm thấy may mắn, bông chốc trong đầu có một điệu kẻ như vậy, trông mắt đen gian xảo vui thích nhìn Kỷ Ngạn Hiên, khéo miệng gương lên nụ cười xấu xa - tà ác.

“Thiếu chút nữa anh đã quên hỏi em rồi, Bảo Nhi, ở chỗ của em có thuốc tiên hóa không vậy? Bởi vì. Có thể là anh mới vừa quay về nước, có phần không quen, gần đây luôn tiêu chảy, mà cái bộ dáng

như bây giờ cũng không tiện ra hiệu thuốc mua! Cho nên muốn hỏi em có không! Em có chứ!” Hấn thật là thiên tài! Chiêu như thế cũng có thể nghĩ ra.

“Ồ! Có đó! Mỗi lần Tiểu Hải thường mua một đồng thuốc, nói gì mà ‘lo trước khỏi họa’!” Bảo Nhi cầm cái xẻng đi từ trong phòng bếp ra, “Muốn em đi lấy cho anh sao?”

“Không cần, anh tự đi lấy, em chỉ cần nói cho anh biết hòm thuốc ở chỗ nào là được rồi!” Hì hì, nếu để cho em lấy, làm gì còn kịch hay để xem nữa!

“Ồ trong ngăn kéo dưới cùng trong phòng Tiểu Hải, anh vào đó lấy đi!” Cô đưa ngón tay hướng vào một gian phòng, để cho hấn tự mình đi.

“Cầm nhanh rồi rút!” Anh chưa bao giờ được ăn đồ Bảo Nhi nấu! Thật vất vả hôm nay vì họa được phúc mới có thể được ăn, cái người chướng mắt này sao vẫn có âm ỉ ở đây mãi không chịu đi, còn không mau rút đi! Nếu anh ta có ở lại, cũng không cho ăn, hừ!

“Bảo Nhi, anh họ đi đây!” Hấn vừa ra đến trước cửa lại nhìn Kỷ Ngạn Hiên một cái, cấp cho anh một ánh mắt tự cầu phúc nhiều vào.

Kỷ Ngạn Hiên nhìn anh mắt của Lăng Phong ném qua, chỉ cảm thấy là anh ta bối vì không được ăn món Bảo Nhi làm nên đang ghen tỵ, đáp lại anh ta bằng nụ cười đáng đánh đòn.

Anh đứng dậy ngồi trước bàn ăn, nhìn bộ dạng bận rộn trong phòng bếp của Bảo Nhi, đột nhiên có cảm giác gia đình, trái tim tràn đầy cảm giác ấm áp - ngọt ngào, âm thầm nghĩ nhất định phải khiến Bảo Nhi sớm gả cho anh, sau đó ngày nào cũng giống như hôm nay, nấu cơm cho anh.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Bảo Nhi bưng ra một mâm đồ ăn gia đình đơn giản, anh chủ động đứng dậy vào phòng bếp lấy bát đĩa, cái muống ngồi bên cạnh Bảo Nhi.

Cơm hình như còn sống, món ăn xào nát vụn, cá rán tróc da thịt nát vụn, nước canh cũng quá mặn, bắt quá cũng không sao, chỉ cần là Bảo Nhi làm còn ngon hơn khách sạn năm sao! Kỷ Ngạn Hiên vừa ăn, trong lòng vừa không ngừng xây dựng.

p/s: đoán xem a KNH bị sao???

Đợi sau khi hai người cùng ăn no, anh để cho Bảo Nhi ngồi vào trên ghế sofa xem TV, còn mình chủ động rửa bát đĩa, trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng vang “Bụp! Bụp!”, không khó có thể tưởng tượng bát đĩa phần lớn đều nằm trong thùng rác.

Qua thật lâu, trên mặt anh dính đầy mặt và đầu cổ bột xà phòng, bước ra khỏi phòng bếp, thật không ngờ, rửa mấy cái bát còn mệt mỏi hơn so với việc năm đó anh dùng súng đạn tranh giành địa bàn với người khác!

Anh cởi chiếc áo sơ mi ướt đầm, tùy tiện lau đầu tóc, vội vã đi đến sofa ôm Bảo Nhi ngồi trên đùi, hài lòng xem tivi cùng cô lúc 8h đúng.

“Bảo Nhi! Anh rửa xong rồi! Em không thương sao?” Anh nói qua, chủ động tiến đầu về phía trước, trẻ con chu môi lên.

“Nhưng mà anh cũng làm vỡ không ít! Ha ha!” Bảo Nhi buồn cười nhìn hành động phô trương của anh, ngôn ngữ tràn đầy cười nhạo - cười trộm.

“Được lắm! Em lại dám cười anh sao? !” Bàn tay đặt trên eo cô làm chuyện xấu, cù nhẹ.

“Ha ha. Ha, em không. Không dám! Dừng. Dừng tay!” Bảo Nhi nhột được cuộn thành một đoàn, cười rập trong ngực anh, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

“Thật sự không dám?” Anh thuận thế ôm cô chặt hơn, gương mặt tuần mỹ nâng lên nụ cười ma ranh, “Vậy em ngoan ngoan hôn anh một cái!” Bộ mặt không vui nhìn về mặt do dự của Bảo Nhi, bàn tay tính uy hiếp cù eo cô lần nữa, chuẩn bị muốn tiếp tục làm chuyện xấu.

“Không. Không cần, em. Hôn á! Anh mau dừng lại!” Bảo Nhi nắm chặt bàn tay tác quái, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến đỏ rưng rưng. Cô then thùng nhìn mắt lam đầy ý xấu của anh, “Anh. Anh cúi đầu thấp xuống!”

Ngay tại lúc anh đang vừa lòng với hành động chuẩn bị nhận lấy hương thơm từ cô, trong bụng đột nhiên cảm thấy một hồi sôi trào, “Bảo. Bảo Nhi, em chờ anh một chút!” Anh bỗng chốc trắng xanh cả mặt, chợt đặt Bảo Nhi đang ôm trên đùi xuống ghế, sau đó cũng không quay đầu lại phóng tới hướng toilet, tốc độ nhanh làm người ta khó có thể tưởng tượng.

Một lát sau, anh sáng khoái tinh thần đi ra ngoài, ngồi trên ghế sofa, bàn tay mới vừa chạm vào đầu vai Bảo Nhi, đang chuẩn bị ôm cô vào lòng, loại cảm giác không thoải mái lại nổi lên, “Em. Em chờ một chút!” Dứt lời, lại vọt vào gian phòng nhỏ anh vừa rời khỏi không lâu.

Một lát sau, anh xanh mặt đi ra, lần này còn không đợi đến khi anh ngồi lên ghế, đã vội vàng xoay người chạy về rồi.

Cứ như vậy, chạy đi chạy lại 8, 9 lần, Bảo Nhi rốt cuộc cũng phát hiện có chỗ không đúng, tình huống này hình như rất quen, giống như lần trước co ở nhà nấu cơm thử, cha, mẹ, anh trai, anh họ đều chạy vào toilet, thật sự là vì cô làm thức ăn có vấn đề nên mới làm hại anh thành như thế sao?

Nhưng mà, cô rõ ràng làm theo từng bước giống như sách dạy nấu ăn mà? Mùi vị cũng không có rất kỳ quái, rất mặn, nhưng không đến mức biến thành thuốc tiêu hóa chứ? Hơn nữa, rõ ràng cô cũng ăn, sao một chút dấu hiệu cũng không có chứ?

Nhìn người đàn ông lần thứ mười lăm từ trong toilet đi ra ngoài, sắc mặt tái xanh, đôi môi trắng bệch, nhớ tới lần trước Tiểu Hải cũng như vậy, hơn nữa sau đó Tiểu Hải liền cực ít để cho cô đi vào phòng bếp, cũng chưa từng ăn thêm lần nào nữa đồ ăn cô nấu. Tất cả những việc này khiến cô không thể hoài nghi, vấn đề bước làm là do cô.

Cô tự trách, nhìn người đàn ông đang đứng tựa người vào cửa, nước mắt trên khuôn mặt không nhịn được rơi xuống, “Ngạn, thật xin lỗi, do em không tốt!”

“Hả? Tại sao khóc? Đừng khóc. Ách, đợi lát nữa nói!” Anh vô lực khạc ra mấy chữ, lần nữa xoay người tiến vào gian phòng quen thuộc trong tối nay của anh.

Nàng đau lòng nhìn bộ dạng vốn dĩ là nghĩa khí phần chần bồng biến thành bộ dạng thoi thóp - ốm yếu, nước mắt không khống chế được trào ra, ô ô! Đều là tại cô hại Ngạn thành bộ dạng thế này!

Kỷ Ngạn Hiên vô lực lết tẩm thân mệt mỏi đi ra, nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của cô, lại còn đang không ngừng khóc, “Bảo Nhi, đừng khóc, xảy ra chuyện gì? Em lại thấy ai rồi sao?” Anh giơ tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, đau lòng nhìn bộ dạng khóc đến rối tinh rối mù của Bảo Nhi.

“Ô ô, Ngạn, có thể do anh ăn đồ ăn em nấu mới thành như thế, bởi vì trước đây Phong, Vân, Tiểu Hải, bọn họ đều giống như vậy, trước đây em không để ý đến, thật xin lỗi, oa ô — —” Dứt lời, nước mắt đã tích tụ lại tràn ra, rơi xuống đất.

“Không. Không sao! Bảo Nhi đừng khóc, em hãy đi lấy thuốc giùm anh!” Nhìn bộ dạng này của cô, anh cũng không biết nói gì cho đúng, không thể làm gì khác hơn là nở nụ cười an ủi.

Nhìn bóng dáng chạy như bay của Bảo Nhi, không biết tại sao anh lại có dự cảm chẳng lành, Chết tiệt! Lại tới! Không cho phép anh nghĩ quá nhiều, cảm giác đó lại lần nữa đánh tới.

“Ngạn, thuốc. Thuốc hình như bị Phong cầm hết rồi, bây giờ, phải. Làm thế nào?” Bảo Nhi giống như làm chuyện xấu chờ đợi xử phạt, người bạn nhỏ cúi đầu đứng ở ngoài cửa, khóc mãnh liệt hơn, nói chuyện cũng thút tha thút thít .

“Chết tiệt!” Ngồi ở trên bồn cầu, người đàn ông không nhịn được khê nguyên rửa, Lăng Phong, tên đáng ghét kia không phải cố ý chứ? Đột nhiên trong đầu anh lại hiện lên cái vẽ mắt trước khi rời đi kia . . . về mặt hưng phấn khi người khác gặp họa, anh càng khẳng định Lăng Phong đang trả thù mình.

“Ngạn, thật xin lỗi! Em thật sự không biết vì sao lại như vậy, anh đừng mắng chửi em có được không? Em. Em bây giờ sẽ ra ngoài mua thuốc!” Ngoài cửa Bảo Nhi nghe thấy tiếng anh khê nguyên rửa, cho là anh đang chửi cô, khóc đến lợi hại hơn. Ô ô — — cô cũng không muốn như vậy! Ngạn sẽ không tức giận chứ?

Anh bỗng chốc mở cửa ra, bàn tay cố hết sức nắm vai cô, “Không thể đi ra ngoài! Bảo Nhi, anh không phải đang chở em, ngoan, đừng khóc! Bây giờ khuya lắm rồi, bên ngoài rất nguy hiểm, anh không cho phép em một mình đi ra ngoài, ách. Em cầm điện thoại của anh lại đây!”

“A! Em. Em lập tức đi lấy!” Cô đưa cánh tay lên lau nước mắt trên mặt, xoay người liền chạy vào hướng phòng của Tiểu Hải, rất nhanh cầm đến một chiếc điện thoại xinh xắn màu bạc, đặt vào trong tay anh.

Một lát sau, bên ngoài cửa chính truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, Bảo Nhi vội vã ra mở cửa, chỉ thấy bên ngoài là một đám đàn ông mặc áo đen, nếu không phải nhờ ánh trăng có thể mơ hồ phân biệt được bọn họ là người, Bảo Nhi nhất định sẽ bị dọa sợ chết!

Một vị đầy mặt đỏ hồng, thân thể xem ra rất là cường tráng, ông lão tóc bạc đẩy người áo đen ra đi lên phía trước, trông mắt đen cơ trí quan sát - đánh giá Bảo Nhi, một lát sau, ông lão hài lòng gật đầu một cái.

“Tiểu tử kia có khỏe không!” Ông lão tóc trắng vừa hỏi vừa hạ lệnh người áo đen tiến vào trong nhà.

“Các. Các người là ai?” Bộ mặt hoảng sợ của Bảo Nhi nhìn người vừa tới, những người này sao kỳ quái như thế? Cứ tùy tiện xông vào nhà người khác, sẽ không phải là người xấu chứ? Bây giờ phải làm sao đây?

“Chúng tôi là.” Mọi người vừa muốn giải thích, liền bị người đàn ông liên tục ra vào toilet cắt đứt, bộ dạng Kỷ Ngạn Hiên sắp mệt lả vô lực dựa vào tường, “Bạch lão đầu, rốt cuộc ông đã tới!” Nói xong, trước mặt bỗng tối sầm, tê liệt ngã xuống mặt đất.

“Thiếu chủ! Thiếu chủ! Người không sao chứ!” Người áo đen đồng loạt xông lên, ba chân bốn cẳng đỡ Kỷ Ngạn Hiên tứ chi như nhũn.

“Ah? Tiểu tử thú vị, cậu biến thành gấu trúc khi nào thế?” Lão già tóc trắng mở miệng cười đùa, không nhanh không chậm đi lên phía trước, cẩn thận kiểm tra, dạn dò mấy câu với người đàn ông áo đen phía sau, liền mở hòm thuốc mang theo, bắt đầu cứu người.

Không lâu sau, người đàn ông linh mệnh rời đi mang một đồng dụng cụ y tế trở lại, cứ như vậy, Kỷ Ngạn Hiên vì dùng bữa tối yêu thích mà bị vài châm, gấn ống truyền nước biển nằm trên giường một ngày một đêm.

Ha ha ha ~~ một trận cười dữ dội trong phòng tổng thống ở Tokyo vang lên, đưa đến sự chú ý của khách không ngừng ghé mắt nhìn xem.

“Lá gan của cha cũng lớn thật, lại dám ăn thức ăn mẹ làm, từ lúc 5 tuổi không hiểu chuyện con đã ném phải một lần rồi, liền nghĩ cả đời cũng không bao giờ đụng đến, thà rằng ngày nào cũng ăn mì ăn liền hành hạ dạ dày, cũng không muốn luôn luôn làm bạn với bồn cầu, ha ha ha.” Tiểu Hải ôm bụng cười lăn lộn trên thảm, miệng còn không ngừng kêu la.

“Vây. Lão đại không sao chứ? Giống như đi rất nhiều lần!” Lục Minh cau mày nhìn máy nghe trộm, lo lắng tình hình bên kia.

“Vừa rồi, tôi hình như nghe thấy giọng lão Bạch, có lão Bạch ở đó, lão đại sẽ không có chuyện gì! Chỉ là kỳ lạ, lão đại nghiêm trọng như vậy, tại sao chị dâu một chút chuyện cũng không có?” Cảnh Hạo Thiên nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Hải nằm dưới đất, rõ ràng hai người đều cùng nhau ăn cơm, không phải sao?

“Ách, cái này con cũng không biết, dù sao mỗi lần ăn, mọi người sẽ chết rất thảm, mà mẹ mỗi lần đều giống như không biết chút nào, hiện tại xảy ra chuyện này, mẹ cũng sẽ không có hứng thú với phòng bếp nữa đi! Cha nói xem, có phải là vì đồ ăn này do mẹ nấu ra, cho nên mới không có việc gì.” Tiểu Hải càng nói càng nhỏ, bởi vì loại lý do này ngay cả bé cũng không tin.

Nói không chừng là do kiếp trước mẹ đắc tội với Bếp vương gia, cho nên ông ấy muốn trừng phạt mẹ, điều này cũng không đúng, nếu thế thì mẹ càng không thể nào không có việc gì, không phải sao? Haiz! Nguyên nhân cuối cùng là gì? Tiểu Hải lâm vào trầm tư, càng nghĩ chân mày càng nhíu chặt.

Nghe câu trả lời của Tiểu Hải, hai người đàn ông sợ hãi liếc nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: sau này, đánh chết cũng không thể ăn đồ chị dâu nấu, nếu không nhất định sẽ rất thảm.

“Bảo Nhi, anh thật đáng thương! Ở trên giường nằm một ngày rồi!” Kỷ Ngạn Hiên ôm Bảo Nhi ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem ti vi, trên mặt lộ ra biểu tình con cún nhỏ bị bỏ rơi đáng thương, trên thực tế, trong lòng đang nổi lên một âm mưu to lớn.

“Ngạn, thật xin lỗi! Đều do em làm hại anh!” Bảo Nhi tự trách nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở nhăn nhúm.

“Hơn nữa, anh còn gây đi một vòng lớn, em xem, cằm cũng nhọn!” Anh bỏ qua một bên cảm giác đau lòng, vì đạt được mục đích tận sức tiếp tục giăng bẫy, chờ cô ngoan ngoãn nhảy vào.

“Đúng. Thật xin lỗi! Em. Em không cố ý!” Bảo Nhi đưa tay vuốt ve gương mặt như có vẻ gây đi của anh, nước mắt không tự chủ đảo quanh hốc mắt.

Anh không muốn nhìn vào biểu tình trực khốc trên mặt cô, lời nói bỗng chốc liền chuyển, “Vây. Bây giờ, em định bồi thường anh như thế nào đây?” Khóe miệng anh nâng lên nụ cười có thâm ý khác, giống như sói lớn gian ác muốn dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Bồi thường? Ách. Em không biết, anh cứ nói?” Cô cúi đầu suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, không thể làm gì khác hơn là làm khó xử nhìn anh.

“Ách. Anh muốn em gả cho anh, trở thành Kỷ phu nhân! Đây chính là bồi thường tốt nhất!” Ha ha! ‘Cá’ đã cắn câu, hiện tại chỉ chờ dẫn cô về nhà ăn luôn! Trong lòng anh đang cười đến vui vẻ, chỉ kém không nhảy dựng lên hoan hô!

“A?” Bảo Nhi căn bản không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy, há to miệng, kinh ngạc nhìn anh.

“Bảo Nhi, gả cho anh! Anh muốn đem em buộc cạnh nhau cả đời, nhất định không buông tay!” Snh che giấu nụ cười, quay đầu lại, ánh mắt chuyên chú nhìn cô, môi mỏng khẽ gợi bật ra lời cam kết vĩnh hằng.

“Em. Em.” Còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, Bảo Nhi chợt dạ xoay mặt đi, trong lúc nhất thời không biết đối mặt với anh thế nào.

“Đồng ý gả cho anh, làm khó em đến vậy sao?” Anh không vui nhứ mày, giơ tay nâng cằm cô lên, để cho bốn mắt đối nhau.

“Quá. Quá nhanh, em còn không có. Không nghĩ tốt!” Bảo Nhi thủy chung không dám nhìn vào mắt anh, miệng không ngừng qua loa lấy lệ, khóe mắt liếc thấy một đôi mắt lam thâm thúy, không ngờ thấy trong mắt anh phát ra đốm lửa.

Hiện tại, trong lòng đầu cô rất loạn! Nghĩ đến hai người sẽ ở chung một chỗ cả đời, trong lòng cô lại có cảm giác hoảng sợ khó nói, cô không biết trong lúc này còn có thể bất ngờ xuất hiện một Kha Lili xinh đẹp không, hoặc là Ngạn động lòng với cô gái khác, nếu cô không phải là người duy nhất trong lòng Ngạn thì nên làm gì bây giờ? Đến lúc đó, cô không biết có giống như bộ dạng thương tâm gần chết không nữa, rất đau, hoặc là nặng hơn, đau hơn.

Cô một chút cũng không muốn lại trải qua cảm giác đó, năm năm sau gặp lại anh, cô làm việc nghĩa không được chùn bước lại một lần nữa bị lạc vào trong lưới tình của anh, đắm chìm dưới sự bao bọc - che chở của anh, đau đớn đã nhàn nhạt qua đi, nhưng lời cầu hôn của anh lại không biết vì sao khiến cô lần nữa lâm vào trong sự sợ hãi.

“Quá nhanh? Anh đợi em năm năm, thế nhưng em lại nói với anh là quá nhanh? Bảo Nhi, nếu không phải em trốn chạy mất người năm năm, thì đã sớm trở thành bà xã của anh rồi!” Anh tức giận nhìn bộ dạng trốn tránh của cô, giọng nói không tự chủ nâng cao.

“Nhưng. Nhưng em.” Cô không biết nên hình dung làm sao, nhưng cô sợ loại chuyện đó lại xảy ra, thời gian cả đời quá dài, ai cũng không có cách nào bảo đảm chính xác tương lai không xảy ra chuyện gì, cho dù có người mỗi ngày đều thề thốt động lòng người, nhưng thời gian sẽ không ngừng thử thách, đối với tình yêu cô coi trọng trung thành, nhưng cô lại sợ cảm giác bỏ lỡ, sợ người yêu phản bội.

“Bảo Nhi, em nói rõ, tại sao, nếu không anh sẽ rất tức giận!” Lời nói vụng về của cô khiến anh không hiểu, anh không biết nên giải quyết thế nào, trong lòng buồn bực đến sắp phát điên, có lẽ nên để cho hai người

có thời gian bàn lại, nhưng mà trong lòng có thanh âm mơ hồ nói với anh, nếu bây giờ không nói rõ, sau này sẽ không có cách nào nói ra khúc mắc trong lòng cô.

“Em. Em sợ anh sẽ yêu thương cô gái khác!” Bảo Nhi sợ hãi nhìn mắt lam đầy lên ngọn lửa của anh, đường cong nét mặt cũng căng chặt, đôi tay nắm quyền chịu đựng cơn giận, một hơi nói hết lời trong lòng.

“Anh sẽ yêu người khác? Bảo Nhi, em đừng đùa, anh đợi em năm năm cũng chỉ vì một hiểu lầm nhỏ, em cho rằng anh sẽ phạm phải sai lầm cũ nữa sao? Trong đời anh, chỉ có hai người phụ nữ là quan trọng nhất, một là người mẹ đã sinh ra anh, hai là em! Nếu như chỉ là vì nguyên nhân này, vậy thì em có thể yên lòng gả cho anh rồi!” Giống như nghe được truyện cười, anh vui vẻ kéo Bảo Nhi qua, giải trừ nghi ngờ của cô.

“Không. Không phải vậy, bởi vì. Ách. Nói như thế nào đây? Đúng rồi, không phải có câu nói: ‘không có được luôn là tốt nhất’ sao, thì ra là anh vì khôn tìm được em, nên bây giờ mới. , khó bảo đảm sau này có cô gái xinh đẹp động lòng người xuất hiện, lúc đó anh sẽ không nói như vậy, anh sẽ cảm thấy hôn nhân là một gánh nặng!”

Bảo Nhi nằm ở trong ngực anh, một chút cũng không cười nổi, nghĩ đến anh sau này vì cô gái khác mà rời bỏ mình, trong lòng liền có cảm giác đau đớn mờ mờ.

“Bảo Nhi, giống như anh đã từng nói, chuyện sau này sẽ dùng thời gian để chứng minh, chẳng lẽ em sẽ vì một chuyện không biết có xảy ra hay không mà cả đời không gả cho anh sao?”

Anh giận tái mặt, giống như sư tử thất bại chỉ nhìn tâm tính trong đầu của đả địch Bảo Nhi, không nhận được mà hướng cô gầm nhẹ, “Chẳng lẽ em không thể tin tưởng anh nhiều hơn một chút được sao?”

“Em.” Bảo Nhi luống cuống nhìn khuôn mặt u sầu, buồn bã còn có chút bị thương của anh, trong đầu hoàn toàn rối loạn, một lòng đè nén xúc động xuống mà suy nghĩ thật tốt tất cả những lời anh đã nói.

Cô lúc này còn đang do dự, nhìn trong mắt anh thì đúng là cảm giác không tin tưởng, giống như phủ định tất cả những lời lúc trước của anh, phủ định tình yêu anh dành cho cô.

Anh bây giờ giống như dã thú bị tổn thương, chỉ muốn đánh trả người đã làm anh tổn thương, “Bảo Nhi, em khiến anh cảm thấy hối hận, có lẽ, anh cần bản không nên yêu em, càng ngu ngốc hơn là đợi chờ em suốt năm năm qua!”

Bảo Nhi không dám tin trọn vẹn hai mắt, lời của anh giống như trái bom bỗng chốc nổ tung trong lòng cô, nổ thành từng mảnh từng mảnh.

Vừa nãy Ngạn nói là, anh hối hận? Anh không cần yêu em nữa rồi sao?

“Có lẽ em nói đúng, không có được luôn là tốt nhất, không phải anh đã nói hết rồi sao? Vậy bây giờ anh có thể không có gì tiếc nuối mà rời đi.” Anh chợt thu hồi bàn tay đặt trên vai cô, thanh nhiên ném lại một câu, xoay người rời đi.

Bảo Nhi mờ mịt nhìn bóng dáng rời đi của anh, thấy cửa chính đóng lại ngay trước mắt, sau đó nghe thấy tiếng động cơ xe vang lên trong sân, bên ngoài cũng dần không có thanh âm gì nữa.

Một loại căng thẳng trong lòng hoàn toàn sụp đổ, cô vô lực nằm ở trên ghế sofa, nước mắt giống như nước lũ vỡ đê không ngừng trào ra.

Ngạn đi rồi! Anh đi thật rồi! Anh nói anh hối hận, anh đã quyết định từ bỏ, anh muốn thu hồi tình cảm của anh, cũng không cần yêu cô nữa! Cô đã không đáng để anh yêu, không phải sao?

Lăng Bảo Nhi, tại sao mà lại biến thành như vậy? Tại sao mà có thể để tình cảm vào tình cảnh như bây giờ, không phải nói không thương cũng sẽ không bị thương sao? Bộ dáng như vậy, sau này sẽ không phải là không nhìn thấy anh ôm cô gái khác? Tại sao bây giờ anh quyết định buông bỏ ra, không nhớ đến nữa, mà lại cảm thấy tim thật đau, thật đau.

Một cơn gió lạnh thổi qua, làm thân thể cô không ngừng run lên, trong lúc bất chợt, đột nhiên cảm thấy rất lạnh, mặt rất lạnh, tay rất lạnh, chân rất lạnh, tâm còn lạnh hơn, giống như đặt cô vào trong đêm đông giá rét.

Một tuần qua luôn có thói quen có anh bên người, hiện tại anh đã không có ở đây nữa, tất cả đều thay đổi không giống trước, cô ngẩng nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy trong nhà tràn ngập ngột ngạt làm người ta hít thở khó khăn, trong phòng trống rỗng, lạnh lẽo, u ám như trong rừng, cô thật sự rất sợ! Ngạn — —, anh đang ở đâu? Anh mau trở lại đi.

“Cha thật là quá đáng, sao có thể ăn mẹ xong liền không cần nữa, còn ném mẹ ở trong phòng khóc lớn!” Tiểu Hải ưu sầu lo lắng, thấy trong máy phát không ngừng truyền đến tiếng khóc lóc, miệng bất bình vì Bảo Nhi.

“Ách.” Hai người đàn ông to lớn cũng không biết nên làm sao, không dám bình luận, dù sao từ trước đến nay lão đại luôn cao ngạo, chưa từng có người nào dám cự tuyệt, làm việc bận bịu như vậy lại không nhận được sự tin tưởng của chị dâu, bây giờ có thật là lão đại không cần chị dâu nữa rồi sao, bọn họ cũng không biết, ở phương diện này bọn họ không có kinh nghiệm!

“Ô ô! Mẹ thật đáng thương! Trẻ như vậy rồi mà vẫn còn khóc! Không được, con muốn trở về với mẹ, cha. Không đúng, cái tên bại hoại kia không cần mẹ, nhưng vẫn còn có con!” Tiểu Hải chà chà nước mắt nơi khóe mắt, đứng lên chạy về phòng thu dọn hành lý, chuẩn bị đi suốt đêm quay về.

Hai người bên cạnh vốn định ngăn cản bé, nhưng lại không ngừng nghe thấy tiếng khóc truyền đến từ đầu bên kia, bất đắc dĩ thở dài, thôi! Nên trở về thôi! Biến thành cái bộ dáng này, hẳn là không còn ai có tâm tình tiếp tục chơi! Trở về tìm A Hạo thương lượng một chút, dù sao cậu ta cũng là người từng trải, so với bọn họ ở chỗ này cái gì cũng không giúp được, chỉ toàn suy đoán không thôi.

~ ~ ~

11. Chương 11: Chương 10

Bình minh — — là lúc thế giới đắm chìm trong bóng tối, đang muốn nghênh đón ánh sáng rực rỡ.

Cửa bị đẩy nhẹ ra, người đàn ông lết tấm thân mệt mỏi qua phòng khách chuẩn bị đi vào phòng, trong lúc bất chợt — —

Khóe mắt anh liếc tới cái ghế sofa trong phòng khách, trên đó có một viên thịt nhỏ cuộn tròn như con nhím, bước chân người đàn ông dừng lại, xoay người, rón rén bước tới bên cạnh sofa.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầm nước mắt, bên trên lông mi dài còn long lánh nước mắt chưa khô, hai mắt khép chặt sưng to, không khó có thể tưởng tượng con người cô trợn lên sẽ hồng như thế nào, thân thể cô vì lạnh mà cuộn tròn, vẫn không ngừng run rẩy.

Hai mắt người đàn ông nhắm lại, hít một hơi thật sâu, trời ạ! Sao lại biến thành bộ dáng thế này? Cô không thể chăm sóc mình thật tốt sao? Bảo Nhi! Anh nên bắt em làm thế nào mới tốt đây! ?

Anh đau lòng nhìn bộ dạng đáng thương như bây giờ của cô, ngấm lại những lời nói khổ kiếp của mình đêm qua, lại còn bỏ mặc cô một mình ngồi khóc suốt đêm ở đây, anh liền hận không thể một phát bắn chết chính mình.

Anh cẩn thận từng li từng tí ôm lấy Bảo Nhi ngủ say, giống như đang cầm trân bảo dễ vỡ, nhẹ nhàng thương yêu in xuống mặt cô một nụ hôn, sau đó ôm cô đi về phía phòng ngủ.

“A. Đứng! Đứng mà!” Người đang ngủ say bỗng chốc bị ác mộng làm cho thức tỉnh, miệng không ngừng phát ra tiếng hét chói tai, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh.

Bảo Nhi đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trời đã sáng! Ah? Tại sao cô lại ở trên giường? Là Ngạn ôm mình vào sao?

Cô mừng rỡ quay đầu, đập ào mắt chỉ có tấm rèm cửa đung đưa, không có chút dấu vết là đã từng có người ngủ qua, không có chút hơi ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc sụp đổ, nước mắt không khống chế được mà lại tiếp tục rơi xuống.

Không có! Không có gì cả, Ngạn căn bản không có trở lại, anh thật sự không cần cô, cũng không trở lại nữa, anh đã thu hồi yêu cô rồi! Tự như trong mộng, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một lần, cùng cô gái khác tiến vào lễ đường, bước lên thảm đỏ, trao đổi nhẫn cưới.

“Sao thế? Bảo Nhi, sao em lại khóc nữa rồi hả? Không phải còn đang ngủ sao?” Nghe thấy tiếng kêu la của cô, sinh vội vàng xông vào gian phòng, lo lắng đi tới mép giường, muốn biết chuyện gì xảy ra.

“Ngạn? Thật sự là anh! Oa ô — —, sao anh có thể không quan tâm em, mà hết hôn với cô gái khác chứ!” Nhìn thấy anh, cô giống như từ trong Địa Ngục trở lại Thiên Đường, trong lúc nhất thời hoàn toàn không phản ứng kịp, không thể làm gì khác hơn là úp sấp vào trong ngực anh, lớn tiếng gào khóc, hảo hảo mà phát tiết một lần.

“Anh đâu có kết hôn cùng cô gái khác? Dù là thật, cũng là kết hôn với người duy nhất – là em! Anh chắc chắn muốn em, tối hôm qua là anh giận đến hồ đồ rồi, anh xin lỗi! Tất cả đều là lỗi của anh, anh không tốt, em tha thứ cho anh có được không?” Anh không biết tại sao cô lại nói những lời không giải thích được, không thể làm gì khác hơn là ôm cô nhận tội, lại nói tiếp.

“Bảo Nhi, em đừng khóc nữa, tối hôm qua đã khóc cả đêm rồi, lại khóc nữa tim anh sẽ vỡ mất!” Anh đau lòng ôm cô vào trong ngực, ôm cô ngồi trên giường lớn, bàn tay to khỏe vuốt sống lưng cô, thấy hai vai cô vẫn không ngừng run rẩy, tâm của anh giống như bị thử gì níu chặt, đau chết!

“Em. Em chờ. Anh cả buổi tối, anh cũng không có. không có trở về, mới vừa rời giường. Không nhìn thấy anh, em cho rằng anh thật. Giống như lời nói tối qua, đã hối hận. Yêu em, không cần yêu em nữa!” Cô nằm ở trong ngực anh, thút tha thút thít, khóc lóc kể lể, giống như muốn trút hết toàn bộ uất ức mà khóc to.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Em hãy quên những lời nói tối qua của anh được không, những lời đó không phải thật tâm của anh, tim anh đã sớm bị em trộm mất, yêu cũng dành hết cho em, cầm cũng không thể cầm về được nữa rồi! Anh vĩnh viễn sẽ không buông tay em ra! Em đừng khóc nữa, nếu còn tiếp tục khóc, mắt em sẽ mù đấy!” Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

”Tối qua, tâm trạng của anh không tốt nên đến quán của A Đường uống rượu, trong lòng vẫn không yên tâm về em, vốn là định sau nửa đêm sẽ trở lại, nhưng mà bọn A Đường lại không yên tâm, sợ sẽ xảy ra chuyện giống như năm năm trước, dám không để cho anh đi, sau đó lại còn dám bỏ thuốc ngủ vào trong rượu của anh, mới vừa rồi A Đường lái xe đưa anh về.

Vừa vào cửa thì thấy em ngủ trên ghế sofa, anh liền ôm em vào phòng, tự vốn muốn ngủ cùng em thêm chút nữa, lại sợ mùi rượu đánh thức em dậy, anh đang chuẩn bị tắm xong sẽ trở lại ngủ! Thật đó!”

“Ngạn, em cũng không cần anh rời xa em! Cũng không cần anh bị thương! Lại càng không muốn anh xảy ra chuyện giống như năm năm trước!” Hai mắt cô trừng lớn, thấy trên người anh không ngừng nhỏ nước xuống, người còn ướt đầm, cẩn thận kiểm tra trên người anh xem có bị thương không.

Lời của anh là cô chần tỉnh, nếu năm đó anh thật sự xảy ra chuyện gì, bây giờ cô sẽ hối hận muốn chết sao? Chuyện tương lai không ai có thể đoán trước, làm sao có thể không quý trọng người trước mắt đây? Có lẽ bọn họ có thể sống cùng nhau đến già cũng không chừng!

Cần gì phải vì chuyện có thể không xảy ra mà bỏ lỡ nhau, để sau này tiếc nuối chứ? Coi như sau này, bọn họ thật sự rời xa nhau, dù sao hai người cũng có tình yêu sâu nặng, không phải sao? Trong đầu có suy nghĩ tạp nham, trong lúc bất chợt làm theo, cô cảm thấy trong lòng sáng tỏ thông suốt.

“Bảo Nhi, đừng khẩn trương, chuyện năm năm trước sẽ không xảy ra nữa. Anh đã nghĩ rồi, từ nay về sau anh sẽ không ép em nữa, chờ khi nào em nghĩ thông suốt, chúng ta sẽ kết hôn, dù sao chỉ cần có em bên cạnh, cũng không kém kết hôn là mấy, đúng không?” Anh kéo cô ôm thật chặt trong ngực, nói ra kết quả suy nghĩ tối qua của mình.

“Ngạn, thật ra thì em.” Bảo Nhi mừng rỡ khi anh vì cô mà thỏa hiệp, càng khẳng định quyết định của mình, vừa định nói ra suy nghĩ thông suốt của mình cho anh biết —

“Chỉ là, nếu như em có bảo bảo, nhất định phải kết hôn với anh, em cũng không muốn bảo bảo của chúng ta trở thành con riêng chứ!” Anh bỗng chốc ngắt lời cô, khéo miệng chứa đựng nét cười tà ác, hì hì! Đây chính là tuyệt chiêu cuối cùng của anh, sau này anh nhất định phải cố gắng gấp bội, đợi đến khi trong bụng cô có bảo bảo, nhất định sẽ ngoan ngoãn tiến vào lễ đường với anh rồi !

“Ngạn, em muốn nói cho anh biết, không cần chờ có bảo bảo, em vừa nghĩ thông suốt rồi, làm người nên quý trọng người trước mắt, cho nên em đồng ý. Gả cho anh.” Cô thẹn thùng cúi mặt vào trong lồng ngực anh, càng nói càng nhỏ.

“Bảo Nhi, điều anh vừa nghe thấy có thật không? Em thật sự đồng ý gả cho anh sao? Thật tuyệt!” Quả thật, anh không thể tin vào những gì mà hai lỗ tai nghe được, nếu không phải là Bảo Nhi ở trong lòng anh gật đầu, anh nhất định sẽ cho rằng mình đang nằm mơ!

Anh hưng phấn ôm Bảo Nhi lăn lộn trên giường, “Em thật sự đã đồng ý làm bà xã của anh! Ha ha ha! Bà xã, trước gọi một tiếng ông xã nghe thử, nhanh lên một chút!”

“Em. Kêu không được!” Trong lúc nhất thời, sao cô có thể gọi ra miệng được? Hơn nữa hai người còn chưa kết hôn!

“Mau gọi! Không gọi. Anh sẽ cù em đó!” Anh ôm cô nằm ngửa ở trên giường, bàn tay giữ chặt eo nhỏ của cô không để cho cô chạy trốn, ngón tay thon dài vô tình hay cố ý xẹt qua thắt lưng nhạy cảm của cô, ý vị uy hiếp không cần nói cũng biết.

“Ha ha, ngừng. Dừng tay! Em nói! Ông. Ông xã!” Bảo Nhi sợ nhột, không ngừng giãy dụa trên người anh, ngay cả phản kháng cũng không kịp, cũng không có nghĩa khí giờ cờ đầu hàng.

“Bà xã, anh muốn em!” Vừa rồi, cô không biết sống chết giãy dụa trên người anh, đốt lên ngọn lửa cháy hừng hực, dục hỏa theo máu lan ra khắp cơ thể, dục vọng đã bị cô khơi dậy, anh vô cùng khát vọng thưởng thức hương vị ngọt ngào trên người cô.

Bỗng chốc, mắt anh trở nên thâm trầm, anh nhẹ xoay người một cái, đè cô dưới thân, không đợi cô phản ứng kịp, cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi ta ác true chọc cái lưỡi thơm tho của cô, điên cuồng hấp thu vị ngọt trong miệng cô, đôi ta không an phận di động trên thân thể mềm mại của cô, bàn tay tà ác chui vào trong vạt áo, thăm dò nơi đầy đà của phụ nữ.

Cùng lúc đó, bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng cãi vã phiến não, theo “Bùm!” một tiếng vang thật lớn, ba con “Gấu trúc” vô cùng ngu xuẩn nằm bò trên sàn nhà, hung bạo dập tắt dục hỏa trong người anh.

Anh lật người lại, ngồi trên giường, bàn tay ôm chầm lấy Bảo Nhi đang không ngừng thở gấp, dịu dàng vuốt sống lưng cô, mắt lam rét lạnh bắn ra ánh sáng nguy hiểm, quét về phía vị khách không mời mà đến trước cửa, “Ba người đang giở trò quỷ gì vậy? Định nằm sắp cả đời sao?” Thanh âm của anh nghe có cảm giác u ám, làm cho trong lòng người ta dâng lên cảm giác rùng mình.

Nằm ở phía trên, Lục Minh bò dậy đầu tiên, cố làm ra vẻ trấn định, mà hướng người đàn ông trên giường, thoáng nở nụ cười, “Àch. Chúc mừng lão đại cầu hôn thành công!” Nói xong, lập tức cúi đầu làm bộ vỗ bụi trên người.

Ngay sau đó, Cảnh Hạo Thiên cũng đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn Kỷ Ngạn Hiên, lại lập tức cúi xuống, hướng về phía sàn nhà, lộ ra bộ dáng khốc còn khó hơn cười, “Chúc. Chúc lão đại cùng chị dâu đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm!”

Cuối cùng là Tiểu Hải xoa xoa thân thể suýt chút nữa bị đè bẹp, nhìn sắc mặt người đàn ông âm trầm đến đáng sợ, “Àch. Cái đó. , mẹ sáng suốt! Gả cho cha, đây là chuyện thông minh nhất trong cuộc đời. Hơn nữa, mẹ cũng đã bị cha ăn, không lấy chẳng phải quá tiện nghi cho cha Àch.”

Trong lúc bất chợt, Tiểu Hải ý thức được mình nói những gì, vội vàng che miệng, hoảng sợ nhìn hai người đàn ông bên cạnh, cố gắng sử dụng ánh mắt cầu cứu: làm thế nào? Đoạn thoại vừa rồi có thể bấm rơi

không vậy?

Lần này chết chắc rồi! Tất cả bọn họ! Để cho bé nghe thấy một chút hiện trường, mặc bé đánh nhau với Yêu Tinh không phải tốt sao, nhất định dắt bé đi, bây giờ phải làm sao? Bé có thể bị cha làm thịt không?

Chỉ một thoáng, bên trong phòng không khí lạnh đến cực điểm, không có ai mở miệng nói chuyện nữa, chỉ có Bảo Nhi còn đang tình trạng khác không ngừng thở khê, trên người anh tản mát ra một hơi thở kinh người, sắc mặt vốn đã khó coi bây giờ chỉ có thể hình dung bằng từ kinh khủng, “Ba người đã chuyện tốt gì? Không cần nói, mới vừa ở ngoài cửa nói chuyện tôi nghe được rồi.”

“Cha. Cha, cái này là. Ách. Là con đoán.” Tiểu Hải nhìn người đàn ông trước mắt đáng sợ như muốn giết người, bị dọa đến đầu lưỡi cũng cứng lại.

“Đoán?” Anh lạnh lùng nhìn bộ mặt chột dạ trước mắt, ánh mắt nhìn chung quanh tiểu quỷ, lại thấy hướng cạnh cửa có hai người học theo con thần lần dán trên tường, hai người đàn ông nằm sấp chuẩn bị nằm, giận không kiềm được mà gầm thét: “Mẹ kiếp! Các người lại dám giám thị tôi sao?”

Hai người đàn ông cạnh cửa dựa vào vách tường bị tiếng quát dọa sợ, thân thể run run hạ xuống, Tiểu Hải ở bên cạnh không tự chủ rút cổ lại, hai mắt liếc thẳng đến cửa, đang suy nghĩ xem có cách nào xông ra cửa mà không bị bắt lại.

“Lục Minh, Cảnh Hạo Thiên, lá gan hai người thật là không nhỏ? Ở Tokyo nghỉ phép lại có thể xem diễn trò, đúng không?” Tiếng sư tử rống kinh người bay vào lỗ tai hai người, hai người đồng thời xoay người lại, cúi thấp đầu, rất ăn ý cùng nhau nói: “Lão. Lão đại, chúng tôi không có. Không có nhìn, chỉ nghe. Nghe mà thôi!”

Oan uổng quá! Bọn họ cái gì cũng không thấy, không biết có thể giảm nhẹ hình phạt không?

“Nghe mà thôi à? Vậy thì tốt, từ hôm nay trở đi, hai người thay A Hạo đến làm tại công ty, tôi cùng cậu ta nghỉ phép ba tháng!” Đầu lông mày của anh nhíu lên, khóe miệng cong lên cười tà.

“Không thể nào? Ba. Ba tháng?” Trời ạ! Một tuần này tin tức của các bộ phận khẳng định đã chồng chất như núi, bây giờ còn phải là phần việc của mấy người, vậy chẳng phải hần sẽ coi công ty như nhà mình sao?! Vậy hần làm sao có thời gian ra ngoài cửa gái chứ?

“Lão đại, niệm tình chúng tớ lần đầu vi phạm, mà tha cho chúng tớ có đi! Ba tháng còn không khiến chúng tớ vội chết sao?” Lục Minh không để ý đến hình tượng, nước mắt nước mũi tèm nhem, gào khóc.

Bên trong công ty cũng truyền đến tin A Hạo thay mặt tổng giám đốc làm việc cũng sắp học máu mà chết, lão đại lại muốn hần và Hạo Thiên hai người làm phần việc của bốn người, còn phải chống đỡ trong ba tháng! Vậy có khác gì giết hần đâu!

“Nếu không đổi thành ba năm, các cậu thấy thế nào?” Đầu lông mày Kỷ Ngạn Hiên nhăn lại, không nhận được trưng mắt với hai người quỷ khóc sói gào này, ngữ điệu băng lãnh không có chút độ ấm nào.

“Đừng. Đừng mà!” Oa! Mệnh hần thật khổ mà!

“Lão đại anh minh, cứ. Cứ để ba tháng là tốt lắm rồi!” Nói đùa, hần cũng không muốn chết vì làm việc quá sức!

Lục Minh và Cảnh Hạo Thiên vâng vâng dạ dạ, vừa trả lời vừa hướng đi ra ngoài cửa phòng, trong lòng thầm cảm thấy may mắn: cũng may khá tốt, bọn họ vốn cho rằng sau khi sự việc đã bị bại lộ thì sẽ bị lão đại hung hăng ngược đãi K lần mới dừng lại! Bọn họ cũng không muốn biến thành gấu trúc giống như lão đại.

“Khoan đã, hai người các cậu hãy nhớ kỹ, từ ngày mai trở đi, mỗi đêm. Ách.” Buổi tối anh muốn ở cùng Bảo Nhi, ban ngày thì tốt hơn, vẫn là để ban ngày đi, bộ dạng này sẽ đè bẹp bọn họ, còn có thể trở về ăn sáng với Bảo Nhi.

“Từ ngày mai trở đi, mỗi sáng sớm đến đạo trường chờ tôi!” Sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, anh rút cuộc cũng tuyên bố hình phạt.

“Không thể nào?”

“Lại muốn đi dạo trường?”

Chỉ một thoáng, hai người liền cảm thấy tứ chi bủn rủn không còn sức lực, không để ý đến hình tượng tê liệt ngã trước cửa phòng. Tại sao lần nào bọn họ cũng xui xẻo như vậy chứ?

“Còn không mau cút đi! Không phải bây giờ hai người liền muốn đến dạo trường chứ?” Sư tử rống lên giống như động đất - đình tai nhức óc, chỉ là khuôn mặt tuần tú lại mơ hồ hiện lên nét trêu tức, vẻ mặt mừng rỡ.

“Về phần con, con mau biến ra ngoài lưu lạc ba tháng cho cha! Cha mặc kệ con đi đâu, chỉ cần không quay lại đây là được!” Khóe miệng nâng lên nụ cười như có như không, như vậy sẽ không có ai đến quấy rầy anh và Bảo Nhi rồi! Ha ha!

Cứ như vậy thôi sao? Tiểu Hải không dám tin nhìn vào mắt lam của anh, giống như muốn nhìn thấu cái gì, nhìn chằm chằm người đàn ông trên giường, trực giác nói cho bé biết chuyện không có đơn giản như vậy.

Mắt lam thâm thúy quan sát tiểu quỷ trước mắt, ngay sau đó, anh cười khẽ một tiếng, “Cha sẽ cân nhắc lại một lần nữa chuyện có nên cho con ra vào tự do phòng vi tính hay không!” Ha ha! Chính tiểu quỷ này cảm giác thật tốt!

“Cha nói cái gì?” Tiểu Hải kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trên giường bộ dạng rất muốn ăn đòn, không thể tin được cha thế nhưng lại tư lợi bội ước?

Nhìn thấy Tiểu Hải trước mắt giận không ít, anh thờ ơ nhường cao lông mày, lộ ra vẻ mặt vô tội cười cười, “Tiểu quỷ, lúc ra ngoài nhớ đóng cửa!”

Tiểu Hải tức giận trừng mắt với người vô lại kia, trong lúc nhất thời giận đến không biết nói cái gì cho phải, bỗng dưng, trong đầu thoáng qua một ý niệm trả thù, bé nhìn một chút người phụ nữ đang nằm trên giường, tròn mắt đen lóe ra tia sáng tà ác, “Mẹ, lần trước cha nói muốn đem toàn bộ chuyện xảy ra năm năm qua ẹ nghe, nhưng cha đã nói sót một chuyện, mẹ có muốn biết đó là chuyện gì không?”

Bảo Nhi còn chưa kịp phản ứng, chợt Kỷ Ngạn Hiên ngẩng mạnh đầu lên hung tợn trừng mắt nhìn tiểu quỷ trước mắt chỉ sợ thiên hạ không loạn kia.

Tiểu Hải quay mặt đi, không nhìn mắt lam tràn đầy lửa giận của anh, khóe miệng nâng lên nụ cười xấu xa, “Cha đã từng dẫn theo một đám người xông vào nhà mẹ, đem bà ngoại, ông ngoại, bác Vân kéo dậy từ trên giường, còn cầm súng chĩa vào trán bác Vân để uy hiếp bọn họ nói ra tung tích của mẹ, lúc ấy đã khiến ông ngoại, bà ngoại, tất cả đều bị dọa sợ.

Sau đó, nếu không phải cha nuôi chạy tới, bác Vân sớm đã bị cha làm thịt rồi, chuyện ngày đó không biết cha cố tình bỏ sót, hay là thật sự đã quên?” Tiểu Hải ném xuống một quả bom, thật nhanh tông cửa xông ra ngoài, ngoài cửa còn bắt chợt truyền đến tiếng cười vui vẻ của bé

Anh ngoảnh lại nhìn, bóng dáng tiểu quỷ kia đã không thấy đâu nữa, chậm rãi quay đầu nhìn người trong ngực, sắc mặt Bảo Nhi đã thay đổi, giác quan thứ sáu nói cho anh biết, hiện tại anh nhất định sẽ gặp phiền toái rất lớn!

“Ngạn, Tiểu Hải nói, tất cả đều là thật sao? Anh dẫn người tiến vào nhà em uy hiếp người nhà em, còn chĩa súng vào trán Vân sao?” Trong giọng nói rõ ràng có tố cáo, bởi vì tức giận mà tròn mắt đen ửng hồng, hung hăng nhìn chằm chằm anh.

“Ách. Chuyện này, bởi vì lúc ấy anh vội vã muốn tìm gặp em sao? Mà anh trai em rõ ràng biết thế nhưng một câu cũng không nói, cho nên.” Nhìn thấy khuôn mặt tức giận đỏ bừng của cô, anh áp dụng giải thích.

“Sao anh lại gạt em không nói?” Đôi mắt đẹp của cô trợn trừng, tức giận quát.

“Anh chính là sợ em tức giận giống như bây giờ nên mới không nói! Hơn nữa chuyện đã qua lâu như vậy rồi!” Tiểu Hải chết tiệt, khi nào quay về anh nhất định sẽ lột da!

“Anh lại muốn giết Vân? Nếu như A Hạo không tới, có phải anh định làm thịt cả nhà em?” Cơn thịnh nộ trong lòng cô không khống chế được mà bốc lên, tức giận hướng anh găm nhẹ. Tại sao anh có thể đã man như vậy! Thật quá đáng!

“Lúc ấy, anh chỉ nghĩ đến là muốn tìm em không nghĩ đến em sẽ lo lắng như vậy, anh trai em lại đi thêm dầu vào lửa chọc tức anh, anh nổi cáu mới dùng súng uy hiếp anh ấy, hơn nữa cuối cùng cũng không có hạ thủ sao?” Anh mưu đồ giải thích hành động khi đó của mình, nhưng hiển nhiên không tốt, bởi vì Bảo Nhi giận đến bốc khói lên rồi!

“Anh vì nổi cáu mà có thể làm như vậy sao? Vậy trên đường phố mọi người lúc nào cũng có thể bị anh dùng súng chĩa vào hay sao?” Trách móc vẫn chưa nguôi giận, ngón tay cô còn đâm đâm vào ngực anh.

“Trên thế giới này, người có thể khiến anh nổi cáu cũng chỉ có mình em, cho nên em đừng để anh tức giận là được rồi!” Bộ mặt vô tội của anh nhìn khuôn mặt phẫn nộ của cô, khóe miệng ẩn chứa nụ cười vô lại, hung hãn làm người ta vô cùng phẫn nộ.

“Anh quả thực là vô lại, rõ ràng là anh làm sai, lại đẩy trách nhiệm lên người em? Anh thật sự là rất quá đáng! Em không muốn để ý đến anh nữa!” Cô nhìn cũng không nhìn anh một cái, nhắc chân xuống giường, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ bừng, đáy mắt phiếm hồng, mũi thon không ngừng phun ra tức giận, môi anh đào trề ra.

“Bà xã, không ngờ bộ dạng tức giận của em lại đáng yêu như thế! Xinh đẹp khiến người tâm dâng thần trí (tâm tư sao dâng, thần trí thì dâng), anh thật sự yêu em chết mất!” Cánh tay dài duỗi ra, giữ chặt eo nhỏ của cô, chợt kéo một cái, Bảo Nhi đứng như mong muốn, ngã vào trong ngực anh.

“Đừng nóng giận! Em không phải để ý anh, anh để ý em là được rồi!” Khóe miệng anh giương lên đắc ý hả hê, cười vô lại, nghiêng người tiến tới gần cô, đôi môi khêu dán lên lỗ tai cô nói chuyện, hài lòng nhìn cô vì nhạy cảm mà run run.

“Anh. Không cần tới gần như vậy!” Cô hung hăng nhìn anh chằm chằm, hai tay đẩy thân thể anh càng ngày càng tiến gần, muốn anh cách xa mình một chút.

“Anh cứ muốn!” Anh trừng phạt bằng cách khê cắn vành tai cô, trong lúc bất chợt môi mỏng lai chuyển hương khác, đem tất cả kháng nghị của cô nuốt vào trong miệng, lưỡi nóng thừa dịp chui vào khe hở giữa hai cánh môi, điên cuồng mà hút hết vị ngọt trong miệng cô, ác ý treu đùa đầu lưỡi thơm tho của cô, mê hoặc cô nhiệt tình đáp lại.

Thân thể mảnh mai vô lực xụi lơ mặc anh điên cuồng xâm chiếm, bàn tay nhỏ bé đang khước từ lại ngược lại xoa xoa trước lồng ngực trần trụi của anh, da thịt nóng rực, môi anh đào không ngừng bật ra tiếng ngâm, ngọn lửa phóng túng thiêu cháy hai người, cũng nhau trầm luân trong cơn kích tình nóng bỏng, đắm chìm trong vòng xoáy tình yêu, thời gian như dừng lại, dài đằng đẵng.

12. Chương 12: Hồi Kết

Bệnh viện Thánh Tâm là nơi người bệnh được cung cấp chất lượng phục vụ tốt nhất, phục vụ chu đáo tận tình luôn là tôn chỉ của bệnh viện, cố gắng dành cho người bệnh chất lượng phục vụ hoàn hảo nhất, nghỉ ngơi trong hoàn cảnh tốt nhất. Nhưng tối nay trong bệnh viện lại như ập đến một tai họa, không thể nghĩ ngờ nó như một cơn ác mộng, bên tai thỉnh thoảng truyền đến một tiếng rống của sư tử điên, rất nhiều người mong chờ thiên sứ đến giải khổ cho bọn họ, mà thầy thuốc và y tá hết sức tận tâm thì không thấy bóng dáng đâu cả, toàn bộ nguyên nhân trên là vì người đàn ông khủng bố bên ngoài phòng sinh —

“Chết tiệt! Sao cô ấy vẫn còn kêu vậy? Bác sỹ bên trong đang làm ăn kiểu gì thế không biết!” Người đàn ông sắc mặt xanh mét đi qua đi lại bên ngoài phòng sinh, động một chút là ngẩng đầu lên gào rít như dã thú về phía cánh cửa phòng đóng chặt.

Sau lưng người đàn ông là hơn mười người đang ngồi và một bé trai, đều không biết làm thế nào mà chỉ nhìn người đàn ông gần như suy sụp kia, tiếng rống giận khiến cho lỗ tai của bọn họ từ lúc tiến vào bệnh viện đến giờ liền thủy chung hiện ra tình trạng như “ong vo ve”. Cho dù lỗ tai trước đó đã nhét bông, nhưng hiệu quả cũng rất kém.

Bệnh viện trống trải không một bóng người, trong hành lang lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng bước chân càng ngày càng gần, một ông lão tóc bạc vể mặt như đưa đám xuất hiện trước mặt mọi người, ông lão còn chưa kịp mở miệng, đã bị một người niu lấy cổ áo kéo cách mặt đất.

“Bạch lão đầu? Bà xã tôi vẫn còn ở bên trong, tại sao ông lại ở đây? Ông không ở trong giúp bà xã tôi sinh đẻ, lại dám đứng ngoài ung dung vui vẻ, hả?” Mắt lam thoáng hiện tia máu, hung hăng trừng mắt với ông lão, bộ dạng như hận không thể lột da ngay lập tức.

“Này. Tiểu tử, trước tiên hãy đặt tôi xuống!” Oan uổng? Lão nào có ung dung? Lão bị mọi người phiền đến không chịu nổi, tài năng được lựa chọn mà cũng phải chết là sao! Đây là đạo lý gì vậy? Lão lớn tuổi rồi mà cũng bị chịu tội này, kỷ cương nhẹ nhàng nên, mấy bác sỹ y tá trẻ tuổi – tài giỏi đều không thấy bóng dáng đâu cả.

“Ông lập tức giải thích rõ ràng cho tôi!” Người đàn ông phẫn hận buông tay, u ám hướng về phía lão gầm nhẹ, trên mặt viết đầy: ông phải giải thích khiến tôi vừa lòng, nếu không lập tức làm thịt ông!

Lão lão đảo lùi về phía sau mấy bước, ho nhẹ mấy tiếng, xác định mình không bị ghìm chết, chậm rãi mở miệng, “Tiểu tử, thật sự tôi có rất nhiều bách sỹ chuyên khoa, nhưng lại không may, khoa sản lại thiếu người, bên trong có mấy bác sỹ giỏi! Tôi ở bên ngoài, chẳng lẽ vào đó cho vướng tay vướng chân hay sao!”

Thấy người đàn ông khinh thường “hừ” nhẹ một tiếng, lão thở phào nhẹ nhõm, “Tôi vội vội vàng vàng chạy tới chính là muốn nói cho cậu biết, cậu không được rối loạn nữa, đây là bệnh viện, bây giờ đã muộn thế này rồi, cậu quấy rầy không cho bệnh nhân nghỉ ngơi. Bà xã cậu sinh con, đau bụng khi sinh là chuyện bình thường, cậu có cần khoa trương như ma quỷ được không?” Lão càng nói càng nhỏ, bởi vì mới vừa tránh xa người đàn ông tức giận, bây giờ lại nổi lên bão tố bắn tới phía lão.

“Mẹ kiếp! Ông nói thật đơn giản, có bản lĩnh ông sinh đi, tôi ngược lại muốn biết ông sẽ thành cái dạng gì?” Người đàn ông cực kỳ tức giận gào thét, anh mới không thêm quan tâm sự sống chết của người khác.

“Tôi. Ách. Tôi là nói, câu đùa quả như vậy nữa, trong bệnh viện nếu là người sống đều bị dọa sợ, ngay cả bác sỹ bên trong phòng cũng bị dọa không ít, như thế, bọn họ làm sao có thể chuyên tâm làm việc? Người khổ cũng là bà xã của cậu!”

Lão nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt với người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế, dáng vẻ không được tự nhiên, thiệt là! Con trai của ông sao có bộ dạng như vậy chứ? Tiểu tử này không tôi, không có kích động giống như cha nó thường cho lão một vòng hắc đạo, nếu không thì lão già này sẽ rất thảm.

Người đàn ông nhíu mày, tiếng kêu rên vẫn không ngừng truyền tới, giống như có một bàn tay vô hình xé rách tim anh vậy, anh bây giờ ảo não chỉ muốn giết người, ngay cả rống giận hai tiếng cũng không thể, chỉ lo âu đi đi lại lại.

Cuối cùng anh không thể nhịn được nữa, đi hướng về phía ông lão đang ngủ, đôi tay nắm lấy bả vai ông ta, dùng sức lay, “Bạch lão đầu, tôi muốn vào với cô ấy, chờ đợi ở bên ngoài sớm muộn tôi cũng điên mất!”

Ông lão vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vô thức gạt đầu một cái, “Ừ! Được! Tùy cậu! Đừng quấy rầy tôi ngủ là được!”

“Chết tiệt! Ông còn không mau thu xếp cho tôi!” Anh vừa hô lên mấy chữ, lập tức nhỏ giọng hô bên tai ông lão.

Theo người đàn ông rời đi, ngoài phòng sinh rất cuộc cũng an tĩnh không ít, nhưng bên trong phòng sinh lại làm cho người ta không thể tách rời ra, không giống với mới vừa không có việc gì, vốn là đang ngồi ở trên ghế, mọi người hứng thú dạt dào mà chạy tới cửa phòng sinh, đem lỗ tai dán chặt vào cánh cửa phòng, chỉ sợ bỏ sót kịch hay.

“A — — thật là đau!”

“Bảo Nhi, em nhịn thêm chút nữa, xong ngay đây!” Anh nắm chặt tay cô, ngư điệu mềm như nước, làm cho người khác khó tưởng tượng ra đây vừa là sư tử rống.

“Bác sỹ! Sao còn chưa sinh?” Ngữ khí vốn dịu dàng bỗng trở nên lạnh lẽo, mắt lam thâm tình hướng thầy thuốc lại thành hung ác.

“Ách. Nhanh, làm phiền cô. Phu nhân dùng thêm sức nữa đi!” Trời ạ! Tại sao Bạch viện trưởng lại có thể để cho người đàn ông kinh khủng như thế này tiến vào phòng sinh chứ? Cô thà nghe tiếng

sư tử rống bên ngoài còn hơn là như bây giờ, cô không muốn chạm mặt với sư tử nóng nảy này, như thế cô sẽ cảm thấy tính mạng của mình bị uy hiếp.

“Bảo Nhi, sắp sinh được rồi, em lại lần nữa dùng sức có được không?” Quay đầu lại, người đàn ông lại dùng giọng nói dịu dàng, thâm tình nhìn người phụ nữ trên bàn mổ, giống như bác sỹ vừa này bị dọa sợ là không phải do anh làm vậy.

“Đều là lỗi của anh! A — —”

“Đúng, đúng, đều là lỗi của anh, thật xin lỗi, thật xin lỗi, em cố thêm chút nữa có được không?”

“Sau này em sẽ không sinh nữa! A — —”

“Được, được! Lần này sinh xong, sẽ không sinh nữa! Ngoan, dùng sức!” Nói đùa, loại chuyện đáng sợ như thế đã cho anh kinh nghiệm lần đầu tiên hồn bay phách tán rồi, sao có thể lặp lại chứ? Là anh đánh chết, sẽ không để cô sinh bảo bảo lần nữa!

“A — — đều là anh làm hại, em cũng không cần ‘làm’ với anh!”

“Ách. Đây.” Vậy sao được?

“A — — em muốn đem vật của anh bẻ xuống!”

“Đây. Đây.” Không thể nào?

“Oa — — oa — —” Tiếng khóc non nớt của trẻ con phá vỡ bầu không khí yên lặng, vang dội cả phòng bệnh, cũng giải cứu người đàn ông thiếu chút nữa biến thành thái giám.

“Sinh, sinh rồi!”

Bịch! Một tiếng vang thật lớn, theo đó là tiếng bước chân, “A! Không xong rồi!” Y tá hoảng hốt lo sợ đẩy cửa phòng ra, kinh ngạc nhìn đám người vây ở cửa, trong lúc bất chợt cô nhìn thấy cứu tinh, “Bạch viện trưởng, người đàn ông kia, anh ta Anh ta.”

“Ngất đi đúng không?” Lão già cười cười nói thay cô, thân thiện vỗ vỗ vai cô, “Không sao, cha cậu ta năm đó cũng như thế, không cần quan tâm đến cậu ta, cô mau đi dọn dẹp phòng cho bảo bảo đi, ôm ra cho những người không té xỉu như chúng tôi nhìn một chút.”

Kỷ Ngạn Hiền chậm rãi mở hai mắt ra, mắt làm quan sát phòng đã là một tuần sau, đập vào mi mắt là căn phòng trắng muốt, bỗng chốc ngồi dậy, “A — — đau!” Anh cau mày, nhẹ nhàng xoa cái gáy bị sưng to, anh nhớ vừa rồi mình ở trong phòng sinh mà? Sau đó Bảo Nhi sinh, sau đó. Chết tiệt! Sao anh lại ngất đi chứ? Anh muốn nhanh chóng đi xem Bảo Nhi và tiểu bảo bảo một chút!

Hai chân vừa chuẩn bị đặt xuống đất đứng dậy, thì cửa phòng bị đẩy ra — —

“Cha vợ, người tỉnh rồi!”

“Tiểu quý, con tới thất đúng lúc, Bảo Nhi cùng tiểu bảo bảo như thế nào? Bây giờ bọn họ đang ở đâu? Mau dẫn cha đi xem!”

“Ah? Không đúng? Con vừa gọi cha là gì?” Anh mê mụi nhìn gương mặt hớn hở của Tiểu Hải, làm cho đầu óc anh bị nổ tung, tiểu quý này tự nhiên bị đập mạch rồi sao?

“Không sai, chính là cha vợ! Bởi vì con muốn lấy con gái cha làm vợ, cho nên quyết định không làm con trai cha mẹ nữa!” Tiểu Hải rất khẳng định gật gật đầu, cười đến vui vẻ!

“Bảo Nhi sinh con gái sao?” Thật tốt quá! Đó nhất định sẽ là bảo bảo khiến người khác yêu thích giống như cô ấy!

Bỗng dưng, sắc mặt anh trầm xuống, hung tợn nhìn chằm chằm người vừa tới, “Con nói chuyện hoang đường gì vậy? Con muốn lấy con gái cha làm vợ? Con đừng mơ tưởng! Sao cha có thể gả con gái bảo bối ột tên tiểu tử thối như con được chứ?”

“Con chỉ nói với cha một tiếng, cha có đồng ý hay không con đây đã tỉnh rồi!” Tiểu Hải lộ ra nụ cười lưu manh, đôi tay đi về phía trước liền vuốt, bày ra thái độ thờ ơ.

“Cái gì? Con nghĩ cũng hay thật, con gái cha tuyệt đối sẽ không gả cho con!” Anh tức giận đằng đặng gầm thét về phía người đang vọng tưởng cướp con gái bảo bối của anh.

“Cha cứ chờ coi! Cô ấy nhất định sẽ là của con!” Khuôn mặt nhỏ tràn đầy kiên định, giọng điệu chắc nịch không cho hoài nghi.

Người thông minh luôn luôn biết mình cần gì, hơn nữa sẽ bằng mọi cách lấy được thứ mình muốn, không phải sao.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-cung-cua-hoc-truong>